ΕΤΟΣ Δ — ΑΡ. 162

Εβδομάς

162
13.11.30

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙ ΡΩΤΑΝ

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι οἰκονομική. Ἓν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας ἀρκεῖ. Ἡ Κόλυνος παρασύρει τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν καὶ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος. Τὸ αἴσθημα τῆς καθαριότητος καὶ δροσερότητος ὅπερ μένει εἰς τὸ στόμα εἶναι ὑπέροχον.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ
Διαρκὴς παρακαταθήκη
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΖΤΗ
Εὐριπίδου 4

204

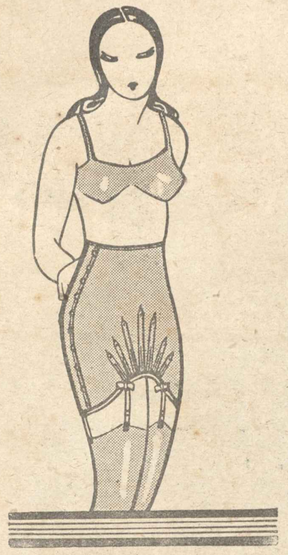

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΖΩΝΕΣ

μὲ τελεία ἐφαρμογὴ καὶ στερεότητα ἐπὶ μέτρῳ ἢ καὶ εὐρωπαϊκὲς ἕτοιμες εἰς τὰ Φαρμακεῖα μας:

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Ὁμόνοια, καὶ
"ΜΙΝΕΡΒΑ"
Σταδίου 15 Παραπλεύρως τοῦ "Ἀττικοῦ"

ΑΙΜΟΚΛΕΤ
Εἶναι ἀπαραίτητος δ
τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ
ὑποφέρουν ἕνεκα τῆς
τῆς περιόδου των. Κ
χάζει ἀμέσως τοὺς πόν
κανονίζει τελείως τὰ
διαστήματα ποὺ ἀπαιτ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σ
Πειραιᾶ

Urodol (Οὐρ
κατὰ τῶν
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
Υἱοὶ Κ. Φωτιάδη
Πειραιᾶ

Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.

Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμερῶν, δύνασθε νὰ δῆτε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ δέρμα σας. Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν ρυτίδες μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς

ἀβλαβοῦς κρέμας

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Σ
Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἐ
καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων
πρόσωποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία, Πε
Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φ
χούλα, Ἀθῆναι, ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἰατρ
Τρικούπη 14.

ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΟΥ
Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον θεραπεύει τὴν
κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροιαν
Ἀντιπρόσωποι. Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ
Πειραιᾶ

Κυρίαι Μὴ λησμονεῖτε ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
Ἠμπορεῖτε νὰ βάψετε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας Ἡ ΒΑΦΗ VAUBRY δὲν ξεβάφει ποτέ. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα. Χονδοικὴ πώλησις:
Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ἀθῆναι (Ὁμόνοια)
Φαρμακεῖον ΜΙΝΕΡΒΑ, Σταδίου 15 (παραπλεύρως Κινηματογράφου ΑΤΤΙΚΟΝ)

Τί βλέπει κανένας ἐκτελωνίζοντας ἕνα χάρτινο ἡμερολόγιο

Δὲν ξέρω γιατί φοβᾶμαι, κάθε φορὰ ποὺ θὰ μοῦ συμβῇ νἄχω καμμιὰ ὑπόθεση σ' ἕνα κρατικὸ γραφεῖο. Χωρὶς νὰ μὲ νομίσετε ὑπερβολικό, πιστέψτε με πώς προτιμῶ νὰ πάω πεζῆ στὸ Φάληρο καὶ νὰ γυρίσω, παρὰ νὰ πάω νὰ πάρω ἕνα πιστοποιητικὸ ἀπὸ ἕνα δημόσιο γραφεῖο, νὰ βεβαιώσω τὴν ταυτότητά μου, νὰ εἰσπράξω ἕνα ἔνταλμα ἀπὸ κρατικὸ ταμεῖο. Τὸ προτιμῶ δὲ ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο, παρὰ γιατὶ στὴν πρώτη περίπτωσι τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησί μου κι' ἀπ' τὴν ἀντοχὴ τῶν ποδιῶν μου· στὴ δεύτερη ὅμως; ἀπ' τὴ θέλησι τοῦ πρώτου τυχόντος ὑπαλλήλου — ποὺ στὴν περίπτωσι αὐτὴ μεταβάλλεται αὐτομάτως σ' ἕνα μικρὸ Χαμὴτ — κι' ἀπὸ τὴν ἀντοχὴ τῆς ὑπομονῆς μου.

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό μου ὅταν προχτὲς πῆρα ἕνα εἰδοποιητήριο τοῦ ταχυδρομείου, ποὺ μοὔγραφαν νὰ περάσω ἀπὸ τὸ τμῆμα τελωνείου γιὰ νὰ ἐκτελωνήσω ἕνα — μὴν τρομάξετε! — . . . χάρτινο ἡμερολόγιο ποὺ κάποιος φίλος μου εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσι νὰ μοῦ στείλῃ δῶρο. . .

Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶπα νὰ σκίσω τὸ εἰδοποιητήριο καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἡμερολόγιον στὴν τύχη του. Δυστυχῶς ὅμως ἕνα γράμμα τοῦ φίλου μου μ' ἀνάγκασε νὰ μὴν ἐπιμείνω στὴν σκέψι μου, καὶ νὰ ἀποδυθῶ στὸν ἀγῶνα τῆς ἐκτελωνήσεως τοῦ δώρου του, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν προσβάλω.

Τῆς ἀποφάσεως λοιπὸν οὕτω ληφθείσης — ὅπως θὰ ἔγραφε ἐπὶ τοῦ προκειμένου καθαρόαιμος ἑλληνιστὴς — πῆρα τὸ μπλὲ χαρτὶ καὶ περὶ ὥραν ἐννάτην πρωϊνὴν ἄρχισα τὴν ἀνάβασιν τῆς ἐκ τεσσάρων πατωμάτων σκάλας τοῦ ταχυδρομείου, κινδυνεύοντας ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ δεχτῶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου κανένα δοκάρι ἢ κανέναν κουβᾶ ἀσβέστη ἢ νὰ σκίσω τὸ τζακέτο μου σὲ κανένα καρφὶ — μὴ ξεχνᾶμε πώς τὸ ταχυδρομεῖο μας ἐπὶ ἕνα χρόνο τώρα ἐπισκευάζεται διαρκῶς. . . Τέλος ἀσθμαίνων, κατάκοπος καὶ κάθιδρως, ἔφθασα εἰς τὸν τελευταῖον ὄροφον, καὶ μπῆκα μέσα σὲ μιὰ πελώρια σάλα, γεμάτη ἀνθρώπους, πακέττα, χαρτιά, ἀσβέστες, παληοκαρέκλες, πάγκους, ἀποτσίγαρα καὶ σκόνη, πολλὴ σκόνη.

Σκουντώντας καὶ σπρώχνοντας κατώρθωσα νὰ πλησιάσω μιὰ σανίδα—ποὺ ἀποτελοῦσε τὸν φραγμὸν μεταξὺ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ὑπαλλήλων, τεσσάρων τὸν ἀριθμόν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν πενῆντα τοὐλάχιστον πολιτῶν.

Στάθηκα, ἀνέπνευσα καὶ παρέδωσα — δυστυχῶς ὄχι τὸ πνεῦμα — ἀλλὰ τὸ μπλέ χαρτάκι, παρακαλώντας νὰ μοῦ δοθῇ τὸ ἀλιτήριο αὐτὸ ἡμερολόγιο.

Ἀλλ' ἄν ἦτο αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μου, ἄλλη ἦταν . . . ἡ τοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ περιέφερε διαδοχικῶς τὸ βλέμμα του σ' ἐμὲ καὶ στὸ χαρτί, μοῦ εἶπε τέλος νὰ περιμένω τὴ σειρά μου, δείχνοντάς μου συγχρόνως τοὺς πενῆντα ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ περίμεναν. Ἴσως κανένας ἄλλος θὰ διεμαρτύρετο ἢ θὰ ἀπηυδοῦσε· ἐγώ ὅμως, πρῶτα γιατὶ μοῦ ἀρέσει ἡ τάξη, καὶ δεύτερον γιατὶ εἶχα πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασι νὰ παραλάβω ὁπωσδήποτε τὸ δῶρο τοῦ φίλου μου, ἀρκέσθηκα νὰ σιωπήσω καὶ νὰ περιμένω. . .

Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς γνωστόν, ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ τῆς κακίας, καὶ ἐπειδή, ὡς ἐπίσης γνωστόν, ἤμουν ἄεργος ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ ἐπειδὴ ἄλλη κακία δὲν μοῦ προσεφέρετο, ἐπωφελήθηκα τῆς εὐκαιρίας νὰ χαζέψω τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων συνανθρώπων μου ποὺ προηγοῦντο.

Ἐπειδὴ ὅμως, πάλιν, δὲν θέλω νὰ κρατήσω μόνος μου ὅλο τὸ βάρος τῆς κακίας μου, προτιμῶ νὰ σᾶς προσφέρω μερικὰ «ἐνσταντανὲ» ποὺ κατώρθωσα νὰ διαφυλάξω στὴ μνήμη μου, μετριάζοντας ἔτσι τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματός μου.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα: παραλήπτης ἕνας νεαρὸς δανδῆς, ἐλεγκτὴς ἕνας χονδροκοιλαρᾶς κύριος ποὺ καπνίζει σὰν φουγάρο καὶ πίνει συνεχῶς καφέ, καὶ τὸ ὑπὸ ἐκτελωνισμὸν ἀντικείμενον: ἕνα πακέττο μὲ τρία κουτάκια. . . βερνίκι παπουτσιῶν!

— Τί εἶνε αὐτά; ρωτᾷ ὁ ἐλεγκτής.

— Λοῦστρος γιὰ παπούτσια, ἀπαντᾷ ὁ δανδῆς.

— Εἶνε δείγματα;

— Ὄχι.

— Τότε;

— Τὰ μεταχειρίζομαι γιὰ τὰ παπούτσια μου.

— Χάθηκαν, ἀδελφέ, τὰ ντόπια βερνίκια καὶ φέρνετε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό;

— Δὲν λέω ὄχι, διακόπτει ὁ δανδῆς, ἀλλὰ τὰ παπούτσια μου εἶνε ἀπὸ γαλλικὸν δέρμα καὶ τὰ ντόπια βερνίκια τὸ καταστρέφουν. . .

Ἰλαρότης εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ἀφαίμαξις τοῦ πορτοφολιοῦ τοῦ δανδῆ, γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν φέρνῃ ξένα βερνίκια. . .

Ἕνας κύριος — προφανῶς γεροντοπαλήκαρο — πλησιάζει τώρα γιὰ νὰ παραλάβῃ ἕνα μπουκάλι. Ὁ ἐλεγκτὴς τὸ ἐξετάζει, ἀδυνατεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ περιεχόμενό του, καὶ ρωτᾷ τί εἶνε.

— Φάρμακον κατὰ τῆς τριχοπτώσεως, λέει ὁ κύριος.

— Μπᾶ, λέει αὐτός, πέφτουν τὰ μαλλιά σας. . . Καὶ μένα τὸ ἴδιο. . . Κι' εἶνε καλὸ αὐτὸ τὸ φάρμακο; . . . Πῶς τὸ λένε;

Κι' ἀρχίζει διαλογικὴ συζήτησις διαρκείας ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας περὶ τῶν προσόντων καὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ φαρμάκου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας οἱ ὑπόλοιποι σαράντα ὀχτὼ καὶ ἐγὼ ἕνας, σαράντα ἐννέα ἀναμένοντες, περιμένουμε ὑπομονητικὰ τὸ τέλος της.

Τρίτη καλεῖται μιὰ κυρία. Ἔχει νὰ παραλάβῃ ἕνα ζευγάρι κάλτσες μεταξωτές. Ὁ ἐλεγκτὴς ἀποφαίνεται ὅτι θὰ πληρώσῃ πολλὰ καὶ φυλλομετρᾷ τὸ δασμολόγιο. Ἡ κυρία ἐπιμένει νὰ λέῃ ὅτι εἶνε δῶρον καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ πληρώσῃ τίποτε. Πρὸς στιγμὴν ἀπειλεῖται ρῆξις. Εὐτυχῶς ὅμως εὑρίσκεται ἡ λύσις: . . . νὰ τρυπήσῃ τὴς κάλτσες. Ἡ

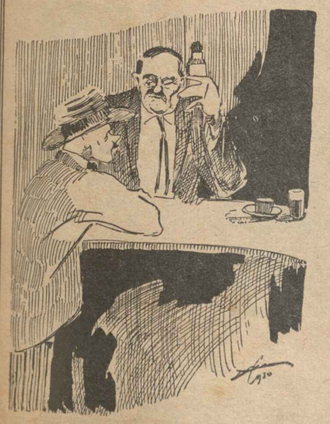

κυρία παίρνει τὸ ψαλλίδι καὶ κόβει ἕνα κομματάκι μπροστὰ-μπροστὰ στὰ δάκτυλα. Ὁ ἐλεγκτὴς ἱκανοποιεῖται, ἡ κυρία χαμογελᾶ καὶ φεύγει ἀποκομίζουσα τὴς κάλτσες.

Ἐπακολουθεῖ τὸ ἄνοιγμα τριῶν πακέττων μέ. . . καρτέλλες σιναπισμῶν. Ζυγίζονται, πολλαπλασιάζεται τὸ βάρος τῶν σιναπισμῶν καὶ τέλος ὁ σιναπισμοπαραλήπτης — ὁ ὁποῖος, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἶνε καὶ κρυωμένος καὶ φτερνίζεται συνεχῶς — φεύγει γρήγορα, προφανῶς γιὰ νὰ δοκιμάσῃ αὐτὸς πρῶτος τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ «ἐμπορεύματος».

Ἀπὸ ἕνα πελώριο πακέττο ἀνασύρεται ξαφνικὰ ἕνα γυναικεῖο καπέλλο. Ἡ κυρία παραλήπτρια ξεχνᾷ πρὸς στιγμὴν ὅτι βρίσκεται σὲ τελωνεῖο καὶ ὄχι μέσα στὸ μπουντουὰρ της, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ὑπὸ τὰ ἔκπληκτα βλέμματα ἐλεγκτοῦ καὶ παρευρισκομένων, βγάζει τὸ μπερὲ ποὺ φορᾷ καὶ δοκιμάζει μὲ νάζι τὸ νεοαφιχθὲν καπέλλο της ἀπὸ μπλὲ φέτρ! Στρέφει τὸ κεφάλι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, προσμειδιῶσα ἐπιχαρίτως. Τῆς προσμειδιοῦμε καὶ 'μεῖς, τῆς προσμειδιᾷ καὶ ὁ ἐλεγκτής, καὶ τέλος, ἀφοῦ τοῦ κατέβαλε πενῆντα δραχμὲς ἀπέρχεται, ἀποκομίζουσα κεφαλήν, νέον καὶ παλαιὸν πῖλον.

Δέκα πακέττα μὲ κουμπιὰ μᾶς καθυστεροῦν μισὴ ὥρα. Τὰ κουμπιὰ εἶνε διάφορες ποιότητες καὶ ὁ ἐλεγκτὴς σαστίζει σὲ ποιὰ κατηγορία νὰ τὰ βάλῃ. Γίνονται διάφοροι πολαπλασιασμοί. Τὸ γινόμενον τοῦ ἑνὸς ἀναιρεῖ τὸ γινόμενον τοῦ ἄλλου. Ὁ ἐλεγκτὴς θυμώνει, ἀνάβει στὸ θυμό του τσιγάρο, ἐνῷ μόλις εἶχε ἀνάψει ἕνα ἄλλο, διαπιστώνει τὴν σπατάλη, πολλαπλασιάζει. . . τὸν θυμό του, καὶ τέλος ὁ δυστυχὴς κουμποπαραλήπτης ἐξαποστέλλεται σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ χωρίσῃ «κατὰ μεγέθη, εἴδη καὶ ποιότητας» τὸ ποικιλόμορφο ἐμπόρευμά του.

Ἕνα εὐαγγέλιο μιᾶς καθολικῆς καλογρηᾶς κάνει παρέα μὲ δυὸ σαπούνια ξυρίσματος. Ἕνας καθρέφτης μὲ ἕνα ζευγάρι γαλότσες γυναικεῖες, μιὰ ταινία γραφομηχανῆς μὲ ἕνα κουτὶ μανικιούρ, ἕνα πάκο καρφιὰ μὲ τρεῖς κεχριμπαρένιες πίπες, καί. . . καί. . . καί. . . ὥσπου, περὶ ὥραν δωδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, προσκομίζεται καὶ τὸ δυστυχισμένο ἡμερολόγιό μου. .

Ὁ ἐλεγκτὴς τὸ κυττάζει προσεκτικὰ κι' ὕστερα μοῦ τὸ δίνει συνοδεύοντας τὴν εὐγενῆ χειρονομία του μ' ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα:

— Αὐτὸ πάρτε το τζάμπα! δὲν πληρώνει τίποτα. . .

Τὸ παίρνω, καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐνῷ — πιστέψτε με! — μοὔρχεται νὰ κλάψω ἀπ' τὸ κακό μου, ὅταν συλλογίζομαι πῶς γιὰ ἕνα χαρτὶ τοῦ ἡμερολογίου ποὺ ἐκρίθη ἀνάξιον καὶ τοῦ παραμικροῦ τελωνειακοῦ δασμοῦ, ἔχασα τρεισήμιση ὧρες, καὶ ὑποχρεώθηκα νὰ ἀκούσω τὴς περὶ τριχοπτώσεως γνῶμες τοῦ ἐλεγκτοῦ, τὴς ἰδιότητες ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὑπεροχὴ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ βερνικιοῦ, καὶ εἰς ποιὸ ἐδάφιο τοῦ δασμολογίου ὑπάγεται ἡ φορολογία τῶν σιναπισμῶν. . .

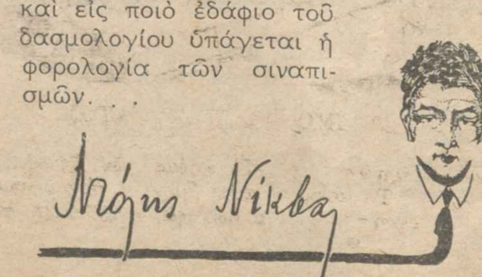

Ξένες Γλωσσομάθειες

ΕΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΥΤΙ

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκμαθήσεως πολλῶν γλωσσῶν γίνεται ὅσο πάει ἐπιτακτικώτερη. Ὁ μεταπολεμικὸς ἄνθρωπος, βλέπετε, δὲ μένει καρφωμένος στὸν τόπο του ὅπως γινόταν ἄλλοτε. Σήμερα ἡ κατάσταση ἔχει ἐντελῶς ἀλλάξει. Πρῶτον ποὺ ἡ γῆ ἔχει τρομερά.... μικρύνει. Τὰ ἀεροπλάνα, ὁ ἀσύρματος, ὅλες αὐτὲς ἡ τελευταῖες ἐφευρέσεις ἔχουν καταργήσει πιὰ τὴς ἀποστάσεις. Ἐξ ἄλλου, καὶ ἡ γενικὴ τάση τῶν λαῶν νὰ συναδελφωθοῦν, τοὺς φέρνει σὲ μιὰ συνεχῆ ἐπικοινωνία μεταξύ τους καὶ.... ἐπιμιξία. Ἡ γνῶσις, λοιπόν, ξένων γλωσσῶν γίνεται πιὰ ἀπαραίτητη.

Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα :

Στὸ Συνέδριο τῶν Βερσαλλιῶν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κριθῇ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου, μαζευτῆκαν οἱ πέντε ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν πέντε Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης. Ἔ, λοιπὸν θὰ τὸ πιστέψετε ; Ὁ καθένας τους δὲ μιλοῦσε καὶ δὲν καταλάβαινε παρὰ μόνο τὴ μητρική του γλῶσσα. Γεγονὸς χαρακτηριστικὸ ἀλλὰ καὶ ἀξιοθρήνητο συγχρόνως. Ἡ παγκοσμία συνενόησις θὰ παραμένῃ καθαρὴ οὐτοπία ἐφ' ὅσον ὅλοι οἱ λαοί, διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τους, δὲ μιλοῦν «τὴν ἴδια γλῶσσα» — μεταφορικὰ καὶ κυριολεκτικά !....

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τὴν πολιτική. Ὡς καὶ τὸν .... κινηματογράφο ἀκόμα δὲ μποροῦν σήμερα νὰ τὸν ἀπολαύσουν παρὰ μόνον οἱ ξενόγλωσσοι. Στὰ περισσότερα «ὁμιλοῦντα» φίλμ δὲν ἀκούγεται παρὰ ἡ ἀγγλικὴ ἢ ἡ γερμανικὴ γλῶσσα. Ὥστε βλέπετε πῶς τὸ κακὸ εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ πιό.... ἄμεσο ἀπ' ὅ,τι στὴν ἀρχὴ φαντάζεται κανείς.

***

Ἀντιλαμβάνεται κανένας εὔκολα λοιπὸν ὅτι μπρὸς στὴ νέα αὐτὴ κατάσταση ποὺ δημιουργήθηκε ξαφνικά, ἔπρεπε νὰ βρεθῇ καὶ μιὰ νέα «εὔκολη» μέθοδος διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν.

Ἡ παληὰ μέθοδος εἶναι γνωστή : Συνίστατο στὴν ἀποστήθιση τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν κανόνων τῆς γλώσσας. Ἔτσι ὅμως καὶ καιρὸς πολὺς χρειαζόταν, καὶ ὑπομονὴ ἐξαντλητική .... Ἡ ἐποχή μας, σήμερα, εἶναι μιὰ ἐποχὴ νευρικότητος. Ὅπως σὲ ὅλα τους, ἔτσι καὶ στὴν ἐκμάθηση μιᾶς γλώσσας οἱ ἄνθρωποι εἶναι βιαστικοί. Ὕστερα, δὲν ἔχουν διαρκῶς μαζί τους ἕνα δάσκαλο πῶς θὰ μπιρέσουν νὰ μάθουν τὴν προφορά καὶ τὴ σύνδεση μεταξύ τους τῶν λέξεων ; Οὔτε, ἄλλωστε, ἔχει καὶ τὴ διάθεση κανένας νὰ σπάζῃ τὸ κεφάλι του μελετώντας, σὰ νἄταν μαθητὴς τοῦ σχολαρχείου.

Χρειαζόταν λοιπὸν μιὰ καινούργια μέθοδος, πιὸ σύμφωνη μὲ τὴν ἐποχή μας καὶ μὲ τὴς ἐφευρέσεις της....

Ὁ Γουέλλς ἤδη, ὁ διάσημος αὐτὸς ἄγγλος μυθιστοριογράφος, σ' ἕνα τελευταῖο του ἔργο —περιπετειῶδες καὶ φανταστικὸ κι' αὐτὸ ὅπως ὅλα του—στὴ «Σωτηρία τοῦ Πολιτισμοῦ» παρουσίασε μιὰν εἰκόνα ἑνὸς μελλοντικοῦ σχολείου ὅπου ἡ ξένες γλῶσσες διδάσκονται μὲ.... φωνογράφο ! Ἐπρομάντευσε δηλαδὴ τὴν προσεχῆ βασιλεία τοῦ «Γραμμοφώνου-δασκάλου».

Ἡ «μαντεία» αὐτὴ ἔπεσε σὰ βόμβα στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας. Τὸ μέσον, πράγματι, ἦταν ἁπλούστατο. Καὶ ὅλοι ἐξεπλάγησαν πῶς δὲν τὄχαν σκεφτῆ νωρίτερα!

Ἔτσι, συνεστήθη, στὴ Γαλλία, ἡ «Ἐκπαιδευτικὴ Δισκοθήκη»—ὅπως τὴν ὠνόμασαν οἱ ἱδρυταί της,—ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ παρουσιάσῃ φωνογραφικοὺς δίσκους στοὺς ὁποίους νὰ εἶναι ἀποτυπωμένα διάφορα μαθήματα !....

Πρὶν ἀπὸ τὸ 1923 ἐντούτοις δὲ μπόρεσε νὰ τεθῇ σ' ἐφαρμογὴ τὸ παράτολμο αὐτὸ σχέδιο. Μόλις τὸν χρόνο αὐτὸ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους, στὴν Ἀγγλία, οἱ πρῶτοι δίσκοι ποὺ ἦσαν ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ὅσων εἶχε προΐδει μὲ τὴ φαντασία του ὁ διάσημος ἄγγλος μυθιστοριογράφος.

Ὁ Τζ. Ρόστον, περίφημος γλωσσολόγος, ἄνοιξε ἀμέσως μιὰ Σχολὴ ἐκμαθήσεως Ξένων Γλωσσῶν μὲ τὸ γραμμόφωνο.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς πρωτότυπης αὐτῆς Σχολῆς ὑπῆρξε καταπληκτική. Ἀπὸ τότε, ἐννοεῖται, ὁ Ρόστον ἀπέκτησε πολλοὺς νέους ὀπαδούς, καὶ τὸ σύστημά του κοντεύει νὰ γενικευτῇ.

Ἴσως, μάλιστα, εἶναι καλλίτερα ποὺ ἄργησε τόσο ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ νὰ δῇ τὸ φῶς. Ἡ φωνὴ πού, ἀπ' τοὺς παληοὺς φωνογράφους θἄβγαινε ἔρρινη καὶ ἀκατάληπτη, βγαίνει τώρα ἀπὸ τοὺς δίσκους διαυγὴς σὰν τὸ νερό. Θαρρεῖτε πῶς ὁ ὁμιλητὴς — ὁ δάσκαλος νὰ ποῦμε — βρίσκεται μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ σᾶς . . . Ἀπευθύνεται σὲ σᾶς τὸν ἴδιο. . . Ἔχετε τὴν ἐντύπωση πῶς εἶναι παρών, μὲ σάρκες καὶ ὀστᾶ. Καὶ — σὰν νερό πάντα — ρουφᾶτε τὰ λόγια του.

***

Ἡ πρώτη δουλειά, φυσικά, τῆς ἑταιρίας αὐτῆς, ὑπῆρξε ἡ συγκρότηση ἑνὸς ἐπιτελείου ἀπὸ «φωνογενεῖς» — κατὰ τὸ «φωτογενεῖς» —δασκάλους. Οἱ διοργανωταὶ τῆς πρωτότυπης αὐτῆς Σχολῆς τὸ κατάφεραν αὐτό.

Ἐφ' ὅσον λοιπόν, κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν

Τὸ «γραμμόφωνον — δάσκαλος» : ἡ μαθήτρια παρακολουθεῖ τὸ προφορικὸ μάθημα στὸ βιβλίο.

ἀκοὴ ἐξασκημένη στὸ γραμμόφωνο, τίποτα δὲν τὸν ἐμποδίζει στὸ σπίτι του, ἔστω καὶ ἂν εἶναι γέρος, νὰ μάθῃ νὰ μιλάῃ μιὰ ξένη γλῶσσα, ἀπαράλλακτα σὰν τὴ μητρική του.

Ἂς βάλουμε τώρα τὸ δίσκο στὸ γραμμόφωνο, κι' ἂς παρακολουθήσωμε τὰ πρῶτα μαθήματα.

Ὅλη ἡ σειρὰ τῶν ἐκπαιδευτικῶν γαλλικῶν δίσκων περιέχει 2.500 λέξεις,—αὐτὲς ἀκριβῶς ποὺ ἀποτελοῦν τὴ βάση τῆς καθημερινῆς πρακτικῆς κουβέντας. Ἡ λέξεις αὐτές, φυσικά, ὁλοένα ἐπαναλαμβάνονται, κι' ἔτσι ἐντυπώνονται καλὰ στὸ μυαλὸ τοῦ μαθητοῦ καὶ ἀσυναίσθητα πλέον ἔρχονται στὰ χείλη του.

Ὁ μαθητὴς προσέχει ἐντατικὰ τὰ λόγια ποὺ προφέρει ὁ δίσκος. Ἀφοῦ βάλει τὸ δίσκο πέντε-ἕξη φορὲς ἀκόμη καὶ μάθει ἔτσι καλὰ τὴς λέξεις τοῦ κειμένου, τότε ἀρχίζει νὰ τὴς λέῃ μόνος του πρὶν τὴς πῇ ὁ δίσκος, γιὰ νὰ δῇ ἂν τὴς ἔμαθε καλά.

Τώρα, θὰ πῆτε : Ἕνας μαθητὴς ποὺ δὲν καταλαβαίνει γρῦ ἀπὸ μιὰ γλῶσσα, πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ἐννοήσῃ αὐτὰ ποὺ τοῦ λέει ὁ «δάσκαλος-γραμμόφωνο».

Γι' αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς τὰ μαθήματα τοῦ γραμμοφώνου συνοδεύονται συνήθως ἀπὸ ἐπεξηγηματικὲς εἰκόνες. Ὅσα δηλαδὴ λέει ὁ ὁμιλητής, ἔχουν ἀποτυπωθῆ λεπτομερῶς σὲ διάφορες εἰκόνες. Ὁ μαθητής, ἐνῷ ἀκούει τὸ δάσκαλό του, συμβουλεύεται συγχρόνως τὸν εἰκονογραφημένο πίνακα. Ἔτσι, ἀπὸ τὴς εἰκόνες μαθαίνει τί ἀκριβῶς σημαίνουν τὰ λόγια ποὺ τοῦ λέει ὁ δάσκαλος μέσ' ἀπ' τὸ κουτί του.

***

—Τί γλῶσσες ὅμως ἆρά γε—θὰ ρωτήσετε—διδάσκει ἡ «ὁμιλοῦσα» μηχανή ;....

Ἁπλούστατα. Ἀκοῦστε καὶ διαλέξατε.

Οἱ τελευταῖοι γαλλικοὶ «ἐκπαιδευτικοὶ δίσκοι» ἔχουν ἐκδοθῆ σὲ.... δώδεκα γλῶσσες ! Σὲ ἀφρικάνικα, σὲ γερμανικά, σ' ἐγγλέζικα, σὲ κινέζικα, σὲ ἰσπανικά, σὲ γαλλικά, σὲ ὁλλανδικά, σὲ ἰρλανδικά, σὲ ἰταλικά, σὲ περσικά, σὲ ρωσσικά.

Τόσος κόπος—θὰ πῆτε—γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς τοὺς δώδεκα τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους... ἐκφράζεται μιὰ λέξη ; Πότε θὰ θεσπιστῇ μιὰ παγκόσμια γλῶσσα ;

Κι' αὐτὸ ὅμως τὸ ἔχει προΐδει ὁ κατασκευαστὴς τῶν δίσκων. Γι' αὐτό, ἡ δωδεκάτη γλῶσσα ποὺ διδάσκεται εἶναι ἀκριβῶς τὸ.... ἐσπεράντο !

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς σειρὲς δίσκων. Ἡ πρώτη—ἀποτελουμένη ἀπὸ τριάντα δίσκους. Κατόπιν, ὑπάρχουν ἄλλοι τριάντα γιὰ τοὺς κάπως προχωρημένους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλες σειρές, πιὸ πρακτικές, γιὰ τοὺς τελείως προχωρημένους. Ὅταν θέλῃ, π. χ., κανένας νὰ ταξιδέψῃ, μπορεῖ νὰ πάρῃ μαζί του μιὰ σειρὰ ἀπὸ δίσκους μὲ.... διαλόγους ταξιδιοῦ. Στοὺς δίσκους αὐτούς, δηλαδή, μιλοῦν τρεῖς ἄνθρωποι, δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα, καὶ ἀνταλλάσσουν κάθε κουβέντα ποὺ μπορεῖ νὰ λεχτῇ κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς ταξιδιοῦ....

Τέτοιες εἰδικὲς σειρὲς ὑπάρχουν γιὰ ὅλες τὴς περιστάσεις τῆς ζωῆς. Ὡς καὶ στά... ἐρωτικά του ραντεβοῦ κανένας μὲ μιὰ ξενόγλωσση, θὰ μπορῇ νἆναι φλυαρότατος, ἐὰν προηγουμένως ἔχει φροντίσει νὰ μελετήσῃ εἰδικώτερα τοὺς σχετικοὺς δίσκους τῆς «Γαμμοφωνικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας».

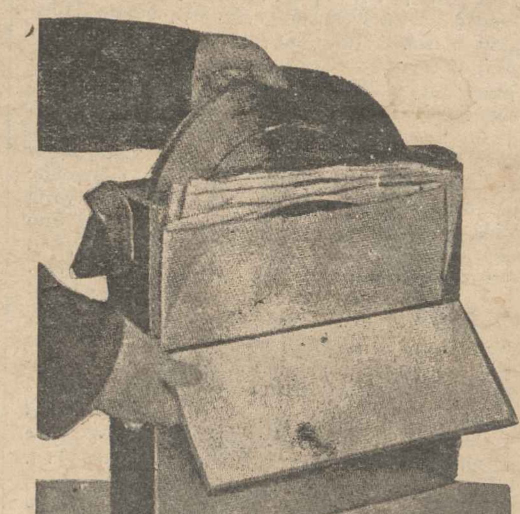

Φορητὴ δισκοθήκη: περιέχει δεκαπέντε δίσκους, ἀποτυπωμένους ἀπὸ τὴς δυὸ πλευρές, ποὺ ἀρκοῦν γιὰ νὰ μάθετε ὅλες τὴς ἀπαραίτητες λέξεις οἱασδήποτε γλώσσας.

***

Στὴν Ἑλλάδα, θὰ πῆτε, τί ἀνάγκη ὑπάρχει πρὸς τὸ παρὸν νὰ εἰσαχθῇ τὸ νέο αὐτὸ σύστημα ; Καὶ ὅμως.... Στὴν Ἑλλάδα, στὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια παρουσιάστηκε ἕνα γεγονός, ποὺ κάνει ἐπιτακτικώτατη μιὰ μέθοδο τέτοια ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ μαθαίνῃ γρήγορα καὶ καλὰ τὰ ἀγγλικά.

Ἐξηγούμεθα ἀμέσως :

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια μᾶς ἐπισκεφτῆκαν συχνὰ διάφορες ὀργανώσεις ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ—εὐχόμαστε τοὐλάχιστον—πολὺ ἀκόμα. . .

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως τῶν φίλων μας ἑλληνο-ἀμερικανῶν στὴν μητέρα Ἑλλάδα, εἶναι συνήθως, ὡς γνωστόν, ὁ γάμος : Ἀφοῦ πλούτηναν στὴν θετή τους πατρίδα ἀποφάσισαν νὰ ἔρθουν ἐδῶ καὶ νὰ παντρευτοῦν. «Παποῦτσι ἀπ' τὸν τόπο σου—λέει κάποια παροιμία—κι' ἂς εἶναι καὶ μπαλωμένο».

Ὑπὸ τὴς συνθῆκες αὐτὲς χιλιάδες κορίτσια παντρεύονται κάθε χρόνο καὶ φεύγουν γιὰ τὴν Ἀμερική. Τὰ κορίτσια αὐτὰ ἀπροετοίμαστα καθὼς εἶναι, δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπὸ ἀγγλικά. Τί νὰ κάνουν ὅμως ;.... Παντρεύονται μάνι-μάνι, παίρνουν καμμιὰ φορὰ καμμιὰ δασκάλα στὸ σπίτι γιὰ νὰ μάθουν τὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσας τοῦ τόπου ὅπου πρόκειται νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ φεύγουν.

Μόλις φτάσουν στὴν Ἀμερική, ἡ ζωή τους γίνεται μαρτύριο. Δὲν φτάνει ποὺ εἶναι μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς τους, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ συνεννοηθοῦν μὲ κανένα μποροῦν ἀφοῦ δὲν ξέρουνε τὴ γλῶσσα.

Ὅλ' αὐτὰ δὲ θὰ διορθώνουνταν ἂν εἶχεν εἰσαχθῆ καὶ στὸν τόπο μας τὸ σύστημα τῶν μαθημάτων μὲ τὸ γραμμόφωνο ;....

***

Τελειώνοντας, ἀξίζει ν' ἀναφέρωμε καὶ μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα :

Χάρις στὴ νέα αὐτὴ ἐφεύρεση, αὐτὴ τὴ στιγμὴ 25.000 ἄτομα μαθαίνουν γαλλικὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο (ἐκτός, φυσικά, τῆς Γαλλίας)!

Στὴ Σουηδία, δυὸ ἐπὶ χιλίων κατοίκων εἶναι πολύγλωσσοι. Ἡ μέθοδος, βλέπετε, αὐτή, ἀπὸ καιρὸ κάνει θραύση. . .

Ἀλλὰ καὶ σὲ πρακτικώτερες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἀρχίζει νὰ γίνεται χρῆσις τῆς πρωτοτυπωτάτης αὐτῆς ἐφευρέσεως !

Ὁ κ. Γκισάρ, διευθυντὴς τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Παρισιοῦ, παρέδωσε στοὺς ἀστυφύλακές του πολλὲς σειρὲς δίσκων σὲ ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα.

Φανατικὸς ὀπαδὸς τῆς ἰδέας τῆς «φωνογραφικῆς» ἐκμαθήσεως ξένων γλωσσῶν εἶναι καὶ ὁ Κόστ, ὁ περίφημος ἀεροπόρος.

Ἔτσι, ἔμαθε τὰ ἀγγλικὰ μέσα σὲ τρεῖς μῆνες !....

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

Πρόεδρος.—Πάλι μεθυσμένο σὲ φέρνουνε;

Μπεκρῆς.—Ἤθελα, κύριε πρόεδρε, νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστηση νὰ σᾶς ξαναϊδῶ... Καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος....

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

—Πρέπει νὰ κάνω οἰκονομίες, ὅπως λέει ὁ Λελές.... Θὰ ράβω μόνη τὰ κοστούμια μου... Ἔτσι θὰ μπορέσω ν' ἀγοράσω τὴ ζιμπελὶν ποὺ στοιχίζει 45 χιλιάρικα....

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Καθηγητής.—Τὸ κρέας τῶν ζώων τὸ τρῶμε. Τὰ κόκκαλά τους ὅμως τί τὰ κάνουμε;

Μαθητής.—Τὰ βάζουμε στὴν ἄκρη τοῦ πιάτου.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Ὁ δεκανεὺς στοὺς παρατεταγμένους στρατιῶτες:

—Μωρὲ τί ζύγισις εἶναι αὐτή; Γαϊδούρια! Ἐβγᾶτε ἔξω νὰ δῆτε τί ἐλεεινὴ γραμμὴ ἔχετε!....

ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Ἡ κόρη ἑνὸς τρομεροῦ τσιγκούνη πρόκειται νὰ διαλέξῃ μεταξὺ ἑνὸς γιατροῦ καὶ ἑνὸς δικηγόρου ποὺ ζητοῦν τὸ χέρι της.

—Πάρε τὸν γιατρό, τὴν συμβουλεύει ὁ πατέρας της, γιὰ νἄχῃς οἰκονομία ὅταν θ' ἀρρωσταίνῃς.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

—Ἔλα φίλε μου, μὴν κλαῖς....Δὲ θ' ἀναστήσῃς μὲ τὰ κλάμματά σου τὴ μακαρίτισσα τὴ γυναῖκα σου....

—Τί τὰ θέλεις, ἔτσι τὄχω φυσικό: κλαίω μὲ τὸ παραμικρό.

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

Ὁ πελάτης.—Γιατί ὅταν μὲ κουρεύῃς μοῦ διηγεῖσαι πάντα τρομαχτικὲς ἱστορίες;

Ὁ κουρεύς.—Γιατὶ σηκώνονται ἡ τρίχες σας καὶ κουρεύονται εὐκολώτερα.

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

—Εἶστε ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου;

—Μάλιστα.

—Τί ὥρα εἶναι;

—Ἐμένα ρωτᾶτε; Δὲν ἔχετε ρολόϊ;

—Ὄχι. Σᾶς τὸ ἔχω ἀφήσει ἐδῶ πρὸ δέκα ἡμερῶν!

ΕΚ ΠΕΙΡΑΣ....

Μιλοῦν γιὰ ἕναν ἄρρωστο:

—Τὸν καϋμένο, πῶς τὸν λυπᾶμαι ποὺ πάσχει ἀπὸ τύφο κι' ἂν γιατρευτῇ θὰ μείνῃ βλάκας!

—Μπά! ποῦ τὸ ξέρετε;

—Ἀμ' ἐγὼ τὴν πέρασα αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια....

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἕνας γιατρός, προκειμένου νὰ πάῃ νὰ ἐπισκεφθῇ ἕναν ἄρρωστο σὲ μιὰν ἐξοχή, πῆρε μαζί του καὶ τὸ τουφέκι του γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας καὶ νὰ κυνηγήσῃ μετὰ τὴν ἐπίσκεψη.

Ἕνας φίλος του τὸν συνήντησε στὸ σταθμὸ καὶ βλέποντάς τον ἔτσι ἁρματωμένο, τὸν ρώτησε:

—Ποῦ πᾶς;

—Πάω νὰ ἐπισκεφθῶ ἕναν ἄρρωστο, ἀπήντησεν ὁ γιατρός.

—Ἄ! Καὶ φοβήθηκες μήπως δὲν τὸν πετύχῃς μὲ τὰ γιατρικά! εἶπε ὁ φίλος του κυττάζοντας τὸ ὅπλο τοῦ γιατροῦ.

ΣΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Ἕνας ἐπαρχιώτης ἀκούγοντας νὰ τραγουδάῃ τὸ κόρο γυρίζει καὶ λέει στὸν πλαϊνό του:

—Τοὺς κατεργαρέους! Τραγουδοῦν ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ τὰ τελειώσουν γρηγορότερα!

ΑΠΟΡΙΑ

Σ' ἕνα σχολεῖο, ὁ καθηγητὴς τῆς μουσικῆς ρωτᾶ:

—Πόσες γραμμὲς ἔχει τὸ πεντάγραμμο;...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΡΟΛΛΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

Ποιὰ ἦταν ἡ Μίτση;

Ἡ φήμη τὴν ἔφερνε ὡς ἰδιοκτήτρια ἑνὸς δάσους μὲ καουτσουκόδεντρα στὴ βόρειο Βραζιλία. Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν πῶς ἦταν σημαντικὴ μέτοχος στὰ μεταλλεῖα ραδίου τοῦ Βελγικοῦ Κογκό. Τὸ πιὸ σίγουρο ὅμως ἦταν πῶς εἶχε ἔρθει πρὸ μηνὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, πῶς ἦταν μαγευτικῆς ὀμορφιᾶς καὶ φινέτσας, πῶς ἐκαθόταν σ' ἕνα μοντέρνο ἀπαρτεμὰν τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς, καὶ πῶς ὡδηγοῦσε μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα τὴν ὀκτακύλινδρη Ρόλλς-Ρόϋς της, συνωδευμένη μονάχα ἀπὸ τὸν ἀκόλουθό της, ἕναν ἀφωσιωμένο μιγάδα ἀπὸ πατέρα Φελλάχο καὶ μητέρα Μπεντουΐνα.

Ἡ Μίτση δὲν εἶχε γνωριμίες, ἢ τοὐλάχιστον δὲ φαινόταν νἄχῃ, γιατὶ τὴν ἔβλεπαν πάντα μόνη. Ἔλεγαν μερικοὶ πῶς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γυναίκα καπριτζιόζα, πῶς ὁ μιγὰς ἦτανε τὸ «μπεγκέν» της, κι' ἦρθε μαζί του νὰ περάσῃ ἕνα καλοκαῖρι στ' ἀκρογιάλια τῆς Ἀττικῆς. Μὰ κι' αὐτὸν τὸν κρατοῦσε σ' ἀπόσταση, καὶ γιὰ ὅλους ἦταν ἀπροσπέλαστη. Κανεὶς δὲν εἶχε ἐμβαθύνει στὸ μυστήριο τῆς «κυρίας μὲ τὴν Ρόλλς», ὅπως ἄρχισαν νὰ τὴν ἀποκαλοῦν οἱ κοσμικοὶ κατακτηταὶ τῆς Ἀθήνας.

Ἕνα πρωϊνό, καθὼς ἔτρεχε μ' ἑκατὸ χιλιόμετρα στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, ἄκουσε πίσω της ἕνα ζωηρὸ κορνάρισμα. Αὐτὸ τὴν ἐξέπληξε. Πῶς; ὑπῆρχε λοιπὸν ἕνα ἁμάξι ποὺ ἤθελε νὰ τὴν συναγωνιστῇ; καὶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ αὐθάδης ποὺ τ' ὡδηγοῦσε; Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψη της καὶ μιὰ πολυτελὴς «Μερσεντές», μὲ καροσερὶ ὅλο μαόνι, τὴν προσπέρασε σὰ ρουκέττα. Τὴν ὡδηγοῦσε ἕνας κύριος, νέος ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ τὸν δῇ. Ἀγαναχτισμένη τότε, ἔδωσε τόση μπενζίνα ποὺ ἄναψε ἡ μηχανὴ καὶ κόντεψε νὰ σπάσῃ τὸ πιστόν.

* * *

Εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἔπαιρνε ἕνα παγωμένο ἀμὲρ-πικὸν στὸ μπὰρ τῶν λουτρῶν. Ὁ καφτερὸς ἥλιος ἔλουζε ὅλη τὴν πλὰζ τῆς Γλυφάδας στὴ μεσημεριάτικη ἐκείνη ὥρα.

Ἡ ἀναρρίθμητες πολύχρωμες ὀμπρέλλες, ἡ καμπίνες, τὰ παβιγιόν, ἡ μυρμηκυιὰ τῶν γυμνῶν καὶ ἡλιοκαμμένων κορμιῶν, οἱ γκροῦποι τῶν παιχνιδιῶν στὴ θάλασσα μὲ τὰ τεράστια λαστιχένια ζῶα, τὸ γουῶτερ-πῶλο, τῆς μικρὲς ὁλόασπρες βαρκοῦλες, τῆς χιλιάδες φωνὲς παιδιῶν καὶ τὰ ἑκατομμύρια ἡδονικὰ βλέμματα ἔμοιαζαν μ' ἕνα ζωντανεμένο βενετσιάνικο μωσαϊκό.

Λίγα μέτρα πιὸ πίσω της, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, ὀρθὸς κι' ἀκίνητος, σωστὸς σωματοφύλακας, στεκότανε ὁ μαῦρος Φελλαχομπεντουΐνος της. Κι' ἀπέναντί της, ἕνας κύριος ποὺ καθότανε καὶ μιλοῦσε μὲ τὸ φὸξ-τεριέ του, τῆς ἔκανε ἄγριο φλέρτ. Πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν κυττάῃ λιγώτερο γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν προσέξῃ! Γιατὶ κάπου τὸν εἶχε δῇ, κι' ἡ φυσιογνωμία του ἦταν ἀποτυπωμένη σὲ μιὰν ἄκρη τῆς μνήμης της. Τῆς ἔφερνε μιὰν ἀνάμνηση τελείως ἀκαθόριστη, ποὺ ὅμως στὸ ὑποσυνείδητό της ἦταν γεμάτη συμπάθεια. Τὸν εἶχε ἆρά γε γνωρίσει σὲ κανένα ἀπὸ τ' ἄπειρα ταξίδια της; καὶ ποῦ; σὲ κανένα τραῖνο; σὲ κανένα χὼλλ ξενοδοχείου; σὲ κανένα καζῖνο; καὶ σὲ ποιὰν ἆρά γε γωνιὰ τῆς ὑδρογείου; στὸ Μπιάρριτζ ἢ στὴν Ὀστάνδη; στὰς Ἄλπεις ἢ στὸ Τυρόλο; Τοὔρριξε μιὰ φευγαλέα ματιὰ καθὼς ἔφερνε τὸ ποτῆρι στὰ χείλη της. Κι' ἡ μνήμη της ἔδωσε ξαφνικὰ μορφὴ στὴν ἀκαθόριστη ἀνάμνηση! Βέβαια, βέβαια. Τὸν θυμότανε τώρα. Τὸν εἶχε συναντήσει στὴ Ντωβίλλ· μάλιστα, ἦταν μιὰ Τετάρτη ἀπόγεμα, ἐμπρὸς σ' ἕνα περίπτερο ποὺ πουλοῦσε πλάκες γραμμοφώνου, καὶ τῆς ὑπέγραφε ἰδιοχείρως ἡ Μιστεγκέτ. Τὸ ἴδιο βράδυ ἦταν δίπλα στὸ πράσινο τραπέζι τοῦ καζίνου. Ἦταν μάλιστα τὸ βράδυ ποὺ ὁ κ. Σιτροὲν εἶχε χάσει μεγάλο ποσό. Ἐκεῖ εἴχανε κουβεντιάσει. Βέβαια. Τὸν λέγανε Γιάγκο Δαμίρη, ἦταν Ρωμηὸς ἐγκατεστημένος στὴ Μασσαλία ὅπου εἶχε μεγάλες ἐμπορικὲς δουλειές. Ἕνας φίνος ἄνθρωπος, νέος κι' ἔξυπνος, ποὺ διατηροῦσε στὸ σπίτι του μιὰ γαλαρία σχισμένων πινάκων—ἡ ἰδιοτροπία του—κι' εἶχε τὴ μανία—πάντε τοὐλάχιστον—νὰ ἐξετάζῃ τὴ φυσιογνωμία κάθε ἀνθρώπου ποὺ βρισκότανε μπροστά του φροντίζοντας ν' ἀνακαλύψῃ ἂν τὸ πρόσωπο του εἶχε ἰδιότητες «φωτογενείας», κι' ἂν ἦταν κατάλληλος γιὰ κινηματογράφο. Τὸν εἶχε ξανασυναντήσει πάλι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μυριόφωτα πολυτελῆ ρεστωρὰν τῆς Βουδαπέστης, τὰ πνιγμένα μέσα σὲ κήπους ἀπὸ λουλούδια καὶ σὲ ἤχους ἀπὸ τσιγγάνικη ὀρχήστρα... Τότε μάλιστα

Κανεὶς δὲν εἶχε ἐμβαθύνει στὸ μυστήριο τῆς «κυρίας μὲ τὴν Ρόλλς».

τῆς εἶχε γίνει ἐπιθετικός. Κι' εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο νὰ τὴ λυγίσῃ. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, ἐπειδὴ ἕνα γκαρσόνι τὴν ἐσύγχυσε, νεύριασε καὶ κράτησε ἄσκημη στάση στὸν κατακτητή της, ἢ μᾶλλον τοὔδειξε πῶς ἔπρεπε τὸ ταχύτερο νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ πιεστικὸ βλέμμα του. Πόσο μετάνοιωσε ὕστερα γιὰ τὴν παραξενιά της αὐτή, καὶ πόσο ὕβρισε μέσα της τὸ γκαρσόνι ποὺ στάθηκεν ἡ αἰτία τοῦ αἰσθηματικοῦ αὐτοῦ ἀναποδογυρίσματος! Μὰ ὅταν τὰ σκέφτηκε ὅλα αὐτά, ἦταν πιὰ μακρυά· ἡ «Ρόλλς-Ρόϋς» ἔσχιζε τὸ φεγγαρόλουστο σκοτάδι δίπλα ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ Δούναβι.

Ἔκτοτε πέρασαν πέντε σωστὰ χρόνια, καὶ εἶχε ξεχάσει ὁλότελα αὐτὴ τὴ γνωριμία. Καὶ τώρα τὸν εἶχε ἀπέναντί της, στὸ μπὰρ τῆς Γλυφάδας. Μὲ τὴν πρόσχαρη ξεγνοιασιά του ἐπερπατοῦσε τὸ βλέμμα του αἰσθησιακὰ κι' αὐθάδικα ἐπάνω στὶς ἄψογες γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της. Ὅταν σηκώθηκε νὰ φύγῃ, σηκώθηκε κι' ἐκεῖνος ὀρθὸς καὶ τὴν χαιρέτησε μ' ἕνα νεῦμα· μὰ ἔκανε πῶς δὲν τὸν εἶδε. Γρήγορος κι' ἀπαρατήρητος τὴν προσπέρασε. Κι' ὅταν σὲ λίγο μπῆκε στὴ «Ρόλλς-Ρόϋς», τὸν εἶδε καθισμένο στὴ «Μερσεντές», σὰν νὰ τὴν περίμενε. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ αὐθάδης ποὺ τὴν εἶχε προσπεράσει; Γιὰ νὰ μὴ συναντήσῃ τὸ βλέμμα του, κύτταξε σχεδὸν στὸ ἔδαφος,

καὶ τὰ μάτια της ἔπεσαν στὸν ἀριθμὸ τοῦ ἁμαξιοῦ του: XV 12.999. Τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ μητρώου τῆς Κὸτ ντ' Ἀζύρ. Ἐκουβαλοῦσε τ' ἁμάξι του ἀπὸ κεῖ. Τί ἐρχότανε νὰ κάνῃ στὴν Ἀθήνα; Γιὰ δουλειὲς ἢ γι' ἀναψυχή; Ἀγέρωχη ἀνέβηκε στ' ἁμάξι της. Πίσω τοποθετήθηκε ὁ μαῦρος. Ἐπῆρε τὸ βολὰν στὰ χέρια της καὶ πρὶν βάλῃ μπρός, γύρισε, σὰν ἀπὸ μιὰν ἀκατανίκητη ἕλξη, καὶ τὸν κύτταξε. Ἐκεῖνος χαμογέλασε, ἀνασηκώθηκε καὶ τὴ χαιρέτησε. Ἡ Μίτση κούνησε τὸ κεφάλι της μισοκλείνοντας τὰ μάτια μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο, καὶ πετάχτηκε σὰ βολίδα στὴν ἀσφαλτοστρωμένη λεωφόρο.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Δαμίρης ἐξοῦσε γιὰ τὴ Μίτση. Δὲν εὕρισκε πιὰ ἡσυχία. Ὁ κόσμος τοῦ φαινότανε μικρὸς καὶ τὸ περιβάλλον μονότονο. Δὲν μποροῦσε νὰ καθήσῃ δυὸ λεπτὰ στὸ ἴδιο μέρος, οὔτε νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψη του. Ξυπνοῦσε καὶ κοιμόταν μὲ τὴν ὀπτασία τῆς λαχταριστῆς αὐτῆς γυναίκας. Ἐκεῖνο τὸ ἐνθαρρυντικὸ χαμόγελο τὸν εἶχε ἀναστατώσει καὶ τὸν εἶχε φέρει σὲ ἀμηχανία. Ἐτσάκιζε τὴν ἐπιθετικότητά του, τὸν ἔκανε προσεχτικό, σκεφτικὸ στὸ πῶς νὰ μανουβράρῃ τὴ στάση του γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ κερδισμένο χαμόγελο. Ἔβαλε μπρὸς ὅλη τὴ ψυχολογία του γιὰ νὰ βρῇ πῶς ἔπρεπε νὰ τῆς φερθῇ γιὰ νὰ τὴν τραβήξῃ κοντά του. Ἔγινε ἡ σκιά της. Μὰ μιὰ σκιὰ πολὺ διακριτική, σὰν νὰ ἔδινε ἐξετάσεις γιὰ νὰ πάρῃ δίπλωμα ἱππότου. Ὡς τόσο ἡ ὑπόθεσις δὲν προχωροῦσε. Κι' ἂν καὶ τὴ συναντοῦσε ταχτικὰ στὸ ρεστωρὰν ποὺ ἔτρωγε, δὲν κατώρθωσε νὰ σταυρώσῃ τὸ βλέμμα της. Κι' οὔτε τὸ χαμόγελο ἐπανελήφθη.

(Ἡ Μίτση ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ δοθῇ, ποὺ διαλέγει καὶ ποὺ ὅμως ἀρνεῖται καὶ δὲν ἀποκαλύπτει τὴ σκέψη της, θυσιάζοντας κάθε πόθο της στὸν ἐγωϊσμό της. Χρειάζεται πολὺ τάκτ, πολὺ ψυχολογία καὶ κάποια εὐνοϊκὴ στιγμὴ γιὰ νὰ νικηθῇ ὁ ἐγωϊσμὸς αὐτός. Καὶ τότε τὸ φρούριο παραδίδεται κι' ἡ δυνατὴ γυναίκα γίνεται ἕνα ἀξιολύπητο παιχνιδάκι. Μὰ χρειάζεται φινέτσα ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ προσοχὴ ὡς τὴν πιὸ ἀσήμαντη λεπτομέρεια).

Μερικὲς φορὲς ἐξαφανιζότανε γιὰ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες. Τότε τοῦ περνοῦσε ἡ ἰδέα μήπως εἶχε φύγει. Κι' ἔκανε κακὴ κριτικὴ γιὰ τὴ δισταχτικὴ τακτική του. Μιὰ ὅμως ἀπ' αὐτὲς τῆς φορὲς τῆς ἀπουσίας, σπρωγμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία του, ἔφθασε ὡς τὸ σπίτι της καὶ κατώρθωσε νὰ πιάσῃ κουβέντα μὲ τὸν καμαριέρη της. Τὸν ἐξαγόρασε. Ἔτσι, ἔμαθε πῶς ἐκείνη τὴ φορὰ ἔλειπε στὸ Λουτράκι καὶ θὰ γύριζε τὴν ἄλλη μέρα.

* * *

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδας ὁ καμαριέρης τὸν εἰδοποίησε πῶς ἡ κυρία θἄφευγε τὸ βραδάκι μὲ τὸ φεγγάρι γιὰ τὴ Χαλκίδα. Θὰ πήγαινε μὲ τ' ἁμάξι της μόνη, αὐτὴ κι' ὁ μαῦρος ἀκόλουθός της.

Ὁ Δαμίρης σκέφθηκε πῶς νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν πληροφορία αὐτή. Ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ἀποφασιστικὰ καὶ γρήγορα. Ἔμαθε τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἐφωδίασε τ' ἁμάξι του μὲ βενζίνη κι' ἐτράβηξε στὴν Κηφισιά. Τὸ σχέδιό του ἦταν τολμηρό, μὰ εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ ἀπόψε μιὰ λύση. Τὴν ὥρα ποὺ ὑπελόγιζε πῶς θὰ περνοῦσε ἡ Μίτση, προχώρησε στὸ δρόμο τοῦ Τατοΐου, σταμάτησε κάπου, ἔκανε πίσω, ἔσβυσε τὰ φῶτα του καὶ περίμενε κρυμμένος στὸ σκοτάδι, ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἡ «Ρόλλς-Ρόϋς» ἐφάνηκε

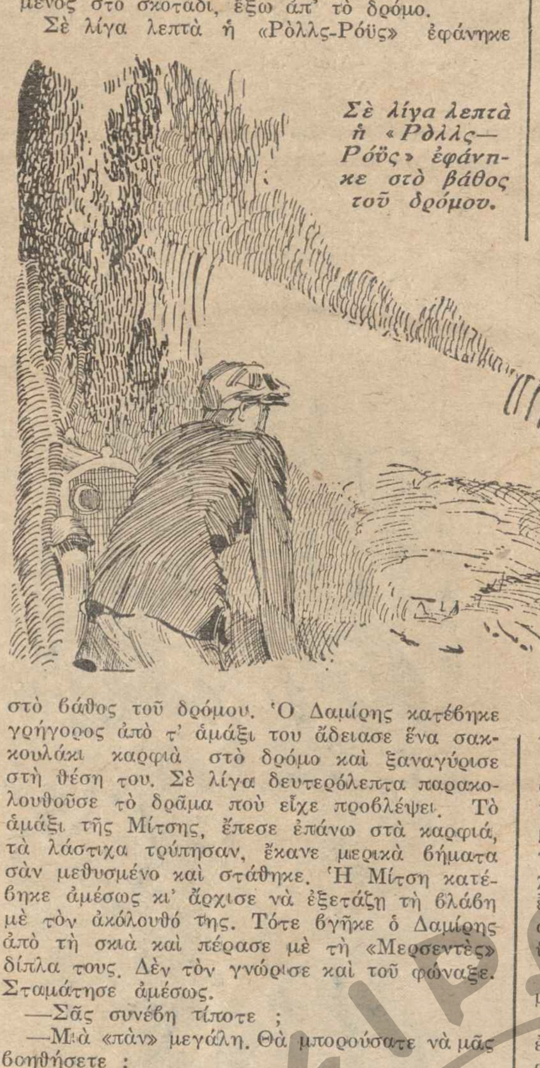

Σὲ λίγα λεπτὰ ἡ «Ρόλλς—Ρόϋς» ἐφάνηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Ὁ Δαμίρης κατέβηκε γρήγορος ἀπὸ τ' ἁμάξι του ἄδειασε ἕνα σακκουλάκι καρφιὰ στὸ δρόμο καὶ ξαναγύρισε στὴ θέση του. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα παρακολουθοῦσε τὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε προβλέψει. Τὸ ἁμάξι τῆς Μίτσης, ἔπεσε ἐπάνω στὰ καρφιά, τὰ λάστιχα τρύπησαν, ἔκανε μερικὰ βήματα σὰν μεθυσμένο καὶ στάθηκε. Ἡ Μίτση κατέβηκε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴ βλάβη μὲ τὸν ἀκόλουθό της. Τότε βγῆκε ὁ Δαμίρης ἀπὸ τὴ σκιὰ καὶ πέρασε μὲ τὴ «Μερσεντὲς» δίπλα τους. Δὲν τὸν γνώρισε καὶ τοῦ φώναξε. Σταμάτησε ἀμέσως.

—Σᾶς συνέβη τίποτε;

—Μιὰ «πὰν» μεγάλη. Θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς βοηθήσετε;

—Εὐχαρίστως, κυρία μου.

Ὁ Δαμίρης πήδηξε ἀπὸ τ' ἁμάξι του.

—Μοῦ φαίνεται πῶς ὅλα μου τὰ λάστιχα εἶναι τρυπημένα.

—Τὸ ἁμάξι μου, κυρία μου, εἶναι στὴ διάθεσή σας. Νὰ σᾶς ὁδηγήσω ὅπου θέλετε....

Στὸ φῶς τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ἀνεγνώρισε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἔκπληξή της.

—Ἄ... ἐσεῖς εἶστε λοιπόν;

Ὁ Δαμίρης δὲν ἀπάντησε. Ἔμειναν δυὸ λεπτὰ σιωπηλοὶ κι' οἱ δυό τους. Ἔπειτα σὰν νὰ πῆρε ἄξαφνα μιὰν ἀπόφαση, τοῦ εἶπε σχεδὸν προσταχτικά.

—Ὄχι.... θὰ σᾶς φιλοξενήσω ἐγὼ στ' ἁμάξι μου... δόστε τὸ δικό σας στὸ σωφέρ μου νὰ πάῃ νὰ φέρῃ ἀνταλλακτικὰ ἀπὸ τὸ γκαράζ. Ἐμεῖς θὰ περιμένουμε ἐδῶ.

Κι' ἀμέσως ἔδωσε διαταγὲς στὸν ἀκόλουθό της ποὺ πήδηξε στ' ἁμάξι τοῦ Δαμίρη κι' ἐξηφανίσθη. Τότε ἡ Μίτση ἀνέβηκε στὴ «Ρόλλς-Ρόϋς» καὶ τὸν κάλεσε.

—Ὁρίστε κύριε... καθῆστε δίπλα μου.

Ὁ Δαμίρης ἀνέβηκε στὸ χαλασμένο αὐτοκίνητο καὶ κάθησε δίπλα της.

—Καταλαβαίνω ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ ἐφαμπρικάρατε κι' ὅλο τὸ σχέδιο ποὺ προπαρασκεύασε τὸν ἱπποτισμό σας. Καὶ βλέπετε πῶς σᾶς ὑποβοηθῶ. Ἔδιωξα τὸ σωφὲρ κι' εἴμαστε μόνοι οἱ δυό μας, νύχτα στὴν ἐρημιά...

Ὁ Δαμίρης ἔκανε μιὰν ἀναθαρρυντικὴ στροφὴ πρὸς τὸ μέρος της περιμένοντας νὰ δῇ ποὺ ἤθελε νὰ καταλήξῃ τὴν κουβέντα της.

—.... ἀλλά, θὰ κάτσετε δίπλα μου, φρόνιμα, χωρὶς νὰ κουνηθῆτε καθόλου καὶ χωρὶς νὰ μιλήσετε ἐπίσης. Ἀλλοιῶς ὅλα αὐτὰ μπορῶ νὰ τὰ ἐξασφαλίσω μόνη μου ἂν δὲν τὸ θελήσετε.... βλέπετε;....

Κι' ἄνοιξε τὴν τσάντα της δείχνοντάς του ἕνα μικροσκοπικὸ σιντεφένιο μπράουνιγκ ποὺ λαμποκοποῦσε κάτω ἀπ' τὸ φεγγαρίσιο φῶς.

Ὁ Δαμίρης δὲ μίλησε. Ἐπῆρε μάλιστα ἕνα ὕφος προσβεβλημένης ἀξιοπρεπείας καὶ δῆθεν ἀδιάφορος ἄναψε ἕνα σιγαρέττο κυττώντας ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος...

Ἀπόλυτη ἡσυχία γύρω. Καὶ τὸ σκοτάδι φωτισμένο ἀπὸ τὴ δόξα τῆς πανσελήνου. Τὸ ἀεράκι χλιαρὸ ἔφερνε χίλιες ἀγροτικὲς εὐωδίες γεμᾶτες πόθο καὶ ἔρωτα. Ποὺ καὶ ποὺ περνοῦσε βιαστικὰ ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔπειτα πάλι ἡσυχία κι' ὁ γρύλλος τὸ μονότονο σόλο του...

* * *

Ἔτσι ἐπέρασε μιάμισυ ὥρα σωστὴ ὥσπου ὁ μαῦρος ἐγύρισε μὲ τὴ «Μερσεντές». Σὲ λίγο τὸ ἁμάξι τῆς Μίτσας ἦταν ἕτοιμο. Ἀνέβηκε, πῆρε τὸ βολὰν στὸ χέρι της, ὁ μαῦρος κάθησε πίσω κι' ὁ Δαμίρης στεκόταν ἀπόξω μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι. Ἡ Μίτση ἔβαλε μπρός, ἄρχισε σχεδὸν νὰ ξεκινῆ. Ὁ Δαμίρης ὑποκλίθηκε βαθειὰ καὶ γύρισε στ' αὐτοκίνητό του. Τότε ἡ Μίτση τὸν ἐφώναξε. Ἔτρεξε πρόθυμα κοντά της.

—Ἐλᾶτε πιὸ κοντά.... σκύψτε.... θέλω νὰ σᾶς πῶ κάτι στ' αὐτί.... μυστικό....

Ὁ Δαμίρης πλησίασε. Ἡ Μίτση τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο κι' ἔγυρε τὸ πρόσωπό της μὲ τρυφερότητα. Αἰσθανότανε τὸ χνοῦδι της στὸ μάγουλό του κι' ἡ θερμὴ ἀναπνοή της τοῦ γαργαλοῦσε τ' αὐτί. Τῆς ἔπιασε ἀπότομα τὸ χέρι καὶ τὤφερε στὰ χείλη του. Ἡ Μίτση δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνηση γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Μὰ σκύβοντας περισσότερο στ' αὐτί του, τοῦ ψιθύρισε μὲ γλυκύτητα:

—Σᾶς ἐφανταζόμουνα περισσότερο τολμηρό...

Ὕστερα τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι της κι' ἐξαφανίσθηκε στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς λεωφόρου μὲ ταχύτητα πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιόμετρα....

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ„ σᾶς προσφέρει:

"ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΜΑΣ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΣΤΙΒΟ„

Μιὰ σπαρταριστὴ ἀθλητικὴ καμπάνια στην ὁποία θὰ παρελάσουν ὅλοι οἱ πρωταθληταί μας, γιὰ νὰ μᾶς ποῦν γιὰ την ζωή τους χίλια δυὸ ὡραῖα, ἐνδιαφέροντα κι' ἀνέκδοτα πράγματα.

Παρακολουθήσατέ την ὅλοι!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΚΑΤΙ ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΙΑ ΛΙΓΟΥΣ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

Ἔξω ἀπὸ τὸν στίβο μὲ τὸν

ΓΕΩΡΓΟ ΓΙΑΜΑΛΗ

Ἡ ζωή του—Ἀνέκδοτά του

ΣΝΟΜΠ

Ἕνα εἰκοσιτετράωρο μὲ την

ΚΟΝΤΣΕΤΑ ΜΟΣΧΟΥ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ της ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ ... ΕΚΕΙΝΕΣ !

ΥΠΟ GYP

(Αὐτός.—Ὁ ὑποκόμης Ζερὰρ ντὲ Μοντεσπάν. Λεπτός, ψηλός, κομψός, καλοντυμένος. Μεγάλα μάτια γαλανά.

Ἡ Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Τριάντα χρονῶν. Καλοκαμωμένη. Ξανθὰ μαλλιά. Λίγο χλωμή. Θαυμάσια δόντια. Φορεῖ ἕνα λευκὸ πενιουὰρ ἀπὸ κρὲπ-ντεσίν. Εἶναι δυὸ μῆνες τώρα ποὺ ζῆ μακρυὰ ἀπ' αὐτόν, μετρώντας τὰ λεπτὰ ποὺ τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς ἐπιστροφῆς του, χωρὶς νὰ δέχεται κανένα, χωρὶς νὰ σκέπτεται ἄλλον ἀπὸ αὐτόν. Μόλις τὸν βλέπει, πέφτει στὴν ἀγκαλιά του, τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνηση, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ χτυπάῃ δυνατά. Εἶναι εὐτυχισμένη. Γελάει καὶ κλαίει συγχρόνως).

Α ὐ τ ὸ ς (τὴν ἀφήνει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ. Κατόπιν τὴν κυττάζει ἀδιάφορα).—Δὲν εἶσαι ἄρρωστη;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (ἔκπληκτη).—Μὰ ὄχι.... (Σφίγγεται πάλι ἀπάνω του:) Εἶμαι εὐτυχισμένη ἁπλούστατα!

Α ὐ τ ό ς.—Εἶσαι βεβαία πὼς δὲν πάσχεις ἀπὸ τὸ σκότι σου;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (γελάει).—Ἀπολύτως βεβαία. Γιατί;

Α ὐ τ ό ς.—Γιατὶ εἶσαι χλωμή...

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Πάντα εἶμαι ἔτσι.... (Χαμογελάει, δείχνοντας ἔτσι τὰ ὄμορφα δοντάκια της).

Α ὐ τ ό ς.—Τὸ ξέρω πὼς εἶσαι πάντα χλωμή....Μοῦ φάνηκες ὅμως πιὸ χλωμὴ ἀπὸ ἄλλοτε....Θάχῃς, φαίνεται, ἀναιμία.

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Δὲν φαντάζομαι. Εἶμαι θαυμάσια στὴν ὑγεία μου....

Α ὐ τ ό ς.—Τὰ χείλη σου δὲν ἔχουν χρῶμα.

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (ποὺ ἀρχίζει ν' ἀνησυχῆ).—Ἀλήθεια; (Σηκώνεται καὶ πηγαίνει στὸν καθρέφτη:) Μὰ ὄχι, καθόλου....(Ξαναγυρίζει πρὸς αὐτόν:) Ἂς μὴν ἀπασχολούμεθα ὅμως μὲ τὰ χείλη μου τώρα, ἔ;....Μίλησέ μου γιὰ σένα....Διασκέδασες;....

Α ὐ τ ὸ ς (μὲ ὕφος οἴκτου).—Ἂν διασκέδασα....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (στηρίζοντας τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο της).—Μὲ συλλογίστηκες καθόλου;

Α ὐ τ ό ς.—Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ αὐτό... Πρῶτον, ποὺ σοῦ ἔγραφα κάθε μέρα....(Σηκώνει τὰ μάτια στὸν οὐρανό:) Γιατὶ ἔπρεπε, βλέπεις, νὰ σοῦ γράφω κάθε μέρα....Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, μὰ τὸ Θεό....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (μὲ δάκρυα στὰ μάτια). Μὰ....δὲ φανταζόμουν ὅτι σοῦ ἦταν τόσο δυσάρεστα ποὺ σοῦ ζήτησα νὰ μοῦ γράφῃς.... Ἂν τὸ φανταζόμουν....

Α ὐ τ ό ς.—Ἂν φανταζόσουν τί; Νομίζεις πὼς εἶναι διασκεδαστικὸ νὰ πρέπῃ κάθε μέρα τὴν ὥρα ποὺ θὰ περάσῃ ὁ ταχυδρόμος νὰ εἶναι κανένας στὸ «χαντίνι»;...Εἶναι τρομερὰ ἐκνευριστικὸ αὐτό...Τυχαίνει νἆσαι καμμιὰ φορὰ βιαστικός....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Μοῦ ἐπαναλάμβανες ὅ,τι δὲν ἤξερες τί νὰ κάνῃς. κειπάνω, γιὰ νὰ σκοτώνῃς τὴν ὥρα σου....Γι' αὐτὸ σκέφτηκα....

Α ὐ τ ό ς.—Σκέφτηκες...πὼς πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται τὸ χατῆρι σου!...."Α! Τί ἀπαιτητικὴ ποὺ εἶσαι....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Συγγνώμην!....Σ' ἀγαπῶ ὅμως τόσο!....Εἶμαι τόσο θλιμμένη ὅταν βρίσκουμαι μακρυά σου...Συχώρεσέ με. Δὲ θὰ σοῦ ζητήσω τίποτα πλέον στὸ μέλλον...

Α ὐ τ ό ς.—Ἔτσι λὲς πάντα, κι' ὕστερα.. ξαναρχίζουμε ἀπ' τὴν ἀρχή...Τέλος πάντων, θὰ δοῦμε!..Σὲ προειδοποιῶ ὅμως πὼς αὐτὴ τὴ φορά, πάει, σωθῆκαν τὰ ψέμματα.

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη).—Α ὐ τ ὴ τ ὴ φ ο ρ ά...."Ωστε πρόκειται νὰ ξαναφύγῃς;....

Α ὐ τ ό ς.—Διάβολε!

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (τὰ χάνει).—Πάλι;

Α ὐ τ ό ς (σηκώνεται ἀπότομα).—Πῶς ; Πάλι; Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα ν' ἀπουσιάσω; νὰ πάω ὅπου θέλω;....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—....

Α ὐ τ ό ς.—Δὲν εἶμαι, λοιπόν, ἐλεύθερος, ἐγώ;....Δὲν εἶμαι ἀνεξάρτητος; Σοῦ ὑποσχέθηκα ποτὲ τίποτα, ἐγώ;....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Ὄχι....τίποτα....

Α ὐ τ ὸ ς (θριαμβευτικά).—Τότε λοιπόν;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Πότε φεύγεις;

Α ὐ τ ό ς.—Ὅταν θελήσω!

— Εἶμαι εὐτυχισμένη, ἁπλούστατα !

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (προσπαθεῖ νὰ φανῆ ἀδιάφορη).—Καὶ....ποῦ πᾶς;...

Α ὐ τ ό ς.—Ὅπου θελήσω! Μ' αὐτὸ πιὰ εἶναι σωστὴ ἀνάκρισῃ!....(Φωνάζει:) Εἶμαι ἐλεύθερος, ἐλεύθερος! τ' ἀκοῦς;....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (γυρίζει τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της).—Μοῦ ἔγραψε κι' ὁ Ζάκ. Δὲν διασκέδασε πολὺ κειπάνω....

Α ὐ τ ό ς.—Διάβολε! Αὐτὸς πλήττει ὅπου κι' ἂν πάῃ....Ἐσύ, ἐπάχυνες;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Ἀ! Ὄχι! Τοὐναντίον, ἀδυνάτισα....Πῶς....βρίσκεις ὅτι...

Α ὐ τ ό ς.—Ἡ μέση μόνο. Ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς ἄλλοτε εἶχες πιὸ λεπτὴ μέση....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Κάνεις λάθος....Εἶμαι μᾶλλον λεπτή, μέση ὅμως δὲν εἶχα ποτὲ ἐξαιρετικὰ λεπτή: ἑξηνταπέντε ἑκατοστόμετρα....

Α ὐ τ ό ς.—Καὶ πόσο εἶναι ἡ μέσες ἡ ἐξαιρετικὰ λεπτές;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Μά....δὲν ξέρω καλά....Ἑξῆντα....ἴσως καὶ πενῆντα ὀχτὼ ἑκατοστόμετρα.

Α ὐ τ ό ς.—Τί ὡραῖο πρᾶμα ποὺ εἶναι μιὰ λεπτὴ μέση!

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (ἀπὸ μέσα της).—Ὥστε, λοιπόν, πάει! Δὲ μ' ἀγαπάει!...Καθόλου!...Μιὰ ὥρα τώρα ἔχει ἐδῶ, κι' οὔτε μὲ φίλησε κάν....Μὰ τί θὰ γίνω, τώρα, ἐγώ; Ἐγὼ ποὺ δὲν ἀγαπῶ παρ' αὐτόν, στὸν κόσμο; Ποὺ δὲ ζῶ παρὰ μὲ τὴν ἀγάπη μου;....Πάει πιά....Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια κατὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἐλάτρευσα, ξεχαστῆκαν!....Κι' ὅμως φαινόταν πὼς μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτός....

Α ὐ τ ὸ ς (παίζει μηχανικὰ μ' ἕνα ἐπιστήριο ποὺ εἶναι πεταμένο πάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι).—Ἀ!....Ὁ Σαλὲρν ἦρθε νὰ σὲ δῆ!

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Μὰ ναί....Σοῦ φαίνεται ἐκπληκτικό, αὐτό;

Α ὐ τ ὸ ς (πειραγμένος).—Καθόλου! Κι' καὶ τὸν δέχτηκες;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (ἡ ὁποία δὲν δέχτηκε τὸν Σαλέρν, καὶ πάει νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια. Θαρρώντας ὅμως πὼς ζήλεψε Αὐτός, ἀλλάζει γνώμη καὶ λέει).—Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸν δεχτῶ;

Α ὐ τ ὸ ς (εἶναι ἔξω φρενῶν, ἀλλὰ συγκρατιέται).—Φυσικά....Γιατί;....Καὶ τί νὰ σοῦ εἶπε, ὁ Σαλέρν;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (ποὺ νοιώθει μιὰ τύψη). —Τίποτα....Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν εἶναι τόσο διασκεδαστικός....(Ἀπὸ μέσα της:) Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ κάνω τώρα.

Α ὐ τ ό ς.—Ναί....Δὲν εἶναι καθόλου διασκεδαστικός....Εἶναι ὅμως ὡραῖος!....Ὑπέροχος!....(Ἀπὸ μέσα του:) Δὲν εἶναι τόσο κουτός, ὅσο τὸν φανταζόμουν, ὁ Σαλέρν! Τοῦ πῆρα τὴ Μπλάνς....Προσπαθεῖ τώρα νὰ μοῦ πάρῃ τὴν κυρία ντ' Ἀρναῖ....Μ' ἀρέσει αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ μονομαχία καὶ θἆταν παράξενο....γι' αὐτόν, ἂν πετύχαινε!... Ναί....μὰ δὲν θὰ πετύχῃ....Μὲ λατρεύει καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ θὰ μοῦ μείνῃ πιστή...Ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στερηθῶ αὐτὸ ποὺ μ' ἀρέσει....Εἶναι χαριτωμένη, ἀλήθεια αὐτὴ ἡ Μπλάνς....Τί γυναῖκα! Δὲ μοιάζει μὲ τὴν κακομοίρα τὴν Πακερέτ! (Δυνατὰ ξαναγυρίζοντας στὸ θέμα του:) Ἐρχότανε συχνά, ὅσο ἔλειπα αὐτὸς ὁ Σαλέρν;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Ὄχι....

Α ὐ τ ὸ ς (μὲ ὕφος ἀδιάφορο).—Πόσες φορές;....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Δὲν τὶς μέτρησα....

Α ὐ τ ὸ ς (ὅσο μπορεῖ πιὸ ἀδιάφορα).—Σοῦ κάνει κόρτε;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (ἁπλᾶ).—Μὰ ναί....

Α ὐ τ ὸ ς (κάνοντας μιὰ γκριμάτσα ποὺ θέλει νὰ παραστήσῃ τὸ χαμόγελο).—Μπά! Εἶναι περίεργο αὐτό. Καὶ πρὸ πόσου καιροῦ σοῦ κάνει κόρτε;....

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Θἆναι τώρα κανένας χρόνος. Ποῦ νὰ θυμᾶμαι....

Α ὐ τ ὸ ς (ἀπογοητευμένος).—Ἀ! Εἶναι τόσο πολύ;....(Ἀπὸ μέσα του:) Ὥστε εἶναι πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Μπλάνς....Νόμιζα πὼς μ' ἐξεδικεῖτο, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα αὐτὸς «ἤρξατο πρῶτος χειρῶν ἀδίκων!..» (Δυνατά:) Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Σαλέρν;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ (ξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα).—Δὲ μοῦ κάνει καμμιὰ ἐντύπωση....

Α ὐ τ ὸ ς (ἔκπληκτος).—Πῶς ! Μὰ εἶναι πολὺ καλὸς ὁ Σαλέρν;

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—Πιθανόν....Ἐγὼ ὅμως δὲ βλέπω παρὰ σένα. Δὲν τὸ ξέρεις αὐτό;

Α ὐ τ ό ς.—Λάθος! Σπουδαῖο λάθος! Εἶσαι ὑπερβολικὴ σὲ ὅλα.

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ῖ.—....

Α ὐ τ ό ς.—Εἶσαι....(Τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου σημαίνει). Διάβολε! Ἐντεκάμιση κι' ὅλας ἡ ὥρα....(Ἀπὸ μέσα του:) Κι' ἐγὼ ποὺ ὑπο-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 212)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ της ΖΩΗΣ

JACQUES CÉSANNE

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΧΩΡΙΣ ΦΕΓΓΑΡΙ

—Σκασμός, ἐσὺ γυναίκα, ἔ; Γιατί ἀλλοιῶς σοῦ τὴν κατέβασα !

Αὐτὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο συνήθως ἀπετείνετο ὁ Φαμπιὲν Ντυπανλοῦ, ὅταν ἤθελε νὰ μιλήσῃ στὴν γυναίκα του. Κι' αὐτὸ γινόταν πάντα, ἦταν δὲν ἦταν σουρωμένος.

Ὁ Ντυπανλοῦ, ψαρᾶς τὸ ἐπάγγελμα, ἦταν ἕνας θεότρελλος μεθύστακας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε πιῆ μὲ τοὺς συντρόφους του, καὶ ἦσαν ὅλοι μεθυσμένοι, μεθυσμένοι σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ δὲν βλέπανε πιὰ τὴ μύτη τους !

Κι' ὁ Φαμπιὲν πρόσθεσε :

—Δὲ σωπαίνεις πιὰ Μαρία ; Κάθε φορὰ ποὺ θὰ πάω γιὰ ψάρεμα μὲ τὸν Ζὺλ καὶ τὸν Φρανσουᾶ καὶ μὲ τὸν Ὀνορέ, θὰ μὲ γκρινιάζῃς ! Θὰ πᾶμε νὰ δουλέψωμε τώρα τὴ νύχτα, δίχως φεγγάρι, μέσα στὸ σύθαμπο. Πρέπει, ὅπως καὶ νἆναι, νὰ πιῶ καὶ μιὰ στάλα. Τί διάβολο, Σκάσε, σοῦ λέγω ! Μὴ βγάλεις τσιμουδιά, γιατὶ σοῦ τὴν ἔσκασα.

Ἡ φτωχὴ γυναίκα δὲν βιαζότανε διόλου νὰ τοῦ σερβίρῃ τὸ φαγητό του, μιὰ ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ καπηλειό, καὶ σὲ τί χάλι, Θεέ μου ! Τὴν πλησίασε τρικλίζοντας, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τῆς κατεβάσῃ κανένα χαστούκι, ποὺ θὰ τὸ θυμότανε γιὰ ὅλη της τὴ ζωή. Κι' ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν καμπύλη ποὺ διέγραφε τὸ τεντωμένο χέρι του στὸ κενό, πραγματικὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα τρομαχτικὸ χτύπημα. Μὰ ἡ Μαρία τραβήχτηκε ἐγκαίρως στὸ πλάϊ. Ἦταν μιὰ ὄμορφη ξανθή, λεπτή, μὲ παράξενα μπλὲ μάτια, καὶ μιὰ ἁβρὴ ἐπιδερμίδα, ποὺ ἡ ἐπανειλημμένες ἐγκυμοσύνες δὲν εἶχαν μαράνει διόλου. Μὰ τὰ γαλάζια μάτια της ἐκεῖνο τ' ἀπόβραδο, εἶχαν γίνει σκληρά, καὶ σάμπως βαρειὰ ἀπὸ μιὰν ἀνείπωτη ἔχθρα, ἀπ' ἕνα ἄγριο μῖσος. Ἦταν φανερὸ πὼς εἶχε κουρασθῆ πιὰ νὰ σπαταλᾷ ὅ,τι τῆς εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὰ νειᾶτα καὶ τὴν φρεσκάδα της, δίπλα σ' ἕνα τόσο βάρβαρο ἀφέντη, καὶ νὰ δουλεύῃ ὄχι μονάχα γιὰ τὰ παιδιά της καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της, μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸ κτῆνος, ποὺ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ, τὴν ἔσπαζε καὶ τὴν σακάτευε στὸ ξύλο.

Κάποιος μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο ἐκείνη τὴν στιγμή : ἦταν ὁ Ὀνορέ, ὁ γείτονάς τους. Ἕνα νέο παλληκάρι, εἰκοσιπέντε χρονῶν ποὺ εἶχε τρόπους κοριτσίστικους, καὶ ποὺ ἦταν γερὸ σὰν κανένας ἀθλητής. Ἡ ματιὰ τῆς Μαρίας ἄλλαξε ἔκφρασι καὶ ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο γλύκα ζωγραφίστηκε πάνω στὰ ρόδινα χείλη της. Ὁ Ὀνορέ... Νὰ ἕνας ἄντρας ποὺ θἄθελε ν' ἀγαπήσῃ, νὰ τὸν κάνῃ δικό της ! Ὡς τόσο σπάνια παντρεύεται κανεὶς τὸν ἄντρα, ἢ .... τὴν γυναίκα τῶν ὀνείρων του. Καὶ ὅταν τὸν παντρευτῆ, πάλι δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς ὅλα ρόδινα στὴ ζωή ! Οὔτε καὶ ὁ Ὀνορὲ δὲν ἦταν ὁλότελα νηστικός. Ἦταν δύσκολο νὰ μὴ τὸ ἀντιληφθῆ κανεὶς ἀμέσως. Μὰ τὸ πλᾶσμα ποὺ ἀγαπάει κανεὶς ἔχει ὅλη τὴν ἐπιείκειά μας. Ὁ Ὀνορέ, ἐξ ἄλλου, ἔκανε διαφορετικὸ μεθύσι παρ' ὅ,τι ὁ γείτονάς του. Δὲν ἔλεγε ποτέ του κανένα χοντρόλογο, μήτε ἔκανε καμμιὰ ἄπρεπη χειρονομία, καὶ ἔπειτα δὲν ἦταν καὶ πολυλογᾶς.

—Καλησπέρα, κυρὰ Ντυπανλοῦ ....

Καὶ ὅπως ὁ Φαμπιὲν ἦταν γυρισμένος μὲ τὴν ράχη, τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι. Φαίνεται πὼς ἦταν ὁ τρόπος του νὰ ἐκφράζῃ τὰ τρυφερά του αἰσθήματα. Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε ἄλλη μιὰ φορά, καὶ οἱ δυὸ ἄντρες φύγανε. Συναντηθήκανε στὴν πούντα μὲ τὸν Ζὺλ Λοσάρ, ποὺ εἶχε τὸ μισὸ μερίδιο τοῦ πλοιαρίου μαζὶ μὲ τὸν Φαμπιὲν καὶ τὸν Φρανσουᾶ Λὰ Τρόνς. Ὁ Λοσὰρ καὶ ὁ Λὰ Τρὸνς κρατιόντουσαν στὰ πόδια τους, ὡς ἐκ θαύματος.

Οἱ τέσσερις ἄντρες φορτώσανε στὸ πλοῖο τὰ δίχτυα καὶ τὰ καμάκια, τὰ πυροφάνια καὶ

— Φαμπιέν! Φαμπιέν! Φαμπιέν!

τὶς ἀπόχες.... Μιὰ λεπτὴ αὔρα φούσκωσε σὲ λιγάκι τὰ δυὸ μικρὰ καὶ συμμετρικὰ πανιὰ τῆς «Κοραλίας», ποὺ ξεμάκρυνε σιγανά : ἦταν μιὰ ὄμορφη νύχτα χωρὶς φεγγάρι, μὰ διάφανη, καὶ γεμάτη ἀστέρια ποὺ τρεμοσβύνανε πονηρά.

Μ' ἄλλα σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἄλλα ἀποφασίζει ἡ φύσι. Μὲ τὴν αἰώνια σοφία της διαφεντεύει τὸν ὕπνο ἐκείνου ποὺ εἶχε πιεῖ, παραπάνω ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται κανείς. Ὁ Ντυπανλοῦ κατρακύλησε πρῶτος στὸ βάθος τῆς ψαρόβαρκας. Καὶ ἐπειδὴ τὸ παράδειγμα εἶναι μεταδοτικό, ὁ Λοσὰρ καὶ ὁ Λὰ Τρὸνς κάνανε σὲ λιγάκι τὸ ἴδιο. Καὶ ὁ Ὀνορὲ χωρὶς ἀμφιβολία.

Τὸ πλήρωμα ροχάλιζε ἐνῷ τὰ δίχτυα, ἀπηλλαγμένα ἀπὸ κάθε φροντίδα, κάνανε μονάχα τους τὴ δουλειά τους. Ἔτσι πέρασε κάμποση ὥρα, ὁ Λοσὰρ ποὺ συνῆλθε ἀπὸ τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας, ξύπνησε πρῶτος. Ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ἐφώναξε :

—Αἴ ! παιδιά....

Μὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἀποκριθήκανε διόλου. Τότε ὁ Λοσὰρ σηκώθηκε γιὰ νὰ τοὺς ξεκουνήσῃ: ἀρκετὰ πιὰ τεντώσανε τὴν ἀοίδα τους, συλλογίστηκε· ἄρχισε νἄρχεται στὰ συγκαλά του, καὶ ἦταν καιρὸς πιὰ ν' ἀρχίσουνε τὴ δουλειά. Διαφορετικὰ θὰ γυρίζανε ἄπρακτοι μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους στὴν πούντα, καὶ θὰ τοὺς παίρνανε στὴν κοροϊδεία. Ὅλα τὰ πράγματα εἶναι καλὰ στὴν ὥρα τους. Μὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς, πρέπει νὰ δουλέψῃ κανείς. Κούνησε λοιπὸν τὸν Λὰ Τρόνς, ποὺ ἔτριψε τὰ μάτια του μουρμουρίζοντας, ὅπως καὶ τὸν Ὀνορέ. Κι' ἔπειτα ξαφνικά, ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ φρίκης :

—Ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ....

Οἱ δυὸ ἄλλοι ἀναπηδήσανε.

—Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ Φαμπιέν ;

Ὁ Φαμπιὲν ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Λὰ Τρὸνς ρώτησε αὐστηρά :

—Λέτε νἄπεσε στὸ νερό ;

Καὶ μισομεθυσμένος ἀκόμη, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ:

—Φαμπιέν ! Φαμπιέν !.... Φαμπιέν !....

Τότε ὁ Λοσὰρ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ κι' αὐτός, καὶ ἔπειτα ὁ Ὀνορέ. Ἡ αὐγὴ ἄρχιζε νὰ χαράζῃ. Ὁ Λοσὰρ καὶ ὁ Λὰ Τρὸνς ἐρευνούσανε μὲ τὰ μάτια τὸν ὁρίζοντα.... Ὁ Ὀνορὲ ἐπίσης. Ἡ ὁμίχλη ἔκανε ὥστε ὁλόγυρά τους τὸ γαλάζιο τῆς λίμνης νὰ ἑνώνεται μὲ τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ. Δὲν εἴδανε τίποτα : ἕνας ἄντρας μεθυσμένος ποὺ πέφτει στὸ νερό, εἶναι σὰν μιὰ πέτρα, δὲν εἶν' ἔτσι ; Πάει ἴσα κάτω, καὶ ὁ βυθὸς σ' ἐκεῖνα τὰ παράλια, ἦταν τρακόσια, τετρακόσια μέτρα βάθος.

Ὁ Λοσὰρ οὔρλιαζε πάντα, ὅπως καὶ ὁ Λὰ Τρόνς, ὅπως καὶ ὁ Ὀνορέ. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη πρωϊνὴ συναυλία, γύριζε ἡ «Κοραλία» στὸ λιμάνι.

Ἡ Μαρία, εἰδοποιημένη, ἔφτασε ἀμέσως. Μολονότι δὲν τὸν ἀγαποῦσε καὶ πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἦταν ὡς τόσο κατασυγκινημένη:

—Θεέ μου ! στέναζε ὁλοένα.

Οἱ τρεῖς ἄντρες πηδήσανε στὴν ξηρά.

—Δὲν ξέρει κανένας πῶς γίνηκε τὸ κακό. Καϋμένη μου γυναίκα καϋμένη γυναίκα .... λέγανε ὁ Λοσὰρ καὶ ὁ Λὰ Τρόνς.

Ὁ Ὀνορὲ δὲν μιλοῦσε καθόλου, ἀφήνοντας στοὺς δυὸ ἄλλους τὴν φροντίδα νὰ ἐκφράζουνε τὰ αἰσθήματα ποὺ δοκίμαζε ὅλο τὸ πλήρωμα. Μόνο σὰν τὸν κύτταξε ἡ Μαρία, τῆς φάνηκε πὼς τῆς ἔκλεισε καὶ πάλι τὸ μάτι. Φαίνεται πὼς ἦταν ὁ τρόπος του νὰ ἐπικυρώνῃ τὸ περιστατικό.

Τότε ἄθελά της ἡ χήρα ἔνοιωσε ἕνα φρικίασμα.

Μονάχα σὰν πέρασε ὁ καιρὸς τοῦ πένθους, ὁ Ὀνορὲ ζήτησε τὸ χέρι της, καὶ ἐκείνη δὲν ἀρνήθηκε.

* * *

Σαράντα χρόνια περάσανε. Σαράντα χρόνια ζωῆς, μὲ λύπες καὶ χαρές.... Ποτὲ ἀνάμεσα στὸν Ὀνορὲ καὶ τὴν Μαρία δὲν γίνηκε κουβέντα γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Φαμπιέν. Σαράντα χρόνια, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ σκυμμένη πάνω στ' αὐτὶ τοῦ ἑτοιμοθάνατου Ὀνορέ, ἡ Μαρία τὸν ρώτησε :

—Ἐ σ ὺ λοιπὸν τ ὸ ν ἐσκότωσες ;

Καὶ μέσα σὲ μιὰ πνοή, ποὺ ἔπρεπε νἆταν ἡ τελευταία, μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα, λὲς καὶ ἔβλεπε μπροστά του τὸν ὑπέρτατο κριτή του, ὁ Ὀνορὲ μουρμούρισε :

—Ἐγώ....

ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΚΑΠΩΣ ΔΥΣΚΟΛΟ

Ὁ Μπλὼμ συναντᾶ τὸν Λεβύ:

—Φαίνεσαι χαρούμενος σήμερα, Λεβύ. Τί συμβαίνει;

Ὁ Λεβὺ τρίβει τὰ χέρια του:

—Καὶ βέβαια ποὺ εἶμαι χαρούμενος. Φαντάσου ὅτι ἀσφαλίστηκα συγχρόνως ἐναντίον τῆς φωτιᾶς καὶ ἐναντίον τοῦ χαλαζιοῦ.

Ὁ Μπλὼμ ξύνει τὸ κεφάλι του, σκεφτικός.

—Καλὰ γιὰ τὴ φωτιά, λέει στὸ τέλος. Τὸ καταλαβαίνω....Μὰ τὸ χαλάζι, εὐλογημένε, πῶς θὰ τὸ κάνῃς νὰ πέσῃ;!....

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΥΠΟΜΟΝΗ

—Προσεύχεσαι καμμιὰ φορὰ στὸ Θεό; ρώτησε ἡ ὡραία κυρία Α....τὸν ἄντρα της τὸν ὁποῖον ἐγκρίνιαζε διαρκῶς.

—Βεβαιότατα! ἀπάντησε αὐτός. Πρὸ πάντων, μάλιστα, ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ σὲ πῆρα.

—Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτὸ τὸ «πρὸ πάντων» σου; Τί τοῦ ζητᾶς μὲ τόση ἐπιμονή, τοῦ Θεοῦ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ μοῦ ἔκανες τὴν τιμὴ νὰ μὲ παντρευτῆς;....

—Νὰ μοῦ χαρίσῃ λίγη ὑπομονή....,ἀπήντησεν ὁ δυστυχισμένος κ. Α.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΑΒΕΛΛΑΣ

Τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ 1792, ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἐξεστράτευσε ἀπὸ τὰ Γιάννενα μὲ δέκα χιλιάδες στρατιῶτες. Γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς Σουλιῶτες, ἀπέφυγε, φαινομενικά, κάθε ἐπίθεση ἐναντίον τους. Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ μάλιστα τὴς πολεμικές του ἑτοιμασίες, διέδωσε παντοῦ ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐκστρατεύσῃ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ, τοὺς ἀνήσυχους κατοίκους τοῦ Ἀργυροκάστρου πού, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ δεχτοῦν κάποιον μπέη ποὺ τοὺς εἶχε στείλει.

Ὁ πανοῦργος Πασᾶς σχεδίαζε, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ν' ἀποκοιμίσῃ κάθε ὑποψία ἐκ μέρους τῶν Σουλιωτῶν, ποὺ βρισκόνταν διαρκῶς ἐν ἐπιφυλακῇ καὶ θὰ λάβαιναν τὰ μέτρα τους, μόλις ἐπληροφοροῦντο τὴς πολεμικὲς προπαρασκευές του.

Ἔγραψε, λοιπόν, στοὺς δυὸ Σουλιῶτες ὁπλαρχηγοὺς Μπότσαρη καὶ Τσαβέλλα ὅτι : «τοὺς χαιρετάει καὶ τοὺς φιλεῖ τὰ μάτια», συγχρόνως δέ, στὸ ἴδιο γράμμα, ἀφοῦ τοὺς ἔγραφε χίλιες δυὸ κολακεῖες γιὰ τὴν ἀνδρεία τους, τοὺς ζητοῦσε, στὸ τέλος, νὰ συμπράξουν μαζί του.

Καὶ ὁ μὲν φρόνιμος Μπότσαρης, δὲν ἔπεσε στὴν παγίδα. Ὁ Τσαβέλλας ὅμως τὴν ἔπαθε: πίστεψε στὰ λόγια τοῦ Ἀλῆ, καὶ πῆγε νὰ τὸν βρῇ μ' ἕνα μικρὸ σῶμα ἀπὸ ἑβδομῆντα παλληκάρια.

Ὁ Πασᾶς φάνηκε, πραγματικά, πὼς ἑτοιμαζόταν νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τοῦ Ἀργυροκάστρου. Ἀφοῦ προχώρησε ὅμως λιγάκι, διέταξε νὰ σταθοῦν γιὰ νὰ στρατοπεδεύσουν.

Ἄλλο ποὺ δὲ θέλαν οἱ Σουλιῶτες. Ἀθληταί, καθὼς ἦσαν, ἔβγαλαν ἀμέσως τἄρματά τους, κι' ἀρχίσαν τὰ διάφορα πολεμικά τους ἀγωνίσματα, δρόμο καὶ ἅλμα. Αὐτὸ περίμενε καὶ ὁ Ἀλῆς. Μόλις εἶδε τὰ παλληκάρια τοῦ Τσαβέλλα ξαρματωμένα, διέταξε ἀμέσως τοὺς στρατιῶτες του νὰ τὰ ζώσουν.

Οἱ Σουλιῶτες τὰ χάσανε. Ἦτανε ὅμως ἀργὰ πιά. Δὲ μποροῦσαν τίποτα νὰ κάνουν. Προσπαθῆσαν, βέβαια, ν' ἀμυνθοῦν ὅπως μποροῦσαν.... Δυὸ ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ πολεμῆσαν λυσσασμένα, μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ δόντια, πέσαν νεκροί. Ἄλλος ἕνας πάλι, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἀναγκαστῆκαν στὸ τέλος νὰ ὑποκύψουν. Κι' ἀφοῦ δεθῆκαν μὲ ἁλυσσίδες, μεταφερθῆκαν στὰ Γιάννενα.

* * *

Ἐκεῖνος, ὡστόσο, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγῃ, ἀφοῦ διέπλευσε, κάτω ἀπὸ χάλαζα σφαιρῶν, τὸν Καλαμᾶ κι' ἀφοῦ ἀντίκρυσε χίλιες φορὲς τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια του, ἔφτασε στὸ τέλος, στὸ χωριό του, κι' ἀνάγγειλε στοὺς συμπατριῶτες του τὴν εἴδηση τῆς τρομερῆς προδοσίας.

Ἔτσι οἱ κόποι τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ πῆγαν χαμένοι: ὅταν ἐξεστράτευσε ἐναντίον τοῦ Σουλίου, πραγματικὰ αὐτὴ τὴ φορά, βρῆκε τὰ πάντα ἕτοιμα γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.... ὅπως συνήθιζαν οἱ Σουλιῶτες νὰ τὸν ὑποδέχωνται.

Τότε, ὅταν ἀπελπίστηκε πὼς μποροῦσε νὰ τὸ κυριεύσῃ διὰ τῆς βίας, κατέφυγε καὶ πάλι σ' ἕνα στρατήγημα :

Διέταξε νὰ φέρουν μπροστά του τὸν Τσαβέλλα. Ὅταν τὸν ἔφεραν, τοῦ ἐπρότεινε νὰ τοῦ δώσῃ λαμπρὲς ἀμοιβὲς ἂν δεχόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν κατάκτηση τοῦ Σουλίου, τῆς «σφηκοφωλιᾶς», καθὼς τὸ ὠνόμαζε. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ἂν τὸν βοηθοῦσε, θὰ τὸν διώριζε διοικητὴ τῆς Ἀλβανίας. Ἐὰν ὅμως ἠρνεῖτο νὰ τὸν βοηθήσῃ, τὸν ἀπείλησε πὼς θὰ τὸν ἔψηνε ζωντανό.

Ὁ Τσαβέλλας, στὴν ἀρχὴ ἔγινε ἔξω φρενῶν μὲ τὴν πρόταση τοῦ Ἀλῆ. Ἑτοιμαζόταν μάλιστα νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δέουσα ἀπάντηση, ὅταν μιὰ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Σκέφτηκε πὼς στοὺς δόλιους πρέπει νὰ φέρνεται κανένας δόλια. Γι' αὐτό, χωρὶς νὰ δείξῃ διόλου τὴν ἀγανάκτησή του στὸν τρομερὸ σατράπη τῆς Ἠπείρου, ἔκανε πὼς εἶχε πεισθῆ ἀπὸ τὴς δελεαστικές του προτάσεις.

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων.

—Εἶμαι πρόθυμος, Πασᾶ μου, τοῦ εἶπε, νὰ κάμω ὅπως μοῦ λές. Ὄχι γιατὶ φοβᾶμαι τὸ θάνατο, μὲ τὸν ὁποῖον μὲ ἀπειλεῖς, ἀλλὰ γιατὶ σὰν γίνω διοικητὴς τῆς Ἀλβανίας, θαρρῶ πὼς θὰ μπορέσω νὰ κάνω μεγάλο καλὸ στὸν τόπο μου.... Τί νὰ σοῦ πῶ ὅμως.... Μόνος κι' ἔρημος, ὅπως εἶμαι δῶ, εἶμαι σὰν τὸ λιοντάρι στὸ κλουβί.... Ἔχω κι' ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους μου, τοὺς ἔμπιστούς μου ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουνε γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ «κόλπο» μας. Πρέπει νὰ τοὺς δῶ, νὰ συνεννοηθῶ μαζί τους, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐκτελέσω αὐτὰ ποὺ μοῦ ζητᾷς.... Ἐδῶ, φυσικά, δὲ μπορῶ νὰ τοὺς καλέσω, γιατὶ θὰ ὑποψιαστοῦν.... Πρέπει, λοιπόν, νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πάω μονάχος μου νὰ τοὺς εὕρω.... Νὰ πάω στὸ Σοῦλι.... Καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ κάνω ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ ἀφεντιά σου . . .

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς δέχτηκε τὴν πρόταση τοῦ Τσαβέλλα. Ἔβαλε ὅμως ἕναν ὅρο : ὅτι ὅσο θὰ ἔλειπε ὁ Σουλιώτης ἥρωας, θὰ κρατοῦσε στὸ στρατόπεδό του, ὡς ὅμηρο, τὸν γυιό του Φῶτο ποὺ ἤτανε δώδεκα χρονῶν.

—Τί τὰ θέλεις.... Ἔτσι θᾶμαι πιὸ σίγουρος .... ἐξήγησε, γελῶντας πονηρά, στὸν Λάμπρο.

—Ὅπως ὁρίζεις. . .. ἀπάντησε αὐτὸς ἀδιάφορα.

Κι' ἔτσι, ὁ Λάμπρος Τσαβέλλας ἀπολύθηκε καὶ γύρισε στὸ Σοῦλι.

* * *

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Τσαβέλλα μόλις γύρισε στὴν πατρίδα του ἦταν νὰ συγκαλέσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς σὲ συμβούλιο. Ὅταν βρεθῆκαν ὅλοι μαζεμένοι, τοὺς ἐξέθεσε τὰ σχέδια τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, καὶ τοὺς παρώτρυνε ν' ἀντισταθοῦν μὲ ὅλες τους τὴς δυνάμεις, χωρὶς νὰ συλλογιστοῦν τὴν οἰκογένειά του.

Οἱ Σουλιῶτες πέσαν «μὲ τὰ μοῦτρα» στὴς ἀμυντικὲς προπαρασκευές. Κι' ἅμα τελείωσαν, ὁ Τσαβέλλας ἔγραψε στὸν Ἀλῆ Πασᾶ:

«Χαίρομαι ὁποῦ ἐγέλασα ἕνα δόλιον σὰν ἐδῶ νὰ διαφεντέψω τὴν πατρίδα μου ἐναντίον εἰς ἕνα κλέφτην σὰν κι' ἐσένα.

» Ὁ υἱός μου θέλει ἀποθάνει, ἐγὼ ὅμως ἀπελπίστως θέλω τὸν ἐκδικήσω, πρὶν ἀποθάνω· κάποιοι Τοῦρκοι σὰν κι' ἐσένα θὰ ποῦν πὼς εἶμαι ἄσπλαχνος πατέρας, μὲ τὸ νὰ θυσιάσω τὸν υἱόν μου διὰ τὸν ἰδικόν μου λυτρωμόν. Ἀποκρίνομαι, ὅτι ἂν ἐσὺ πάρῃς τὸ βουνόν, θέλεις σκοτώσει καὶ τὸν υἱόν μου μὲ τὸν ἐπίλοιπον τῆς φαμέλιας μου καὶ τοὺς συμπατριώτας μου. Τότε δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατό τους.

» Ἀμὴ ἂν νικήσωμεν, θέλω ἔχει καὶ ἄλλα παιδιά, ἡ γυναίκα μου εἶναι νέα· ἐὰν ὁ υἱός μου, νέος καθὼς εἶναι, δὲν μένει εὐχαριστημένος ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν πατρίδα του, αὐτὸς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ζήσῃ καὶ νὰ γνωρίζεται ὡς υἱός μου· ἔτσι !

» Προχώρησε λοιπὸν ἄπιστε· εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ ἐκδικηθῶ, νὰ πιῶ τὸ αἷμα σου.

Ἐγὼ ὁ ὠμοσμένος ἐχθρός σου

Καπετὰν-Λάμπρος Τσαβέλλας»

Ὁ Νήβουρ, τὴν ἔκθεση τῶν γεγονότων αὐτῶν τοῦ Περραιβοῦ ὀνομάζει Θουκυδίδειον. Καὶ πράγματι. Μόνο στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορία ἀπαντᾷ κανεὶς σελίδες τέτοιου ἀφθάστου ἡρωϊσμοῦ. Πρέπει ν' ἀνατρέξῃ κανεὶς στὸ Θουκυδίδη καὶ στοὺς ἀρχαίους ἱστορικούς, γιὰ νὰ βρῇ παραδείγματα τέτοιας αὐτοθυσίας, τέτοιας φιλοπατρίας. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ Λάμπρου Τσαβέλλα εἶναι ἀνώτερη κι' ἀπὸ τὴ χειρονομία τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου—τοῦ μυθικοῦ αὐτοῦ ἥρωος τῶν Ἑλβετῶν.

Ὅταν ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Λάμπρου Τσαβέλλα ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ κακό του. Ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του, ἐκάλεσε τὸν γυιό του Βελῆ, καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ τιμωρήσῃ ὅπως τοῦ ἄξιζε τὸν γυιὸ τοῦ «γκιαοὺρ-προδότη»....

Ἔτσι, ὁ μικρὸς Φῶτος Τσαβέλλας ὁδηγήθηκε μπροστὰ στὸν Βελῆ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι, κατὰ διαταγὴ τοῦ Πασᾶ, θὰ τὸν ἔψηνε ζωντανό.

—Δὲ σὲ φοβᾶμαι ! ἀπάντησε τότε τὸ Σουλιωτόπαιδο. Ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐκδικηθῇ.

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ὅμως, ὅσο κι' ἂν ἦταν ὕπουλος καὶ δολοπλόκος ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ καὶ ν' ἀνταμείβῃ τὴν πραγματικὴ ἀνδρεία, ὅταν τὴν ἐπιτύχαινε. Ὅταν τοῦ ἐπανέλαβαν τὰ λόγια τοῦ μικροῦ Σουλιώτη, τὸν ἐθαύμασε γιὰ τὴ γενναιότητά του. Γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τοῦ χάρισε τὴ ζωή.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ὁ Φῶτος ξαναβρῆκε καὶ τὴν ἐλευθερία του. Κι' ἔτσι, ἔχοντας ὡς ὁδηγὸ καὶ σύμβουλο τὸν πατέρα του μεγάλωσε, ἔγινε γενναῖος σὰν κι' αὐτόν, καὶ ἀναδείχτηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως . . .

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Προσεχῶς στὴν «Ἑβδομάδα»
«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ...»

ΕΒΔΟΜΑΣ
— *Τὰ προηγούμενα φύλλα μας τιμῶνται δρ. 3 ἕκαστον.*
— *Παλαιοὶ τόμοι Α', Β' καὶ Γ' ἔτους δρ. 150 ἕκαστος.*
— *Πᾶν ἔμβασμα δέον **νὰ ἀπευθύνεται** εἰς τὸν διαχειριστὴν κ. Κ. Συριανούδην.*

Με Την ΑΛΙΚΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Ἀλίκη Βεργοπούλου !

Δὲν τὴν ξέρετε παρὰ ἀπὸ τὴ σκηνή, καὶ δὲ θυμόσαστε τίποτ' ἄλλο γι' αὐτὴν ἐκτὸς ἀπ' τὸ τελευταῖο μεγάλο σουξέ της στὸ δημοφιλέστατο «Ἔξω Ὅλα».

Σᾶς τὴν παρουσιάζω λοιπόν : Εἶναι ἕνας ξεχωριστὸς τύπος γυναίκας καὶ θεατρίνας. Μέσα στὸ φειδίσιο σκερτσόζικο κορμάκι της φωλιάζουν καὶ ἀγκαλιάζονται τὰ πιὸ ἀντίθετα καὶ παράδοξα συναισθήματα. Ἀκοῦστε λ. χ. μερικά : Πρῶτον εἶναι φιλάρεσκη, λεπτόψυχη καὶ τρομερὰ εὐαίσθητη, ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἀντροφέρνει στοὺς τρόπους καὶ φεμινίζει στὴς συζητήσεις. Εἶναι ἁπλῆ, ἀπροσποίητη, ἀφελής, φιλενάδα τοῦ λαοῦ—καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ... «Λαοῦ»—καὶ μπορεῖ νὰ συζητῇ ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὸν πρῶτο φτωχὸ ἀνθρωπάκο ποὺ τὴ σταμάτησε στὸ δρόμο. Συγχρόνως ὅμως συνομπάρεται μὲ τὸ παραμικρό ! Τέλος, κοροϊδεύει τοὺς πλατωνικοὺς ἔρωτες καὶ τὰ ἐξιδανικευμένα «ραντεβοῦ», ἐνῷ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἐρωτεύεται τρελλά, παράφορα κάποιο συγγραφέα, γιατὶ τῆς.... ἀρέσουν τὰ ἔργα του !....

Ἔ, εἶναι λοιπὸν νὰ μὴν ἀπορῇς καὶ νὰ μήν.... ἐξίστασαι μ' αὐτὸ τὸ κουκλίστικο.... «τέρας τῆς φύσεως»;

* * *

Ἀπόγεμμα, 4 ἡ ὥρα, ὕστερα ἀπὸ βροχή.

Ἕνα ταξὶ σταματάει ἔξω ἀπ' τὸ κομψότατο σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Σωνιέρου 5. Εἶναι μιὰ σωστὴ μικρογραφία βενετσιάνικης βιλλίτσας. Περνᾶμε ἕνα μικρὸ πολὺ καλαίσθητα διαρρυθμισμένο κῆπο καὶ πρὶν ἀκόμα φτάσουμε στὸ «ἀντρὲ» μᾶς ὑποδέχεται ὅλο δροσιά, ζωὴ καὶ μπρίο τὸ Ἀλικάκι. Τυλιγμένο σφιχτά, ἐφαρμοστά, μέσ' τὴς πολυτελέστατες φανταιζὶ πυτζάμες του, μοιάζει ζωντανὸ λουλοῦδι τοῦ περιβολιοῦ του. Μᾶς ὁδηγεῖ στὸ ἐσωτερικό. «Ἔχουμε φθάσει σὲ στιγμὲς χειμερινῆς προετοιμασίας» σκεπτόμαστε, ὅταν βλέπουμε γενικὴ ἀναστάτωση σιγυρίσματος μέσα. Ἀλλὰ ἡ Ἀλίκη πνίγεται μέσα στὸ παιχνιδιάρικο καμπανιστὸ γέλιο της, μόλις ἐξωτερικεύουμε τὴ σκέψη μας.

—Κάθε μέρα τὸ ἴδιο γίνεται τέτοια ὥρα, μοῦ ἐξηγεῖ. Σιγυρίζω, ξεσκονίζω, ταχτοποιῶ...

Φαντασθῆτε ! Μιὰ γυναίκα τῆς τέχνης, ποὺ ἀνήκει ὁλόκληρη στὸ θέατρο καὶ στὴ ζωὴ νὰ σοῦ ἀποκαλύπτεται ἄξαφνα .... παραξενιάρα νοικοκυρούλα. Ἔ, μὰ ἂς πάει στὸ διάβολο, —παρντὸν γιὰ τὴ φράσι δηλαδὴ—αὐτὴ ἡ σημερινὴ συνεντευξούλα ἔχει ἐνδιαφέρον !

* * *

Ἡ Ἀλίκη συνεχίζει :

—Μὴν τρομάζεις ὅμως. Θὰ σὲ πάω στὴ σάλλα. Ἐκεῖ εἶναι σιγυρισμένα σχετικῶς. Μὲ τὸ σιγύρισμα βλέπεις προσπαθῶ νὰ κρύψω μερικὲς ἀτέλειες ποὺ ἔχει ἡ «ἐνσταλασιόν» μου.

Θέλετε νὰ μάθετε τὴς «ἀτέλειες» αὐτὲς «ποὺ ἔχει ἡ ἐνσταλασιόν της»; Σᾶς τὴς παραθέτω: Ἄφθαστη χλιδή, μεγάλη πολυτέλεια, ἀκριβὴ ἐπίπλωση ποὺ θυμίζει μέγαρον... καταχραστοῦ,—ἡ Ἀλίκη κατεχράσθη.... μόνον τῆς καλωσύνης τοῦ πορτοφολιοῦ της !—βαρειὰ χαλιά, ἄφθονα «μπιμπλὼ» καὶ πολλὰ παιχνίδια.

Χώνομαι σ' ἕνα ἀναπαυτικώτατο ντιβάνι καὶ πνιγμένος μέσα στὰ παρφουμαρισμένα μαξιλάρια ἀνάβω ἕνα τσιγάρο ποὺ μοῦ προσφέρει τὸ Ἀλικάκι, καὶ ἀρχίζω νά.... ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμά μου.

Παρένθεση: Ἄσχημο ἐπάγγελμα πανάθεμά το καὶ πολύ.... ἐπικίνδυνο ! Ἄχ ! Ἂς ἤσουνα ἐδῶ ἐσὺ κύριε ἀρχισυντάκτα «τοῦ καθήκοντος» καὶ θὰ σοὔλεγα ἐγὼ τί θάκανες. Ρεπορτάζ.... ἡ κόρτε ! Κλείνει ἡ θρασυτάτη αὐτὴ καὶ ἀναιδὴς παρένθεση. Καὶ ἀρχίζει ὁ διάλογος, φυσικός, ἀνεπηρέαστος, φιλικώτατος. Ἡ Ἀλίκη μιλάει χωρὶς νάχῃ... μελετήσει καὶ χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ὑποβολέα, ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της.

—Λοιπὸν Ἀλίκη, ἔρχομαι....

—Ξέρω, ξέρω. Γιὰ «νὰ περάσῃς ἕνα εἰκοσιτετράωρο μαζί μου». Ἄκου ὅμως καϋμένε. Μὴν ἀρχίσῃς κι' ἐμένα τὴ σελίδα μου μὲ τὴν ἴδια σαχλαμαρίστικη φράση. Τὴν ἔχεις βάλει, παντοῦ. Πῶς σᾶς ἀρέσει ἡ μονοτονία ἐσᾶς τοὺς δημοσιογράφους !

Ποιὸς τῆς φταίει τώρα ; Αὐτὴ κατάφερε ν' ἀρχίσῃ τὴ συνέντευξή της μὲ τὴν ἴδια ... «σαχλαμαρίστικη φράση» ὅπως τὴ λέει.

Πάντως προχωροῦμε. Πρὶν ὅμως προχωρήσουμε ἡ Ἀλίκη ἀνάβει τὸ δεύτερο τσιγάρο.

—Καπνίζεις πολὺ Ἀλικάκι ;

—Ἄ, ὄχι, δόξα σοι ὁ Θεός.

—Πόσο ;

Μπρὸς στὸν καθρέφτη . . .
(Ἡ Ἀλίκη Βεργοπούλου στὸ μπουντουάρ της)

—Μά. . . εἶναι ζήτημα ἂν θέλω.... τέσσερα πακέτα τὴν ἡμέρα !

Δόξα σοι ὁ Θεός, πραγματικά !

* * *

Καὶ ἡ Ἀλίκη ἀποφασίζει—σοβαρὰ τώρα, νὰ μπῇ στὴν οὐσία. Λοιπόν :

Πρωΐ, 8, 9, 10, 11, ὕπνος. Στὴς 11½ μόλις, ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀπολαυστικώτατη ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέως, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ μόνος της ἐραστής.

—Ὁ μόνος σου ἐραστής ; ρωτᾶμε ἔκπληκτοι.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σύζυγο.

Ἦρθε ἡ καρδιά μου στὸν τόπο της. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ συζύγου, «ὀφείλομεν νὰ τονίσωμεν ὅτι παρετηρήσαμεν»—ὡς θὰ ἔγραφε πολιτικὸς συντάκτης σοβαρᾶς ἐφημερίδος—ὅτι εἰς τὰ χρυσοποίκιλτα τοιχάκια τοῦ σαλονιοῦ τῆς Ἀλίκης κυριαρχεῖ ἡ φωτογραφία ἑνὸς ἀσχημοτάτου ἐκλεκτοῦ συναδέλφου καὶ φίλου. Εἶναι ὁ σύζυγος.

—Πῶς σὲ κατάφερε, Ἀλίκη, καὶ τὸν ἀγάπησες αὐτὸ τόν.... ἀσχημομούρη !

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ σὲ παρακαλῶ !... Ἄ, ὅλα κι' ὅλα !

Τὸ Ἀλικάκι θίγεται. Ὡς εὐγενὴς ἄνθρωπος σπεύδω νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην.

—Παρντόν, ἤθελα νὰ πῶ δηλαδή.... πὼς χωρὶς νὰ εἶναι καί.... πολὺ ὡραῖος, εἶναι συμπαθητικός.

—Καὶ μήπως ἐγὼ θύμωσα ποὺ τὸν εἶπες ἄσχημο ; Δὲν τὸν βλέπω ποὺ εἶναι σὰν ἀρκουδάκι ;

—Ἀμ' τότε γιατί ἔγινες ἔξω φρενῶν ;

—Γιατὶ μοῦ εἶπες πῶς μὲ κατάφερε, ἐνῷ ἐγὼ τὸν κατάφερα.

—Καὶ γιατὶ τὸν κατάφερες ;

—Γιατὶ ἤθελα νὰ τὸν καταφέρω !

—Καὶ γιατὶ ἤθελες νὰ τὸν καταφ....

—Οὔφ ! Σώπα πιά. Ἤμουνα ἐρωτευμένη μαζί του, νὰ ποὺ στὸ εἶπα.

—Καὶ τὸν ἀγαπᾷς πολύ ;

Ἐκπλήσσεται. Χτυπάει χάμω τὸ τακουνάκι της.

—Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς τὸν ἀγαπῶ ;

—Ἐσύ, τώρα.

Φρικιᾶ !

—Καλὰ λένε πὼς οἱ δημοσιογράφοι εἴσαστε νὰ τινάζῃ κανεὶς τὸ γιακᾶ του. Αὐτὸ μοὔλειπε τώρα νὰ γράψῃς πὼς σοῦ εἶπα ὅτι εἶμαι... ἐρωτευμένη μὲ αὐτὸ τὸ βιομήχανο τῶν καλαμπουριῶν !

Πραγματικῶς ! Αὐτὸ θὰ ἔλειπε νὰ γράψω, ἂν δὲν τὸ ἔγραφα !

* * *

Καὶ προχωροῦμεν αἰσίως, ἐνῷ ἡ Ἀλίκη ἔχει φτάσει ἤδη στὸ ὄγδοον τσιγαράκι της.

—Πολλὲς φορὲς κάνω τὸ τραπέζι σὲ συναδέλφους καὶ φίλους μου. Δὲ μ' ἀρέσει ἡ μοναξιά. Θέλω νάχω κίνηση, φασαρία .... Τότε ὅλο τὸ πρωΐ—ποιὸ πρωΐ;—εἶμαι ἀπησχολημένη μὲ τὴς προετοιμασίες.

Ἀνοίγω μιὰ δεύτερη παρένθεση γιὰ νὰ τονίσω πὼς ὅταν ἡ Ἀλίκη «παρέθεσε» ἕνα γεῦμα σὲ 30 καλλιτέχνας—ἦταν πέρυσι—εἴχαμε μείνει ὅλοι μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Ἂν ὅμως δὲν ἔχεις τραπέζι ;

—Τότε κεντάω ἢ ράβω. Ἀλλά, ὄχι, μὴ γράψῃς ἔτσι γιατὶ θὰ μὲ πάρουνε.... γιὰ κουτή. Ἄλλωστε τὴς περισσότερες φορὲς διαβάζω.

—Τί διαβάζεις ;

Μᾶς δείχνει τὴ βιβλιοθηκούλα της. Εἶναι κατάφορτη ἀπὸ λογῆς-λογῆς βιβλία.

Τὴν «κεντῶ» γιὰ νὰ συνεχίσῃ.

—Ὡραῖα. Καὶ τὸ μεσημέρι τρῶς. Ὕστερα κοιμᾶσαι . . .

Μὲ διακόπτει.

—Στάσου. Ἐγὼ θὰ σοῦ πάρω συνέντευξη ἢ ἐσύ ;

Συνέρχομαι. Καί.... τὸ βουλώνω.

—Τὸ μεσημέρι λοιπόν, φιλαράκο μου, δὲν κοιμᾶμαι ποτέ ! Διαβάζω.

—Ἢ .... ράβεις καὶ κεντᾷς.

—Ὄχι. Μᾶλλον διαβάζω.

—Καλά. Καὶ ὡς τί ὥρα ;

—Ὡς τὴς ἕξη.

—Ὁπόταν ;

—Ἀφοσιώνομαι στὸ καρρέ μου.

Παρατηροῦμεν τό.... καρρέ της καὶ βλέπουμε ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαιτῇ ἰδιαιτέρας ὥρας περιποιήσεως. Αἴγη πουντρίτσα τοῦ φτάνει.

Ἡ Ἀλίκη μᾶς κυττάζει μὲ οἶκτο.

—Μεγάλε μου βλάκα, τὸ «καρρὲ» ποὺ σοῦ λέω δὲν εἶναι τὸ ντεκολτέ μου. Εἶναι τὸ καρρὲ τοῦ πόκερ !

—Πόκερ ! ; Ὥστε εἶσαι χαρτοπαίχτρα ;

—Καὶ μπορῶ νὰ ζήσω μιὰ μέρα χωρὶς χαρτί ;

Διακόπτουμε λιγάκι.

* * *

Μετὰ τὸ διάλειμμα :

Ἡ Ἀλίκη ἐξακολουθεῖ.

Στὴς 9½ τελειώνει κάθε ἀπογευματινὴ συγκέντρωση στὸ σπίτι της καὶ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ θέατρο. Στὰ παρασκήνια κουτσομπολεύει

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 212)

Τὰ προηγούμενα

[Ὁ γερμανὸς φοιτητὴς τῆς Βοτανικῆς Ἕρμαν Σοὺλτς βρίσκεται στὰς Ἀθήνας μὲ κάποιαν ἀποστολὴ γιὰ τὸν Φυτολογικὸ Κῆπο τοῦ Ἀμβούργου. Μένει στὸ σπίτι τοῦ ζαχαροπλάστου Χριστοδούλου, ὅπου εἶναι καὶ ἄλλοι οἰκότροφοι : ὁ Μαλτέζος Τζιάκομο Φόντι, ὑπάλληλος προξενείου, ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς Οὐΐλλιαμ Λόμπστερ, φοιτητής, ὁ Τζὼν Χάρρις, θεῖος του, ναυτικὸς καὶ ὁ γάλλος ἀρχαιολόγος Ἱππόλυτος Μεριναί. Ὁ ζαχαροπλάστης τοὺς ἐξιστορεῖ τοὺς ἄθλους τοῦ ληστοῦ Χατζησταύρου, ἐπωνομαζομένου «Βασιλέως τῶν Ὀρέων». Ὁ Ἕρμαν Σούλτς, μεταβαίνοντας στὴν Πάρνηθα, συναντᾶται μὲ δυὸ Ἀγγλίδες, τὴν γρηὰ κυρία Σίμονς καὶ τὴν νεαρὰ Μαίρη-Ἄννα, ὅλοι δὲ μαζὶ πέφτουν σὲ μιὰν ἐνέδρα ληστῶν. Ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τους εἶναι ἀκριβῶς ὁ Χατζησταῦρος ποὺ τοὺς κρατεῖ αἰχμαλώτους, μέχρις ὅτου καταβληθοῦν λύτρα].

6. (Ἡ συνέχεια)

Οἱ ψύλλοι τῶν ληστῶν, μερικὰ δείγματα τῶν ὁποίων μπορῶ νὰ σᾶς δείξω στὴν ἐντομολογικὴ συλλογή μου, εἶναι πιὸ ἄγριοι, πιὸ εὐκίνητοι καὶ πιὸ μεγάλοι ἀπὸ τοὺς ψύλλους τῶν πολιτῶν· ὁ καθαρὸς ἀέρας ἔχει πλεονεκτήματα ! Γρήγορα ὅμως παρετήρησα ὅτι δὲν ἦταν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τύχη τους καὶ ὅτι ἐπροτιμοῦσαν τὸ λεπτὸ πετσὶ ἑνὸς νέου Γερμανοῦ παρὰ τὸ ἀργασμένο πετσὶ τῶν κυρίων τους. Ἔνοπλος μετοικεσία ἔγινε πρὸς τὰ πόδια μου καὶ στὴν ἀρχὴ αἰσθάνθηκα μιὰ δυνατὴ φαγούρα γύρω στὰ σπραγάλια· ἦταν ἡ κήρυξις πολέμου. Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, μιὰ μεραρχία ἐμπροσθοφυλακῆς ἐρρίχθηκε παραπάνω, στὸ δεξιὸ πόδι. Ἔφερα τὸ χέρι μου πρὸς τὰ ἐκεῖ. Χάρις ὅμως στὸν ἀντιπερισπασμὸν αὐτόν, ὁ ἐχθρὸς κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ γρήγορα πρὸς τὴν ἀριστερὴ πτέρυγά μου καὶ νὰ καταλάβῃ τὰ ὑψώματα τοῦ γόνατος. Εἶχα ὑπερφαλαγγισθῆ καὶ κάθε ἀντίστασῃ ἐκ μέρους μου ἀπέβαινε περιττή. Ἂν ἤμουν μόνος, σὲ μιὰ παράμερη γωνία, θ' ἄρχιζα κλεφτοπόλεμο μὲ κάποιες ἐλπίδες ἐπιτυχίας. Ἦταν ὅμως ἐμπρός μου ἡ ὡραία Μαίρη-Ἄννα, κατακόκκινη σὰν κεράσι, ποὺ ἴσως ἐβασανιζόταν κι' αὐτὴ ἀπὸ κανένα μυστικὸν ἐχθρό. Οὔτε νὰ παραπονεθῶ ἐτολμοῦσα οὔτε ν' ἀμυνθῶ καὶ ὑπέφερα ὑπομονητικά, χωρὶς νὰ σηκώσω τὰ μάτια πρὸς τὴν μὶς Σίμονς· ἐτραβοῦσα γιὰ χάρι της ἀληθινὸ μαρτύριο, γιὰ τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν θὰ μοῦ εἶναι ἀρκετὰ εὐγνώμων.

Ἐπὶ τέλους, ἔχασα κάθε ὑπομονὴ καὶ ἀπεφάσισα νὰ σωθῶ διὰ τῆς φυγῆς ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ αὐτή. Τότε οἱ ὁδηγοί μας ἐθυμήθηκαν τὸ καθῆκον τους κι' ἐρώτησαν ποῦ εἶναι ὁ Χατζησταῦρος. Τοὺς εἶπαν ὅτι εὑρισκόταν στὸ γραφεῖο του.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε ἡ κυρία Σίμονς, θὰ μπορέσω νὰ καθήσω σὲ μιὰ πολτρόνα.

Ἐστηρίχθηκε ἐπάνω μου, ἔδωσε τὸ χέρι της στὴν κόρη της καὶ διευθύνθηκε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴ διεύθυνσι ὅπου μᾶς ὡδηγοῦσαν οἱ ληστές. Τὸ γραφεῖο δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ λημέρι κι' ἐφθάσαμε σὲ πέντε λεπτά.

Πραγματικῶς, τὸ γραφεῖο τοῦ Χατζησταύρου ἔμοιαζε μὲ γραφεῖο ὅσο τὸ στρατόπεδο τῶν ληστῶν ἔμοιαζε μὲ στρατόπεδο. Οὔτε τραπέζια ὑπῆρχαν οὔτε καρέκλες, οὔτε ἄλλο ἔπιπλο. Ὁ Χατζησταῦρος ἐκαθόταν διπλοπόδι ἐπάνω σ' ἕνα ταπέτο τετράγωνο, κάτω ἀπὸ ἕνα ἔλατο. Παρὰ πέρα ἦταν τέσσερις γραμματικοὶ καὶ δυὸ ὑπηρέτες. Ἕνα παιδὶ δεκάξη ἕως δεκαοχτὼ χρονῶν ἐγέμιζε, ἄναβε κι' ἐκαθάριζε διαρκῶς τὸ τσιμποῦκι τοῦ ἀφεντικοῦ του. Στὴ ζώνη του εἶχε μιὰ καπνοσακκούλα χρυσοκέντητη καὶ μαργαριτοστολισμένη καὶ μιὰν ἀσημένια τσιμπίδα γιὰ κάρβουνα. Ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης ἔφτιανε ὅλη τὴν ἡμέρα καφέδες, ἔπλενε τὰ ποτήρια κι' ἑτοίμαζε τὰ σερμπέτια ποὺ θὰ ἐγλύκαιναν τὸ βασιλικὸ στόμα. Οἱ γραμματικοὶ καθησμένοι στοὺς βράχους ἔγραφαν ἐπάνω στὰ γόνατά τους μὲ καλέμια. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε δίπλα του ἕνα μακρὺ μετάλλινο κουτί, ποὺ εἶχε μέσα καλέμια, ἕνα σουγιαδάκι καὶ τὸ καλαμάρι. Μερικὰ τενεκεδένια κουτιὰ ἐχρησίμευαν γιὰ νὰ φυλάγωνται μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἀρχεῖα. Τὸ χαρτὶ δὲν ἦταν ντόπιο, ἐννοεῖται. Κάθε φύλλο εἶχε τὸ ὄνομα *Bath* μὲ κεφαλαῖα.

Ὁ «βασιληᾶς» ἦταν ἕνας ὡραῖος γέρος, θαυμάσια διατηρημένος, ὁλόϊσος, ἀδύνατος, λιγερὸς καὶ καθαρός· ἔλαμπε σὰν καινούργιο σπαθί. Τὰ μακρυὰ μουστάκια του ἐκρεμόνταν κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι του, σὰν σταλαχτῖτες μαρμάρου. Ἦταν φρεσκοξυρισμένος καὶ ὅλο τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του φαλακρό· ἀπὸ τὸ πίσω μέρος μεγάλη τούφα ἄσπρων μαλλιῶν ἐκρυβόταν μέσα στὸ φέσι. Ἡ ἔκφρασί του ἔδειχνε ἠρεμία καὶ ἀποφασιστικότητα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μακρουλὸ καὶ ἡ ρυτίδες ἐφαινόνταν σὰ νὰ τὸ ἐμάκραιναν ἀκόμη περισσότερο. Ὅλες ἡ ζαρωματιὲς τοῦ μετώπου ἐφαινόνταν σὰ νὰ κόβωνται στὴ μέση καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὴν ἕνωσι τῶν φρυδιῶν· δυὸ μακρυὰ καὶ πλατειὰ αὐλάκια κατέβαιναν κάθετα πρὸς τῆς ἄκρες τοῦ στόματος σὰν τὸ βάρος τῶν μουστακιῶν νὰ ἐτραβοῦσε τοὺς μῦς τοῦ προσώπου. Εἶδα πολλοὺς ἑβδομηντάρηδες· κάποτε μάλιστα ἤξερα ἕναν ποὺ θὰ ἔφθανε τὰ ἑκατό, ἂν δὲν ἐπερνοῦσε ἀπὸ πάνω του τὸ λεωφορεῖο τοῦ Ὄσναμπρουκ· ἀλλὰ ποτὲ δὲν θυμοῦμαι νὰ εἶδα γέρο τόσο ζωηρὸ καὶ τόσο στιβαρὸ σὰν τὸ Χατζησταῦρο.

— *Κύριε ! ἐφώναξε ἡ κυρία Σίμονς: Εἶμαι Ἀγγλίδα καί...*

Ἦταν ντυμένος σὰν Τηνιακὸς ἢ σὰν κάθε ἄλλος Αἰγαιοπελαγίτης. Τὸ φέσι του ἐδιπλωνόταν γύρω στὸ μέτωπο. Ἐφοροῦσε τὸ μαῦρο γιλέκο, κεντημένο μὲ μαῦρο μεταξωτὸ σειρῆτι, τὴν ἀπέραντη φουστανέλλα, ποὺ χρειάζεται εἴκοσι μέτρα ὕφασμα μπαμπακερό, καὶ ψηλὰ ποδήματα ἀπὸ ρούσικο πετσί, μαλακὸ καὶ στερεό. Ἡ μόνη του πολυτέλεια ἦταν μιὰ ζώνη χρυσοκέντητη, καὶ στολισμένη μὲ πετράδια, ποὺ θ' ἄξιζε δυὸ-τρεῖς χιλιάδες φράγκα. Μέσα στὴς ζάρες της ἐκρατοῦσε μιὰ σακκούλα κεντημένη ἀπὸ κασμίρι, ἕνα χαντζάρι τῆς Δαμασκοῦ μὲ ἀσημένια θήκη, ἕνα μακρὺ πιστόλι μαλαματοκαπνισμένο καὶ στολισμένο μὲ ρουμπίνια, καὶ τὴ βέργα του.

Ἀκίνητος ἀνάμεσα στοὺς ὑπαλλήλους του, ὁ Χατζησταῦρος δὲν ἐκινοῦσε παρὰ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων του καὶ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του· ἄνοιγε τὰ χείλια του γιὰ νὰ ὑπαγορεύσῃ τὴν ἀλληλογραφία του καὶ μὲ τὰ δάχτυλα ἔπαιζε τὸ κομπολόϊ του, ἕνα ὡραῖο κομπολόϊ ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο κεχριμπάρι, ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲν χρησιμεύουν γιὰ τὴς προσευχὲς ἀλλὰ γιὰ νὰ διασκεδάζουν οἱ Τοῦρκοι τὴν τεμπελιά τους.

Ὅταν ἐπλησιάσαμε, ὁ Χατζησταῦρος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι, ἐμάντεψε μὲ μιὰ ματιὰ ποιὸ ἐπεισόδιο μᾶς ἔφερε ἕως ἐκεῖ καὶ μᾶς εἶπε μὲ σοβαρότητα ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰν εἰρωνεία : «Καλῶς ὡρίσατε. Καθήσετε».

—Κύριε, ἐφώναξε ἡ κυρία Σίμονς. Εἶμαι Ἀγγλίδα καί....

Ὁ Χατζησταῦρος τὴν διέκοψε. Ἐπλατάγησε τὴ γλῶσσα του χτυπώντας την στὰ δόντια τῆς ἀπάνω σιαγόνος, δόντια ἀληθινὰ [illegible] καὶ εἶπε : «Σὲ λίγο, τώρα ἔχω δουλειά». [illegible] ἤξευρε παρὰ μόνον ἑλληνικά, καὶ ἡ κυρία Σίμονς δὲν ἐννοοῦσε παρὰ ἀγγλικά· ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀρχιληστῆ ἦταν τόσο ἐκφραστικὴ ὥστε ἡ γρηὰ κυρία ἀντελήφθηκε τὰ λόγια του χωρὶς τὴ βοήθεια διερμηνέως.

Ἐκαθήσαμε ἐπάνω στὸ χῶμα. Ὁλόγυρά μας ἐκάθησαν καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἢ εἴκοσι ληστὲς καὶ ὁ ἀρχιληστής, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μυστικά, ὑπαγόρευε ἥσυχα τὴν οἰκογενειακὴ ἀλληλογραφία του καὶ τὰ γράμματα γιὰ τὶς ὑποθέσεις του. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σώματος ποὺ μᾶς συνέλαβε ἐπῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε [illegible] στ' αὐτί. Ὁ Χατζησταῦρος ἀπήντησε μὲ ὕφος περήφανο : «Τί μὲ νοιάζει ἂν ὁ λόρδος μὲ καταλαβαίνει ; Δὲν κάνω τίποτε κακὸ κι' ὅλοι μποροῦν ν' ἀκούσουν. Πήγαινε νὰ καθήσῃς. Καὶ σύ, Σπῦρο, γράφε. Εἶναι γιὰ τὴν κόρη μου.

Ἐξεμυξίστηκε μ' ἐπιτηδειότητα μὲ τὰ δάχτυλά του καὶ ὑπαγόρευσε μὲ φωνὴ σοβαρὴ καὶ γλυκειά :

«Ματάκια μου. Ἡ δασκάλα σου μοῦ γράφει πὼς εἶσαι τώρα καλλίτερα καὶ πὼς πέρασε μαζὶ μὲ τὸ χειμῶνα καὶ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ κρυολόγημα. Ἀλλὰ ἡ δασκάλα σου δὲν εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα καὶ μοῦ γράφει πὼς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ μηνὸς ἔπαψες νὰ διαβάζῃς. Ἡ κυρία Μαύρου γράφει ἀκόμη πὼς εἶσαι σὰν ἀφηρημένη καὶ πὼς σὲ βλέπει ν' ἀκουμπᾶς ἐπάνω στὸ βιβλίο σου καὶ νὰ κυττάζῃς τὸν ἀέρα σὰ νἄχῃς ἀλλοῦ τὸ νοῦ σου. Πάντα σοῦ εἶπα πὼς πρέπει νὰ ἐργάζεσαι. Ἀκολούθησε τὸ δικό μου τὸ παράδειγμα. Ἂν ἐκαθόμουν, ὅπως τόσοι ἄλλοι, δὲν θὰ ἤμουν ὅ,τι εἶμαι σήμερα. Θέλω νὰ γίνῃς ἄξιο κορίτσι μου καὶ γι' αὐτὸ κάνω τόσες θυσίες γιὰ νὰ μάθῃς γράμματα. Ξέρεις πὼς δὲν ἐλυπήθηκα ποτὲ νὰ πληρώσω δασκάλους καὶ ν' ἀγοράζω τὰ βιβλία ποὺ μοῦ ζητεῖς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ πηγαίνουν χαμένα τὰ λεπτά. Ὁ Οὐῶλτερ Σκὼτ ἔφθασε στὸν Πειραιᾶ, ὅπως καὶ ὁ Ροβινσὼν καὶ ὅλα τὰ ἀγγλικὰ βιβλία ποὺ ἤθελες νὰ διαβάσῃς. Πὲς στοὺς φίλους μας τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ νὰ τὰ πάρουν ἀπὸ τὸ τελωνεῖο. Μὲ τὸ ἴδιο θὰ λάβῃς τὸ βραχιόλι ποὺ ζητοῦσες καθὼς καὶ τὸ μαραφέτι ἐκεῖνο γιὰ νὰ φουσκώνῃς τῆς φοῦστες σου. Ἂν τὸ πιάνο τῆς Βιέννας δὲν εἶναι καλό, ὅπως μοῦ λές, καὶ σοῦ χρειάζεται ἄλλο τοῦ Πλέγελ, θὰ τὸ λάβῃς. Θὰ «πατήσω» ἕνα ἢ δυὸ χωριὰ ἀφοῦ πουληθοῦν τὰ σπαρτὰ καὶ ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ θὰ βροῦμε τὰ χρήματα γιὰ ἕνα καλὸ πιάνο. Βέβαια καὶ πρέπει νὰ μάθῃς μουσική· πρὸ παντὸς ὅμως πρέπει νὰ μάθῃς ξένες γλῶσσες. Πήγαινε κάθε Κυριακὴ ὅπου σοῦ ἔγραψα. Πρέπει νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ τὴν καλωσύνη τῶν φίλων μας. Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ μιλῇς γαλλικὰ καὶ ἀγγλικά, ἀλλὰ πρὸ πάντων γερμανικά. Γιατὶ δὲν εἶσαι [illegible] νὰ μείνῃς σ' αὐτὸ τὸ ρεζίλικο τόπο καὶ προτιμῶ νὰ σὲ ἰδῶ νεκρὴ παρὰ νὰ πάρῃς Ρωμηό. Εἶσαι βασιλοπούλα καὶ πρέπει νὰ πάρῃς [illegible]να πριγκηπόπουλο. Ὄχι ψευτοπριγκηπόπουλα σὰν τοὺς Φαναριῶτες, ποὺ λένε πὼς κατάγονται ἀπὸ αὐτοκράτορες τῆς Πόλης, καὶ ποὺ δὲν τοὺς θέλω οὔτε γιὰ δούλους μου [illegible]

λὰ πριγκηπόπουλο μὲ κορόννα. Ὑπάρχουν πολλὰ στὴ Γερμανία καὶ ἡ περιουσία μου μοῦ ἐπιτρέπει νὰ διαλέξω ἕνα ἀπ' αὐτά. Οἱ Γερμανοὶ ἔδωσαν βασιληᾶ στὸν τόπο μας, ἀλλὰ δὲν βλέπω γιατί νὰ μὴ γίνῃς καὶ σὺ βασίλισσα στὸν δικό τους τὸν τόπο. Μόνο νὰ μάθῃς γρήγορα τὴ γλῶσσα τους καὶ θέλω νὰ μοῦ γράψῃς μὲ τὸ ἄλλο σου γράμμα πὼς ἐπρόδεψες. Καὶ τώρα σὲ φιλῶ γλυκὰ καὶ σοῦ στέλνω, μαζὶ μὲ τὴν τριμηνία γιὰ τὸ σχολειό σου, τὴν πατρική μου εὐλογία».

Ἡ κυρία Σίμονς ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε στ' αὐτί :

—Ὑπαγορεύει τὴν καταδίκη μας ;

—Ὄχι, κυρία. Γράφει πρὸς τὴν κόρη του, ἀπήντησα.

—Γιὰ τὴ σύλληψί μας ;

—Γιὰ ἕνα πιάνο, γιὰ κρινολῖνο καὶ γιὰ τὸν Οὐῶλτερ Σκώτ.

—Αὐτὸ μπορεῖ νὰ βαστάξῃ πολύ. Δὲν θὰ μᾶς καλέσῃ στὸ γεῦμα ;

—Νὰ ὁ ὑπηρέτης του ποὺ μᾶς φέρνει ἀναψυκτικά.

Ὁ καφετζῆς τοῦ «Βασιλέως τῶν Ὀρέων» ἦλθε πρὸς τὸ μέρος μας μὲ τρία φλυτζάνια καφέ, ἕνα κουτὶ λουκούμια κι' ἕνα κεσὲ γλυκό. Ἡ κυρία Σίμονς κι' ἡ κόρη της ἀρνήθηκαν μὲ ἀηδία νὰ πιοῦν καφέ, γιατὶ ἦταν φτιασμένος ἀλὰ Τοῦρκα καὶ πηχτός. Ἐγὼ ἤπια τὸν δικό μου σὰν ἀληθινὸς Ἀνατολίτης. Καὶ ὁ κεσὲς ἐπίσης, ποὺ περιεῖχε τριαντάφυλλο γλυκό, μόνο τὴν ἐκτίμησί μας ἀπέσπασε, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγγίξαμε, γιατὶ ἔπρεπε νὰ τραταριστοῦμε κι' οἱ τρεῖς μ' ἕνα κουταλάκι. Ὅσοι εἶναι ὑπερβολικὰ λεπτοὶ εἶναι δυστυχεῖς σ' αὐτὸν τὸν τόπο τῆς ἁπλοϊκότητος. Ἀλλὰ ὅσο γιὰ τὰ λουκούμια, αὐτὰ εὐχαρίστησαν τὴς κυρίες, χωρὶς νὰ τὴς κάμουν νὰ συχαθοῦν. Ἐπῆραν μὲ τὰ χέρια τους καὶ ἄδειασαν τὸ κουτί, ἐνῷ ὁ Χατζησταῦρος ὑπαγόρευε :

«Κυρίους Μπάρλεϋ καὶ Σίαν
31, Πλατεῖα Κάβεντις.
Λονδῖνον.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολή σας τῆς 5 Ἀπριλίου καὶ ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ ποὺ μοῦ ἐστείλατε μαζὶ βλέπω πὼς ἔχω στὴν Τράπεζά σας 22.750 λίρες. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τοποθετήσετε τὰ κεφάλαια αὐτά, μισὰ σὲ ἀγγλικὰ δάνεια τῶν τριῶν τοῖς ἑκατὸ καὶ μισὰ σὲ μετοχὲς Ἐγγείου Πίστεως πρὶν κοπῇ τὸ κουπόνι. Πουλήσετε τὴς μετοχές μου τῆς Ἀγγλικῆς Βασιλικῆς Τραπέζης· δὲν ἔχω πιὰ καμμιὰν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτές. Μὲ τὴν ἀξία τους ἀγοράσετε Λεωφορεῖα τοῦ Λονδίνου. Ἂν εὕρετε 15.000 λίρες γιὰ τὸ σπίτι μου τοῦ Στράντ, ὅσο ἄξιζε δηλαδὴ στὸ 1852, ἀγοράσετέ μου Βιὲγ-Μοντάνι γιὰ τὸ ὅλο ποσό. Στείλετε 100 λίρες στοὺς ἀδελφοὺς Ράλλη· εἶναι ἡ συνδρομή μας γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο τῆς Λίβερπουλ.

Δεχθῆτε κλπ.

Χατζησταῦρος, ἰδιοκτήτης»

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΤΟ ΝΕΪ *

Στ' ἀκρογιαλιοῦ τὴς πέτρες, χωριστά,
ἐκεῖ ποὺ σβοῦν τὰ τούρκικα σοκάκια,
μακρυὰ ἀπὸ τὰ χαρέμια τὰ κλειστά,
κάνουνε κέφι νιόβγαλτα τουρκάκια.

Παιδάκι γλυκομάγουλο βαστᾶ
γιομάτα ἀπὸ μαστίχα καραφάκια·
κι' ἕνας, σιμά, Δερβίσης, μὲ σβυστὰ
τὰ μάτια, τοὺς γλεντᾶ μὲ τραγουδάκια.

Καὶ κολλητὸ στὸ στόμα του τὸ Νέϊ
πότε λαγγεύει, πότε πικροκλαίει....
Κι' ἐνῷ τριγύρω ἡ νύχτα ἀχνοσιωπᾶ,

ἐκεῖνος, κοιμισμένος στὰ ὄνειρά του,
ξεσχίζει σὲ τραγούδια τὴν καρδιά του,
ὄχι γι' αὐτούς· γιὰ κείνην π' ἀγαπᾶ....

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

* Εἶδος φλογέρας ποὺ παίζουν οἱ δερβίσηδες.

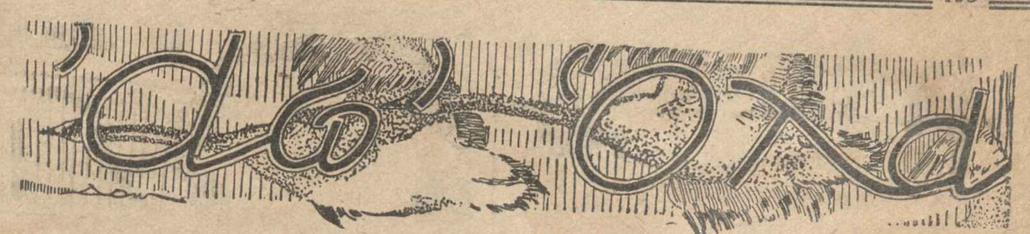

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Στὰ ἐπίσημα κινεζικὰ γεύματα, πρῶτα-πρῶτα τοποθετοῦν πάνω στὸ τραπέζι ἕνα εἶδος τετραγώνου πύργου κατασκευασμένου ἀπὸ κομμάτια χήνας καὶ ψαριοῦ, καθὼς καὶ μιὰ πιατέλα μὲ αὐγὰ ψημένα σφιχτά, μπογιατισμένα μὲ βαθειὰ χρώματα καὶ διατηρούμενα μέσα στὸν ἀσβέστη. Ὕστερα φέρνουν σιτάρι καὶ κριθάρι ξυδᾶτα, καὶ φροῦτα ζαχαρωτὰ ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὰ σαλατικὰ τὰ δικά μας. Ὅλα αὐτὰ τὰ τρῶνε μὲ φιλντισένια μπαστουνάκια ποὺ κουβαλοῦν μαζί τους οἱ καλεσμένοι.

Ἔπειτα, σὲ κάθε καλεσμένο δίνουν ἕνα πιάτο καὶ ἕνα κουτάλι ἀπὸ πορσελάνη. Σὲ κάθε θέσι βρίσκεται μιὰ πετσέτα βρεμμένη μέσα στὸ ζεστὸ νερό.

Τὸ πρῶτο φαγητὸ ποὺ σερβίρεται στὰ ἐπίσημα γεύματα εἶναι πάντα ζουμὶ ἀπὸ....χελιδονοφωλιές! Κατόπιν φέρνουν....θαλασσινὰ σαλιγκάρια. Τὰ σαλιγκάρια διαδέχεται συνήθως ψάρι. Ὕστερα φέρνουν ἕνα φαγητὸ καμωμένο ἀπὸ πτερύγια καρχαρίου κι' ἀπὸ κομμάτια χοιρινοῦ καὶ κατόπιν ἕνα εἶδος σαλάτας κατασκευασμένης ἀπὸ κρέας καρκίνου. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ κομπόστα ἀπὸ δαμάσκηνα καὶ ἀπὸ κάθε εἴδους καρπούς, κι' ὕστερα..γλῶσσες πάπιας, ποὺ θεωροῦνται, στὴν Κίνα, ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς μαγειρικῆς τέχνης.. Στὸ τέλος φέρνουν βραστὸ ρύζι καὶ τσάϊ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Στὴς 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1828 ἐξεδόθη στὸν Πόρο ἀπὸ τὸν Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος Καποδίστρια ψήφισμα γιὰ τὴ σύσταση Ταχυδρομείων. Τὸ ψήφισμα αὐτὸ μπῆκε σ' ἐνέργεια τὸν Μάϊο τοῦ 1829, διωρίστηκε δὲ γενικὸς διευθυντὴς ὁ Ἀλέξιος Λουκόπουλος. Ἡ πρώτη ταχυδρομικὴ σύμβασις τῆς Ἑλλάδος ἔγινε στὴς 23 Φεβρουαρίου 1834 μὲ τὴν Αὐστρία (μὲ ἱστιοφόρα πλοῖα).

Στὸ 1875 ὑπῆρχαν 139 ταχυδρομικὰ γραφεῖα: 48 στὴν Πελοπόννησο, 45 στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα, 38 στὰ νησιὰ καὶ 8 στὸ ἐξωτερικό, δηλαδὴ στὴν Ἀλεξάνδρεια, στὴν Ἄρτα, στὸ Βόλο, στὴ Θεσσαλονίκη, στὰ Ἰωάννινα, στὴ Κωνσταντινούπολη, στὴ Λάρισσα καὶ στὴ Σμύρνη.

Ἡ κατὰ ξηρὰν συγκοινωνία μεταξὺ τῶν ταχυδρομικῶν γραφείων ἐξετελεῖτο μὲ 7 ἁμάξια, 194 ἐφίππους καὶ πεζοὺς ταχυδρόμους καὶ 14 «ἀγώγια».

Τὰ ἔσοδα τοῦ ταχυδρομείου στὰ 1833 ἦταν δρχ. 8.832,19, τὰ δὲ ἔξοδα δρχ. 9.261,23!

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΠΙΚΑ

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ συνελήφθη στὸ Παρίσι, κατηγορούμενος γιὰ κλοπὴ ἑνὸς κουτιοῦ σαρδελλῶν ἀπὸ ἕνα μπακάλικο, ὁ πολιτικὸς μηχανικὸς καὶ ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, Αἰμίλιος Μπούς.

Ὁ Μποὺς αὐτὸς δὲν εἶναι παρὰ 47 ἐτῶν, ἡ πολυτάραχη ὅμως καὶ τρικυμιώδης του ζωὴ τὸν ἔχουν γεράσει πρόωρα, καὶ φαίνεται τοὐλάχιστον 60.

Ὁ Μποὺς εἶχε, πράγματι, πολλὲς περιπέτειες στὴ ζωή του. Ὑπῆρξε νέος, ὅμορφος, πλούσιος, ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν. Μιὰ μέρα κάποιος φίλος του τὸν παρέσυρε καὶ τὸν πῆγε στὴς κοῦρσες τοῦ Λονσάν. Ἀπὸ τὴς κοῦρσες στὸ χαρτοπαίγνιο εἶναι ἕνα βῆμα. Στὴς θυρίδες τοῦ ἱπποδρόμου καὶ στὴν πράσινη τσόχα ἔχασε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, τὴν ἀγάπη τῆς γυναικός του, τὴν τιμή του... Ὅταν δὲν τοῦ ἀπόμεινε πιὰ τίποτα, ἄρχισε τὴς ἀπάτες καὶ τὴς λωποδυσίες. Πολλὲς μηνύσεις τοῦ εἶχαν γίνει ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ ἐπὶ κλοπῇ, αὐτὸς ὅμως κρυβόταν. Ἡ τελευταία μήνυσις ἦταν ἀπὸ κάποιον μπακάλη, ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ ὁποίου εἶχε κλέψει ἕνα κουτὶ σαρδέλλες.

Ὁ Μποὺς συνελήφθη. Μὲ συντριμμένη καρδιὰ ὡμολόγησε ὅλα τὰ σφάλματά του, καὶ κατόπιν, σὰν ἄψυχο πτῶμα, ἀκολούθησε τοὺς χωροφύλακες.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στὸ μικρὸ χωριὸ Σιμιέζ—στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ—βρίσκεται ἕνας θαυμάσιος παλαιϊκὸς πύργος, τὸν ὁποῖον οἱ ἰθαγενεῖς ἀποκαλοῦν «Πύργο τοῦ Θανάτου», καὶ θεωροῦν στοιχειωμένο.

Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν κατοικοῦσε στὸν πύργον αὐτὸν μιὰ θηριοδαμάστρια ποὺ εἶχε παντρευτῆ ἕνα κόμη. Ἡ θηριοδαμάστρια δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν παληά της τέχνη. Μέσα στὸν πύργο της ἔτρεφε ἕνα λιοντάρι! Τὸ λιοντάρι αὐτὸ κατεβρόχθισε μιὰ μέρα τὸν περιβολάρη. Ἀλλὰ καὶ ἡ κόμησσα—θηριοδαμάστρια εἶχε οἰκτρὸ τέλος: τὴν κατεσπάραξαν καὶ αὐτὴν τὰ θηρία της.

Στὰ 1918, ὁ πύργος ἀγοράστηκε ἀπὸ ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ Μηχανικοῦ. Λίγον καιρὸ κατόπιν, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔπεσε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ πύργου καὶ αὐτοκτόνησε. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, μιὰ κόρη της πέθανε ἀπὸ μυστηριώδη ἀρρώστεια. Στὸν πύργο δὲν ἔμειναν ἔτσι παρὰ ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Μηχανικοῦ καὶ ἡ ἄλλη του κόρη, ὀνομαζομένη Λουκιανή.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ Λουκιανὴ παντρεύτηκε. Τὴν περασμένη Κυριακὴ τσακώθηκε μὲ τὸν πατέρα της πάνω σὲ κάποια χρηματικὴ διαφορὰ καὶ τοὔρριξε ἔξη σφαῖρες περιστρόφου. Ἀπὸ τὴς σφαῖρες αὐτές, ἡ μιὰ τὸν βρῆκε στὸν πνεύμονα, ἡ ἄλλη στὴν σπονδυλικὴ στήλη, καὶ τὸν ἄφησαν στὸν τόπο, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πυροβολήσῃ κι' αὐτὸς μὲ τὸ ρεβόλβερ του ἐναντίον τῆς κόρης του.

Κι' ἔτσι, ὁ Πύργος τοῦ Θανάτου, ἀφοῦ ξεκλήρισε ὅλους τοὺς κατοίκους του, μένει τώρα ἄδειος.

Ο ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Ὁ ἠλεκτρικὸς ὑπόγειος σιδηρόδρομος τοῦ Παρισιοῦ κατασκευάστηκε ὕστερ' ἀπὸ τὸ νόμο τῆς 30 Μαρτίου 1898. Ὁ νόμος αὐτὸς προὔπέθετε ὅτι ἡ διαδρομὴ τοῦ σιδηροδρόμου αὐτοῦ θὰ ἔφτανε τὰ 63 χιλιόμετρα. Σήμερα ὅμως ἡ γραμμές του ἔχουν μῆκος 157 χιλιομέτρων, καὶ γίνεται σκέψις νὰ ἐπεκταθοῦν ἀκόμη.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Στὴν γαλλικὴ ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» δημοσιεύτηκαν, τώρα τελευταῖα, μερικὲς πληροφορίες, ποὺ παρουσιάζουν μιὰ νέα ἐκδοχὴ γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ «Καθημερινὴ» ἰσχυρίζεται ὅτι βρέθηκε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, μέσα στὴν ὁποίαν ὁ περίφημος θαλασσοπόρος, διατείνεται ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερική, στὴ διάρκεια ἑνὸς ταξιδιοῦ ποὺ εἶχε κάνει, μόνος του, ὅταν ἦταν εἰκοσιοχτὼ χρονῶν.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ Κολόμβου δὲν εἶναι γνωστή. Ἕως τώρα ὅμως ἐπίστευαν ὅτι τὴν ἀνακάλυψη τῆς Ἀμερικῆς τὴν ἔκανε σὲ ἡλικία πενήντα χρονῶν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ

Στὴν ἔκδοση τῶν περισσοτέρων βιβλίων πρῶτα ἀπ' ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου ἔρχονται:

Ἡ Γερμανία, ἡ Αὐστρία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Στὰ λογοτεχνικὰ ἔργα—μυθιστορήματα, διηγήματα κτλ. πρώτη ἔρχεται ἡ Ἀγγλία. Ἡ Γερμανία προηγεῖται σὲ παιδαγωγικὰ καὶ θεολογικὰ ἔργα. Ἡ Γαλλία σὲ ἱστορικὰ καὶ ἡ Ἰταλία σὲ θρησκευτικά.

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΤΗΤΟΣ

('Ανταπόκρισις τῆς Κυρὰ—Μπούρενας)

Βατραχονῆσι, αὐθημερόν.—Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ μπάτσο, ἀλλὰ γιὰ τὸ γιατί...

'Ακοῦς ἐκεῖ;! μᾶς ξεχάσανε, ποὺ νὰ τοὺς ξεχάση ὁ Χάρος. Σἄματις νὰ μὴν εἴμαστε καὶ μεῖς μαννάδες, καὶ νὰ μὴν ἔχουμε ὁλάκερες στάνες παιδιά. Βέϐηα ἐμεῖς δὲ θὰ μποράγαμε νὰ τὰ ϐγάλουμε πέρα στὴ συζήτησις, γιατ' ἤτανε κι' ἀνωμαλίες στὴ μέση.—'Ακοῦς ἐκεῖ;! Κάνανε ϐαφτίσια καὶ ϐγάλανε καὶ παιδιὰ ἀνώμαλα, σἄματις νἄτανε ρήματα. "Η μπᾶς καὶ λὲς πῶς δὲν πήγαμε καὶ 'μεῖς σκολεῖο... καὶ δὲν ξέρουμε ἀπὸ ἀνώμαλα;—Καλέσανε οὔλους καὶ οὔλες τὴς μεγαλόσχημες νὰ κάνουνε συϐούλιο γιὰ τὴν καλοπέρασις τοῦ παιδιοῦ. Βρὲ μὲ τὰ συϐούλια δὲν καλοπερνάει οὔτε καὶ χορταίνει τὸ παιδί. Θέλει φάγια. Γκέγκε; ἢ Νούκου Γκέγκε; Καὶ ἐπειδήτις μᾶς ξεχάσατε ἐμᾶς τὴς φτωχομάννες, ποὺ γιὰ μᾶς κι' ὅλας πρόκεται, γι' αὐτὸ τὴν μεθεπόμενη παρελθοῦσα Κεριακὴ συκεντρωθήκαμε οὔλες ἡ πραματικὲς μαννάδες καὶ ἐκλέξαμε Πρόεδρο ἐμένα, γιὰ νὰ ζητήσουμε τὸ δίκηο μας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα διαμαρτυριέμαι, πῶς ἐπιτράπηκε στὸ συϐούλιο τῆς μητρότητας νἆναι καὶ στέρφες καὶ γεροντοπαλλήκαρα! Δεύτερον ἅπαξ μιὰ φορὰ καὶ θέλατε γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ φτωχόπαιδου νὰ διαφερθῆτε, ἔπρεπε νὰ καλέσουτε καὶ ἀντιπρόσωπη μάννα τῶν φτωχόπαιδων. "Οπως ϐλέπουτε ὑπάρχουνε καὶ σὲ μᾶς γυναῖκε περὶ διὰ γραμμάτων. Τρίτον καὶ χειρότερον ἔπρεπε νὰ ντραποῦτε νὰ κάνουτε λογαριασμοὺς χωρὶς τὸν ξενοδόχο καὶ ν' ἀποφασίσουτε ἀπόφασι, στὰ χαρτιὰ μονάχα, γιὰ τὸ παιδὶ καὶ δὲν κυττάξατε πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὴ μάννα. Αὐτὰ λοιπὸν ἀποφασίσαμε κ' ἔχουμε ὑπόψι μας. ἅμα δὲ συμμορφωθοῦτε, νὰ σταματήσουμε οὔλες μας τὴ γέννα. Καὶ τότενες θὰ ἰδοῦτε πόσ' ἀπίδια ϐάνει ὁ σάκκος. Γιατί ἐγὼ ποὺ σᾶς γράφω ἡ Κανελιὼ ἡ Μπούρενα ἔχω ἑφτὰ στὴ ζωὴ καὶ τρία μὲ τὸ συμπάθειο πεθαμένα καὶ εἶμαι κ' ἔγγυα. "Οχι μοῦ κάνετε ἕνα καὶ ξεγκοφιαζόσαστε! 'Εσεῖς μωρή, ποὺ νὰ μὴν πάρω δρόμο καὶ σᾶς σούρω τὰ ἕξη ἁμάξης καὶ ἀφήσω στὴν μπάντα τὸ γράψιμο μὲ τὸ σᾶς καὶ μὲ τὸ σεῖς, ἐσεῖς, ἔχουτε οὔλα τὰ παιτούμενα καὶ ἔπρεπε νὰ παιδοϐολᾶτε κάθε ἐννηὰ μήνους, γιὰ νἄχουμε πολὺ στρατὸ νὰ σᾶς φυλάη τὴς περιουσίες. 'Εμᾶς τί μᾶς νοιάζει; Καὶ ὅμως· ὄχι δὲν παιδοϐολᾶτε, ἀλλὰ καὶ μᾶς κοροϊδεύουτε ὅταν μᾶς ϐλέπουτε καὶ ϐαστᾶμε δυὸ στὴν ἀγκαλιὰ καὶ ἔχουμε κι' ἄλλο στὰ σκαριά. 'Αλλὰ ξέχασες. ἔχουτε ἀναλάϐει ἀργολαϐικῶς νὰ ὑποστηρίζουτε τὰ δικαιώματα τῆς Γυναίκας, σἄματις νὰ μὴ σᾶς φτάνανε τόσες ἄλλες ἀργολαϐίες π' ἔχουτε ἀναλάϐει. "Επειτα τί παιδιὰ νὰ ϐγάλουτε; ποὺ ἀπὸ τὸ πολὺ καρμίνιο ποὺ καταπίνουτε ἀπ' τὰ χείλια σας, ἔχουν ϐαφτῆ καὶ καῆ τὰ σωθικά σας: ποὺ σίγουρα τὸ παιδὶ θὰ ϐγῆ μαϊμοῦ ἔτσι ποὺ μαδήσατε τὰ φρύδια σας. "Επειτα πῶς νὰ πᾶτε μεθαύριο στὴς ἐκλογὲς ἔγκυες, ποὺ ἂν γίνη κανένας καυγᾶς, θὰ τ' ἀφήσουτε οὔλες τὰ παιδιὰ ἄγουρα στοὺς πέντε δρόμους... Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὰ κανονίσατε φίνα καὶ ὡραῖα ἀναμετάξυσας: νὰ σταματήσουτε τὴς γέννες σεῖς καὶ νὰ μᾶς διατάξουτε—ποιὸς ξέρει; ἴσως καὶ διὰ νόμου—νὰ γεννᾶμε μονάχα ἐμεῖς κατὰ παραγγελία, γιὰ νἄχουτε ἀνθρώπους γιὰ τὴς δουλειές σας· καὶ σεῖς νὰ σκαρώνετε ἕνα παιδὶ μοναχὰ στὴ ζήση σας—ἡ μιὰ ἀγόρι καὶ ἡ ἄλλη κορίτσι—γιὰ νὰ μὴ χαθῆ ἡ ράτσα σας. "Οσο δὲ γιὰ μᾶς κάνουτε πότε-πότε κανένα συϐούλιο γιὰ τὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ καὶ παρηγοριόμαστε... "Αμ δέ;... "Εννοια σας καὶ θὰ ϐάνουμε καὶ μεῖς ϐοῦλα καὶ κλειδὶ στὸ γεννοϐόλημα καὶ τότε... τί χαμπάρια Μάστορα, πάει περίπατο ἡ ἀνθρωπότη...

Ταῦτα καὶ μένω
Κανελιὼ Μπούρενα

Γ. Λ.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ STAR

ΓΑΜΟΙ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη τῶν διασήμων κινηματογραφικῶν ἀστέρων γιὰ... τὸ γάμο;... Νὰ ἕνα ζήτημα ποὺ ἀξίζει, ἀσφαλῶς, ν' ἀπασχολήση τὴ στήλη μας αὐτήν. Γενικῶς, πιστεύεται πῶς οἱ καλλιτεχνικοὶ γάμοι δὲν εὐδοκιμοῦν. Οἱ ἠθοποιοί, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, θεωροῦνται ἄστατοι.... "Ισως, ἐν μέρει, αὐτὸ νὰ μὴν εἶναι ἐντελῶς ψέμμα. 'Η στατιστική, τοὐλάχιστον, τῶν... διαζυγίων, δικαιώνει τὴν ἄποψη αὐτή: τὰ διαζύγια, πράγματι, στὴς τάξεις τῶν καλλιτεχνῶν, καταντοῦν νἆναι συχνότερα κι' ἀπὸ τοὺς γάμους ἀκόμη. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἐν τούτοις ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα καλλιτεχνικῶν γάμων ποὺ εὐδοκίμησαν....

"Ας ἀφήσουμε ὅμως τοὺς ἴδιους τοὺς «ἀστέρες» νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα:

'Η Ντολορὲς Ντὲλ Ρίο εἶναι, ὡς γνωστόν, νιόπαντρη. Δικαιωματικά, λοιπόν, ἀνήκει πρῶτα σ' αὐτὴν ὁ λόγος.

Σ' ἕνα Γάλλο ρέπορτερ ποὺ τῆς ὑπέϐαλε τὸ ἐρώτημα, ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, ἀπήντησε ὡς ἑξῆς:

—Τὸ δυσκολώτερο «χαντάκι» ποὺ ἔχει νὰ ὑπερπηδήση κανένας στὸ γάμο, εἶναι ὁ μὴν τοῦ μέλιτος. Σ' αὐτὸν πρέπει νὰ προσέξη κανένας πολύ. Γιατί, συνήθως, κατὰ τὴν τόσο εὔκολη ἐπιφανειακὰ αὐτὴν ἐποχή, ἢ ἀμέσως κατόπιν, ἐγείρονται ἡ δυσκολίες ποὺ συντρίϐουν τοὺς περισσότερους γάμους.

'Η μελαχροινὴ ϐεντετοῦλα θὰ ἤξερε, ἀσφαλῶς, τὸν τρόπο νὰ ὑπερπηδήση ἀνώδυνα τὸ δύσκολο αὐτὸ «χαντάκι», γιατί, καθὼς μιλοῦσε, τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

—Μιὰ γυναῖκα πρέπει ἀκόμη νἄχη ὑπ' ὄψει της τὰ ἑξῆς, ἐξακολούθησε: πρέπει νὰ μάθη καλὰ τὰ γοῦστα τοῦ ἀντρός της πρὶν ἑτοιμάσει τὸ «σπιτικό» τους. Αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο ζήτημα, γιατὶ ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται νὰ περνάη τὸν περισσότερο καιρό του, ὁ ἄντρας, στὸ σπίτι του. 'Εὰν δὲν εἶναι δισεκατομμυριοῦχος, ἡ γυναῖκα του πρέπει νὰ ξέρη νὰ ξοδεύη τὰ χρήματα μὲ φρόνηση, γιατὶ εἶδα πολλὰ ζευγάρια νὰ συντρίϐουν ἐρωτικούς τους συνδέσμους [illegible] ἐτῶν, ἕνεκα τῆς σπατάλης ἐκ μέρους τῆς γυναικός. "Ενας ἄντρας, ὅταν ἀγαπᾷ τὴ γυναῖκα του, εἶναι ἕτοιμος νὰ ξοδέψη καὶ τὴν τελευταία του δεκάρα γι' αὐτήν: γι' αὐτό [illegible] πρέπει νὰ τὸν συγκρατῆ. "Οσο μέτρια κι' [illegible] εἶναι τὰ εἰσοδήματα ἑνὸς ζευγαριοῦ, τὸ ζευγάρι αὐτὸ εἶναι πλούσιο καὶ κανένα οἰκονομικὸ σύννεφο δὲν ἔρχεται ν' ἀπειλήση τὸν [illegible]ρανὸ τῆς εὐτυχίας του, ὅταν ἡ γυναῖκα ξέρει νὰ ἐμποδίζη τὸν ἄντρα της ἀπὸ τοῦ νὰ ξοδεύη περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔσοδά του.... Τέλος, [illegible] γυναῖκα πρέπει νὰ δείχνη στὸν ἄντρα της [illegible] δὲν εἶναι μιὰ ἀσήμαντη κουκλίτσα, ἀλλὰ [illegible] ἀληθινὴ σύντροφος, μ' ὅλη τὴν ὡραία καὶ [illegible]θειὰ σημασία ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη....

'Ως πρότυπο συζύγου θεωρεῖται, στὸ Χόλλυγουντ, ἡ Βίλμα Μπάνκυ. Μ' ὅλη τὴ δόξα ποὺ τὴν περιϐάλλει, ἡ Βίλμα Μπάνκυ δύναται ἐν τούτοις τὸ [illegible] στὸ σπίτι της, νὰ εἶναι θαυμασία νοικοκυρὰ [illegible] ὑπέροχη μαγείρισσα.

'Η Μπάνκυ ἔχει [illegible]γο παλαιϊκὲς ἰδέες [illegible] τὸ γάμο. Δὲν παραδέχεται τὸν πολιτικὸ γάμο, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἶναι τόσο τῆς [illegible]δας σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Τὸν γάμο, τὸν θέλει θρησκευτικό, στὴν ἐκκλησία, μ' ὅλη τὴ σχετικὴ ἱεροτελεστία.

—'Ο γάμος εἶναι ἕνα «μυστήριο», ϐλέπετε, ἐξήγησε στὸν ἴδιο ρέπορτερ. Καὶ πονηρὰ [illegible]σθεσε: Αλλωστε, [illegible] γυναῖκα δὲν εἶναι [illegible]μορφη μὲ τὰ νυφιάτικα φορέματα; 'Η περισσότερες, μάλιστα, ἔχουν μιὰ τόσο συγκινητικὴ ὀμορφιά, ὥστε οἱ ἄντρες τους τὴς κρατοῦν ἔτσι στὴν ἀνάμνησή τους γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή.

'Η μεγάλες «συνάδελφοι» τῆς Ντολορὲς ντὲλ Ρίο τῆς προσέφεραν στοὺς γάμους της μιὰ θαυμάσια τουαλέττα. 'Εξ ἀριστερῶν: Ντολορὲς ντὲλ Ρίο, Μαίη Μούρρεϋ, Μαίρη Πίκφορδ, Τζιοὺν Κολλίερ καὶ Ροὺθ Ρόλλαντ.

'Η Κάμιλλα Χόρν, ἡ νεαρὰ πρωταγωνίστρια τοῦ «Φάουστ», τὰ λέει πιὸ «τσεκουράτα:»

—Διαλέξτε — συμϐουλεύει τὴς ὁμοφύλους της—ἕναν ἄντρα ποὺ νἄχη χαρακτῆρα ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπὸ τὸν δικό σας. 'Εγώ, ποὺ εἶμαι τρομερὰ ἀπαισιόδοξη, ἐδιάλεξα ἕναν αἰσιόδοξο. Καί, σᾶς ϐεϐαιώνω, πῶς δὲ μετανόησα καθόλου γι' αὐτό.

Πρὸ παντὸς νὰ εἶσαστε φυσικὲς καὶ εἰλικρινεῖς. Μὴν δοκιμάσετε νὰ εἶσαστε πιὸ γυναῖκες ἀπ' ὅ,τι εἶσαστε φυσικά. Φροντίστε, ἀκόμα, ὁ ἄντρας σας νὰ μὴ σᾶς ἔχη ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, νὰ μὴ πιστεύη τυφλὰ στὴν στερεότητα τοῦ ἔρωτός σας. 'Αφῆστε τον ν' ἀμφιϐάλη, νὰ σᾶς ζηλεύη, νἄχη πάντα τὸν φόϐο μὴ σᾶς χάση....

Πρωτότυπη ἐντελῶς γνώμη γιὰ τὴς συζυγικὲς σχέσεις διετύπωσε ἡ Κορὶν Γκρίφιθ.

—'Εγώ, ἐδήλωσε καθαρά, εἶμαι ὑπὲρ τῆς «καμαραντερί», (τῆς συναδελφότητος, νὰ πῆτε) μεταξὺ τοῦ ἀνδρογύνου!

'Η Κορὶν Γκρίφιθ εἶναι παντρεμένη, [illegible] πολλῶν ἐτῶν, μὲ τὸν Βάλτερ Μορόσκο. [illegible] στὸ Χόλλυγουντ—τὸν κατ' ἐξοχὴν ἐν τούτοις αὐτὸν τόπο τῶν κοτσομπόληδων—μακαρ[illegible]

('Η συνέχεια στὴν σελίδα 212)

EUGÈNE FOURRIER

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΞΥΡΙΣΜΑ

Μόλις ἔφαγα, πετάχτηκα μιὰ στιγμὴ νὰ ξυριστῶ. Εἶπα στὴ γυναῖκα μου νὰ ἑτοιμαστῆ ἐν τῷ μεταξύ, γιατὶ κατόπιν εἴχαμε νὰ κάνουμε μερικὲς ἐπισκέψεις.

Δὲν εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ χάνω. Γι' αὐτὸ μπῆκα στὸ πλησιέστερο κουρεῖο.

Μιὰ πολυθρόνα, εὐτυχῶς, ἦταν ἄδειανή. 'Ο κουρέας, μὲ μιὰν ἀξιοπρεπεστάτη χειρονομία μοῦ τὴν ἔδειξε:

—Εἶναι ἡ σειρά σας, κύριε, μοῦ εἶπε. Καθῆστε.

—Ξύρισμα! εἶπα ἐγὼ μονάχα.

'Ο κουρέας ἐφώναξε τὸ γυιό του, ἕνα νέο ὡς δεκάξη χρονῶν.

—'Αλφρέδε, τοῦ εἶπε, θὰ ξυρίσης τὸν κύριο γιὰ νὰ κάνης ἀρχή....

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω...., εἶπε ὁ νέος κοκκινίζοντας. Νοιώθω τόση συγκίνηση...

—Κουράγιο. Θὰ σοῦ περάση! τὸν ἐνεθάρρυνε ὁ πατέρας του.

—Συγγνώμην, κύριε, εἶπα τότε καὶ γὼ στὸν κουρέα. 'Ο γυιός σας δὲν ἔχει ξυρίσει ἀκόμη κανένα;

—"Οχι κύριε. Σεῖς θἆστε ὁ πρῶτος. Πρέπει τέλος πάντων νὰ κάνη ἀρχή....

—Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάνη ἀρχὴ ἀπὸ μένα....

—Μὴν ἔχετε τὸν παραμικρὸ φόϐο. Εἶμαι γὼ ἐδῶ.

'Ο 'Αλφρέδος ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, διάλεξε ἕνα ξυράφι. 'Εγὼ ὅμως δὲν εἶχα ἡσυχάσει.

—'Ακόνισε τὸ ξυράφι σου ὅπως σοῦ ἔχω δείξει, εἶπεν ὁ κουρέας, πιέζοντάς το πάνω στὸ πετσί....

'Ο 'Αλφρέδος, σὰν ὑπάκοος γυιός, ἔκανε ὅπως τοὔλεγε ὁ πατέρας του.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ πατέρας. Δῶσε τώρα «ἀθέρα» στὴ λάμα περνῶντας την πάνω στὸ χέρι σου....

—Θὰ ϐαστάξη πολὺ ἀκόμα αὐτὴ ἡ ἱστορία; ἐρώτησα. Εἶμαι ϐιαστικός.

—Λίγη ὑπομονή, κύριε, ἀρχίζουμε ἀμέσως.

'Ο μαθητευόμενος κουρέας ἑτοίμασε τὴ σαπουνάδα.

—Σαπούνισε δυνατά, τοῦ παρήγγειλε ὁ πατέρας του. Μὴ λησμονῆς τὴν παροιμία ποὺ λέει: «Γένεια καλοσαπουνισμένα εἶναι μισοξυρισμένα»....

Θἄθελα πολὺ νὰ φύγω. Ποὺ νὰ σηκωθῶ ὅμως ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου....

'Ο μαθητευόμενος κουρέας μὲ σαπούνισε εὐσυνειδήτα: ἡ μύτη μου, τὸ στόμα μου, τ' αὐτιά μου ἐξαφανιστῆκαν κάτω ἀπὸ κύματα σαπουνάδας. Κι' αὐτός, ὁ ἄθλιος, ἐξακολουθοῦσε νὰ σαπουνίζη.

—'Αρκεῖ! φώναξα. Θὰ μὲ πνίξης!....

—Εἴδατε τί ἄφοϐος ποὺ εἶναι; μοῦ εἶπε μὲ χαμάρι ὁ πατέρας του. 'Αρκετὰ τώρα σαπούνισες....

'Ο μαθητευόμενος ἅρπαξε ἕνα ξυράφι.

"Ηταν κατακόκκινος καὶ πολὺ διστακτικός.

—Τρέμω...., εἶπε.

—Μὴ χάνης τὸ κουράγιο σου, τὸν συμϐούλευσε ὁ πατέρας του.

"Οσο πήγαινε ἀνησυχοῦσα περισσότερο.

'Ο μαθητευόμενος μοῦ ξύρισε τὸ ἀριστερὸ μάγουλο χωρὶς ἐπεισόδιο. "Εφερε τὸ ξυράφι στὸ πηγοῦνι. "Εξαφνα ἔρριξα μιὰ κραυγή. 'Η λεπίδα τοῦ ξυραφιοῦ εἶχε μπῆ μέσ' στὸ κρέας μου.

'Επῆρα ἕναν καθρέφτη. 'Αντίκρυσα τότε μιὰ τρομερὴ πληγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ αἷμα ἔρρεε ἄφθονο.

—Δὲν εἶναι τίποτα, κύριε, μοῦ εἶπε ὁ κουρέας. 'Η αἱμορραγία θὰ σταματήση μοναχή της.

'Επλύθηκα μὲ φρέσκο νερό. Γέμισα πολλὲς λεκάνες μὲ νερὸ κοκκινισμένο. Τέλος, ἡ αἱμορραγία σταμάτησε.

'Ο δήμιός μου ξαναπῆρε τὸ ξυράφι, καὶ ἐξακολούθησε νὰ μὲ ξυρίζη χωρὶς ἐπεισόδιο.

'Ανέπνευσα.

—Πολὺ καλὰ ἐξύρισες τὸν κύριο, εἶπε ὁ πατέρας. Καί, καλῶντας τοὺς ὑπαλλήλους του: Παιδιά, ἐπρόσθεσε, γιὰ ἐλᾶτε νὰ ἐξετάσετε τὴ δουλειὰ τοῦ γυιοῦ μου....

"Ηρθανε ὅλοι τους. Πέντε τὸν ἀριθμόν. 'Επέρασαν τὰ ϐρώμικα χέρια τους στὸ πρόσωπό μου, ρίχνοντας ἄναρθρες κραυγὲς θαυμασμοῦ.

Θέλησα νὰ σηκωθῶ.

—Μιὰ στιγμή, κύριε, μοῦ εἶπε ὁ κουρεύς.

'Εφώναξε τὴ γυναῖκα του ποὺ ϐρισκόταν στὸ παραμάγαζο:

—Μελανία! "Ελα γρήγορα....

Αὐτή, ἦρθε τρέχοντας.

—Γιὰ καμάρωσε τὰ ἔργα τοῦ γυιοῦ σου.

'Η γυναῖκα τοῦ κουρέα χάϊδεψε κι' αὐτὴ τὰ μάγουλά μου.

—Ναί, ἐξακολούθησε ὁ κουρέας. 'Ο κύριος εἶχε τὴν τιμὴ νὰ ξυριστῆ πρῶτος ἀπὸ τὸ γυιό μας: καὶ δὲν τὸν ἔκοψε, ξέρεις, παρὰ μιὰ φορὰ μονάχα.

Στὸ τέλος φωτογραφηθήκαμε κι' ὅλας!

—Τὸ χρυσό μου! ἐφώναξε ἡ μητέρα. "Ελα νὰ σὲ φιλήσω.

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ϐλαστοῦ της.

—Θὰ μπορέσω, τέλος πάντων, νὰ φύγω, σκέφτηκα.

Σηκώθηκα. 'Ο κουρέας ὅμως μ' ἀνάγκασε νὰ ξανακαθήσω.

—Κύριε, μοῦ εἶπε, λάϐετε τὴν καλωσύνη νὰ περιμένετε μιὰ στιγμή. "Εστειλα καὶ κάλεσα μερικοὺς γειτόνους, τοὺς νοικάρηδες τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς πελάτες μου, γιὰ νὰ τοὺς δείξω τὴν ἐργασία τοῦ 'Αλφρέδου.

—Μὰ.... εἶμαι ϐιαστικός.

—"Ενα δευτερόλεπτο.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας καρϐουνιάρης μπῆκε μέσα στὸ κουρεῖο.

—'Εσύ, παληομάστορη, τὄκανες αὐτό; εἶπε χαϊδευτικὰ στὸν μαθητευόμενο κυττάζοντάς με.

—Ναί, κύριε Σατουρνάκ, ἀπάντησε ὁ 'Αλφρέδος μὲ περηφάνεια.

'Ο καρϐουνιάρης χάϊδεψε τὰ μάγουλά μου μὲ τὰ μαῦρα του χέρια.

—Μπράϐο! Εἶναι σὰν ϐελοῦδο.... Νά, πᾶρε πενῆντα λεπτά, παλληκάρι μου....

—Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ 'Αλφρέδος.

Οἱ νοικάρηδες, ἔφτασαν κι' αὐτοί. "Ολοι πέρασαν τὰ χέρια τους στὸ πρόσωπό μου γιὰ νὰ κρίνουν τὴ δουλειὰ τοῦ «μικροῦ».

"Εκρινα πῶς ἀρκετὰ μὲ εἶχαν δῆ. Σηκώθηκα καὶ διευθύνθηκα στὸ ταμεῖο.

—Κύριε, μοῦ εἶπε τότε ὁ πατέρας. Θὰ μᾶς

('Η συνέχεια στὴν σελίδα 212)

ΠΕΝΝΙΕΣ

—'Ο «ὁμιλῶν» ἀπέκτησε, τελευταῖα, καὶ μιὰ νέα κατάκτηση: τὴν «παλαίμαχο» Φραντζέσκα Μπερτίνι!

—'Η Μπερτίνι «γυρίζει», αὐτὲς τὴς ἡμέρες, μαζὶ μὲ τὸν Ζὰν Μυρὰ μιὰν ὁμιλοῦσα ταινία μὲ τὸν τίτλο: «'Η γυναῖκα μιᾶς νύχτας».

—Μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ «ὁμιλοῦντος» πρέπει νὰ συγκαταλεχθῆ καὶ ἡ τόσον συμπαθὴς στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ ϐεντέτα Πόλα Νέγκρι.

—'Η Νέγκρι ἔκανε, τώρα τελευταῖα, πολλὲς δοκιμὲς μπρὸς στὸ μικρόφωνο, ὅλες ὅμως ἀπέτυχαν.

—Κι' ἔτσι, μοιραῖα, θ' ἀναγκαστῆ ν' ἀποσυρθῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ὅπως ἡ Μαίρη Πίκφορ, ὁ Ντούγκλας, ἡ Γκλόρια Σϐάνσον καὶ τόσοι ἄλλοι....

—'Εκτὸς ἂν δεχτῆ νὰ μιλῆ «δι' ἀντιπροσώπου». Αὐτή, δηλαδή, νὰ παίζη μόνο, κι' ἄλλη γυναῖκα νὰ μιλῆ καὶ καὶ νὰ τραγουδῆ γιὰ λογαριασμό της.

=Μεγάλος λόγος γίνεται στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ γιὰ μιὰ ταινία ποὺ πρόκειται νὰ «γυρίση» στὴν Αἴγυπτο, ἡ αἰγυπτιακὴ ἑταιρεία «Μέμνων-Φίλμ».

—'Η ταινία αὐτὴ ὀνομάζεται «Μιὰ νύχτα, στὴς ὄχθες τοῦ Νείλου» πρωταγωνιστοῦν δέ: ὁ 'Αντώνιος Νοϐέλλο, ἡ Λιλὴ Δευτεραίου καὶ ὁ Γιάννης Σταματίου.

—Οἱ δύο τελευταῖοι αὐτοὶ ἀστέρες εἶναι, καθὼς φαίνεται κι' ἀπ' τὰ ὀνόματά τους, "Ελληνες. 'Ο Σταματίου καὶ ὁ Νοϐέλλο ἔχουν παίξει καὶ σὲ ἄλλα φίλμ. 'Η Δευτεραίου δὲ φαίνεται πῶς εἶναι ὡραιοτάτη.

—'Η ὑπόθεσις τῆς ταινίας αὐτῆς ἐκτυλίσσεται ὁλόκληρη στὴν Αἴγυπτο.

=Στὸν Διεθνῆ Κινηματογραφικὸ Διαγωνισμό, τὸν ὁποῖον ἐπροκήρυξε ἡ Κοινωνία τῶν 'Εθνῶν, ἔλαϐαν μέρος καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς παληοὺς συγγραφεῖς.

—Τὰ κέρδη ἄλλωστε ποὺ πρόκειται νὰ ἔχουν ὅσοι πετύχουν στὸ διαγωνισμὸ δὲν εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητα.

—Τὸ πρῶτο ϐραϐεῖο ἀνέρχεται σὲ μισὸ ἑκατομμύριο δραχμῶν! Τὰ ἀμέσως ἑπόμενα θὰ κερδίζουν περὶ τὴς εἰκοσιπέντε χιλιάδες τὸ καθένα ἐκτὸς τῶν ποσοστῶν ποὺ θὰ εἰσπράξη ὁ συγγραφεὺς τους ἀπὸ τὴς παραστάσεις τους.

—'Η ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι γιὰ νὰ γράψη καὶ νὰ στείλη κανένας ἕνα σενάριο ἔπρεπε νὰ κάνη πολλοὺς κόπους.

—Τὸ σενάριο—μὲ τοὺς διαλόγους του—ἔπρεπε νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τρία ἀντίτυπα γαλλικῆς μεταφράσεώς του.

—"Ως τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκλεισε ἡ προθεσμία ὑπεϐλήθησαν πολλὰ τέτοια σενάρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνη τὸ σενάριο τοῦ «"Αρχοντα τοῦ Κόσμου», τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ, τοῦ κ. Π. Καλογερίκου, τοῦ κ. 'Ηλία Βουτιερίδη, ἑνὸς.... γερουσιαστοῦ, κ.τ.λ.

—Τελικῶς, ἐπέτυχαν—καὶ θὰ σταλοῦν ἔξω—τὰ σενάρια τῶν κ. κ. Μωραϊτίνη, Συναδινοῦ καὶ Βουτιερίδη.

=Η 'Ελϐετία, τὸ τόσο προδευμένο αὐτὸ κράτος, ὑστερεῖ τρομερὰ στὸν κινηματογράφο.

—"Οχι μόνον δὲν ὑπάρχει κανένα κινηματογραφικὸ στούντιο ἐκεῖ, ἀλλ' οὔτε κὰν «ἀστέρες» ὑπάρχουν...

=Κι' ἕνας τελευταῖος γάμος ἀστέρων:

—'Η γνωστή μας Τζίνα Μανὲς παντρεύτηκε τὸν Ζὼρζ Σαρλιά.

=Διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ, ὅτι ὁ Ζὰκ Κατελαὶν πρόκειται νὰ παντρευτῆ.

=Τὸ «Νοϐάρρο», ὡς γνωστόν, εἶνε ψευδώνυμο.

—Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Ραμὸν Νοϐάρρο εἶναι Ραμὸν Σαμανιέγκος.

=Η Ραχὲλ Μέλλερ δὲν ἔχει λάϐει ἀκόμη μέρος σὲ καμμιὰν «ὁμιλοῦσα» ταινία.

—Πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἐν τούτοις, στὴ Νέα-Υόρκη τραγούδησε στὰ «Μιούζιτον Νιοὺς».

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Με Τον κ. ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗ

Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης εἶναι ἄνθρωπος φύσει ὁμιλητικός. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τὸ σκῖτσο του, τὸ πορτραῖτο του εἶναι ἔργον εὐχερές. Κάποτε ἕνας πνευματικὸς παράγων τοῦ τόπου μας μιλῶντας μου γιὰ τὸ Νικόλαο Λάσκαρη ἐχαρακτήρισε ἀνεξήγητη τὴν ἀγάπη

Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης μὲ τὴν πρωταγωνίστριά του κ. Ἔλσαν Ἔνκελ, φέρουσαν τὸ ἔνδυμα τῆς «Κρητικοπούλας» εἰς τὴν ὁποίαν πρωταγωνίστησε.

του ὄχι πιὰ στὸ θέατρο ὡς πνευματικὴ ἐκδήλωση, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς θυρωροὺς τοῦ θεάτρου.

—Ὁ κόσμος τοῦ θεάτρου, μοῦ ἔλεγε, εἶναι γεμᾶτος κακίες. Σὲ μερικοὺς μάλιστα ποὺ λείπει καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ ἀρετή, τί μένει γιὰ νὰ ἐξηγῇ αὐτὴν τὴν ἀγάπη τοῦ Λάσκαρη πρὸς κάθε παράγοντα τοῦ θεάτρου ;

Ὁ συνομιλητής μου δὲν ἐγνώριζε τὸν Νικόλαο Λάσκαρη, οὔτε εἶχε κουράσει τὴ σκέψη του νὰ τὸν γνωρίσῃ. Εὕρισκε ἀνεξήγητο ὅ,τι ἦταν ἁπλὸ καὶ φυσικό.

Τὸ θέατρο γιὰ τὸ Λάσκαρη εἶναι ἕνας ἔρως, ἕνα αἴσθημα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ὑποτάσσονται εὔκολα εἰς κανενὸς εἴδους λογική. Οἱ ἐρωτευμένοι δὲν εἶναι τόσον παράλογοι ὥστε νὰ μὴν βλέπουν κάποιες κακίες τῶν ἀγαπημένων προσώπων, οὔτε οἱ στοργικώτεροι γονεῖς δὲν ἔχουν τόσην πνευματικὴν διαύγειαν καὶ τόσην λογικὴν ψυχραιμίαν ὥστε νὰ μὴ βλέπουν τὰ ἐλαττώματα τῶν παιδιῶν τους. Μολοντοῦτο τὰ ἀγαποῦν καὶ ἔχουν τὴν δύναμη νὰ τὰ συγχωροῦν. Ὁ Ν. Λάσκαρης εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας εἰλικρινὴς ἐρωτευμένος, ἕνας ἀληθινὸς συγγενὴς τοῦ θεάτρου. Δὲν κάθεται ἀπέξω νὰ διακηρύσσῃ ὅτι τὸ ἀγαπᾷ ἀλλ' ὅτι διὰ νὰ ζήσῃ τὴν ζωήν του πρέπει πρῶτο νὰ μεταβληθῇ εἰς οἶκον ἀρετῆς. Κάθε ἄλλο. Γνωρίζει ὅλες τὶς κακίες του, γνωρίζει ὅλες τὶς σκοτεινές του πλευρές, γνωρίζει ὅλα τὰ σημεῖα του ποὺ ἀναδίδουν δυσοσμίαν καὶ παρ' ὅλ' αὐτὰ εὑρίσκεται πάντοτε πλησίον του, διότι τὸ ἀγαπᾷ μὲ ὅλες τὶς ἀρετὲς καὶ μὲ ὅλες τὶς κακίες του. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, ὁ οἰκεῖος ποὺ γνωρίζει ὅλα τὰ ἀπόκρυφα ποὺ δὲν ἐκτίθενται εὔκολα εἰς ἕναν ξένον. Ὅσοι δὲν τὸν ἔχουν ἀκούσει νὰ μιλᾷ μὲ ἠθοποιοὺς φαντάζονται ἴσως ὅτι ἐγκρίνει μερικὰ πράγματα, ὅσοι ὅμως, ὅπως ἐγώ, τὸν ἤκουσαν μὲ πόσην σκληρότητα τοὺς ἀποκαλύπτει μερικὰ ἕλκη, θὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐξάπτεται ὅταν μιλήσουν δυσμενῶς γιὰ τοὺς ἠθοποιοὺς δὲν τὸ πράττει ἀπὸ κακὴν ἐκτίμηση μερικῶν πραγμάτων, οὔτε ἀπὸ ἀδυναμία, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ φυσικὸ αἴσθημα ποὺ δοκιμάζει κάθε ἄνθρωπος ὅταν βλέπῃ νὰ ἐκτίθενται τὰ οἰκογενειακά του στὸ καφενεῖο. Ὁ ἴδιος κάτω ἀπὸ τὴν πατρικὴ στέγη καὶ στὸν κύκλο τῶν δικῶν του μπορεῖ νὰ μιλᾷ μὲ σκληρότητα ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ σ' ὅλους τοὺς τρίτους νὰ γίνωνται κριταὶ τῶν οἰκογενειακῶν του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγραψα παραπάνω ὅτι δὲν εἶναι ὅσον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως εὔκολο νὰ δώσῃ κανεὶς τὸν τύπο τοῦ Νίκου Λάσκαρη. Ἡ συνομιλία μαζί του εἶναι μιὰ μικρὴ περιπέτεια. Κάνει τόσες διακοπὲς μὲ ἀστεῖα ὥστε δὲν κατορθώνετε μιὰ παρατήρηση νὰ τὴν φθάσετε ὡς τὸ τέλος. Μὲ δυὸ ἀστεῖα, μὲ ἕνα ἀνέκδοτο διακόπτει μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὁμιλία καὶ σᾶς ξεφεύγει σὰν τὸ χέλι. Ξαναρχίζετε βέβαια, ἀλλ' ὅταν δυὸ καὶ πέντε φορὲς παρόμοιες διακοπὲς σᾶς χαλάσουν τὴ σειρὰ τῶν παρατηρήσεων, ἔρχεται μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶσθε κουρασμένος καὶ παραιτεῖσθε ἀπὸ τὴν προσπάθειαν βαθυτέρας ἀναζητήσεως.

Ἐπεχείρησα νὰ τὸν παρασύρω εἰς μίαν αὐτοβιογραφικὴν ἀφήγησιν εἰς τόνον σοβαρὸν ἀλλὰ ἀπὸ τὴν προσπάθειαν αὐτὴν δὲν ἐβγῆκε παρὰ μιὰ σειρὰ χαριτωμένη ἀνεκδοτολογίας.

Μιὰ νεωτάτη φωτογραφία τοῦ κ. Ν. Ι. Λάσκαρη.

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγραψα τὴν πρώτη μου κωμῳδία ἔχουν περάσει πάρα πολλὰ χρόνια.

—Πόσα ;

—Μὰ ἤμουν ἐντελῶς ἀμούστακος τότε.

—Καὶ τώρα τί εἶσθε ;

—Σήμερα διατείνομαι ὅτι τὸ μουστάκι μου ἀπέπτη διὰ λόγους καθαριότητος.

—Τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ «διατείνομαι»;

—Ὅτι ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς τεχνικῆς ἀποψιλώσεως τοῦ ἄνω χείλους τοῦ προσώπου μου εἶναι ἄλλη. Ἔχω πατήσει τὰ πενῆντα...ἴσως καὶ τά...

Καὶ ὁ Ν. Λάσκαρης ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν γύρω του μήπως κάποιος ἀδιάκριτος ἤκουε τὴν ἐξομολόγησή του. Ὡς νὰ μετενόησεν ὅμως μοῦ εἶπε :

—Οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι ἦσαν περισσότερον σοφοὶ ἀπὸ ἡμᾶς, ἔλεγαν: «Τῆς γλώσσης κράτει». Συμφωνῶ ἀπολύτως μαζί τους καὶ δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἰπῶ σχετικὸν μὲ τὴν ἡλικίαν μου. Ἡ αὐταπάτη εἶναι πολὺ προσφιλὴς εἰς τὰ κορίτσια. . . Λοιπὸν ἄλλο ἐρώτημα παρακαλῶ.

—Ἂς ἔλθωμεν στὴν πρώτη φιλολογική σας ἐμφάνιση.

—Λοιπὸν ἤμουν ἀμούστακος μαθητὴς τῆς τρίτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου ὅταν μοῦ ἦλθεν ἡ πετριὰ νὰ πρωτογράψω κωμῳδίαν. Ἀπὸ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐγέμιζαν τὸ κεφάλι ἡ συγγραφὴ μιᾶς κωμῳδίας μοῦ ἐφαίνετο καὶ ἁπλούστερον καὶ εὐκολώτερον πρᾶγμα.

—Εἴχατε ἰδέαν θεάτρου ;

—Κάποιαν ἐλαφρὰν ἰδέαν εἶχα ἐπειδὴ τὸ προηγούμενον καλοκαίρι εἶχα παρακολουθήσει ὅλας τὰς παραστάσεις εἰς τὰ παράλια θέατρα τοῦ Ταβουλάρη καὶ τοῦ Ἀλεξιάδη καὶ εἶχα ἀποκτήσει κάποιαν θεατρικὴν πεῖραν. Γιὰ νὰ κατορθώσω μάλιστα νὰ ἐπιδοθῶ ἡσύχως εἰς τὴν συγγραφὴν ἐπροφασίσθην τὸν ἄρρωστο καὶ ἔμεινα σπίτι μου. Φυσικὰ ἡ ἀρρώστεια μου καὶ ἡ ἀπουσία μου ἀπὸ τὸ σχολεῖον διήρκεσαν ὅσον χρόνον ἀπῄτησεν ἡ συγγραφὴ τῆς κωμῳδίας μου.

—Δηλαδή ;

—Μίαν καὶ μόνην ἡμέραν.

—Λέγουν ὅτι ὁ Λόπε δὲ Βέγα ἔγραφε δύο θεατρικὰ ἔργα τὴν ἡμέραν.

—Εἶχα βλέπετε συγγένεια μὲ τὸν Λόπε δὲ Βέγα. Ἕνα μόνον δὲν γνωρίζω ἂν ὁ μακαρίτης αὐτὸς συνάδελφός μου εἶχε ὅσην καὶ ἐγὼ δυστοκίαν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τίτλων γιατὶ ἐγὼ ἂν καὶ ἠγρύπνησα ὁλοκλήρους νύκτας δὲν κατώρθωσα νὰ εὕρω ἕναν τίτλον γιὰ τὸ ἔργον μου. Ἐπὶ τέλους μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μακαρίτου φίλου μου Ἀλέκου Σούτσα, ὁ ὁποῖος ἦτο μαθητὴς τῆς δευτέρας γυμνασιακῆς τάξεως καὶ ἐθεωρεῖτο ἁρμόδιος διὰ τὰ θεατρικὰ ἔργα, καθόσον ὡς υἱὸς ἠθοποιοῦ ἐλάμβανε κατὰ τὰς διακοπὰς μέρος εἰς τὰς θεατρικὰς παραστάσεις, εὑρέθη ὁ τίτλος. Ἡ κωμῳδία μου ὀνομάσθη «Ραδιουργία καὶ Φίλτρον». Εὐθὺς μετὰ τὴν βάπτισιν τοῦ πρώτου πνευματικοῦ μου ἔργου τὸ πρᾶγμα ἐγένετο γνωστὸν εἰς ὅλον τὸ Γυμνάσιον ὑπὸ τοῦ νονοῦ ἐνθουσιασμένου γιὰ τὸ κατόρθωμά του. «Νὰ δῆτε, ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητάς, ρὲ παιδιά, μιὰ κωμῳδία, νὰ ξεκαρδισθῆτε στὰ γέλια !» Σημειωτέον ὅτι ὁ νονὸς εἶχε φιλοδωρήσει εἰς τὴν ἀναδεκτήν του ὅλα τὰ δῆθεν ἀστεῖα ὅσα εἶχεν ἀποστηθίσει ἀπὸ τὰς ἰταλικὰς κωμῳδίας εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβανε μέρος ἡ μαμά του. Τὰ παιδιά, ἰδίως οἱ συμμαθηταί μου καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς δευτέρας τάξεως ἀπεφάσισαν μίαν

Τὸ πρόγραμμα τοῦ «Ξιφίρ-Φαλέρ» ποὺ ἔγραψε ὁ κ. Λάσκαρης μὲ τοὺς κ. κ. Λιδωρίκην καὶ Πὼπ τὸ 1915. Ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ὁ Πώπ, ὁ Λάσκαρης καὶ ὁ Λιδωρίκης. Ὄπισθεν τοῦ Πηγάσου ὁ Πάνος Ἀραβαντινός, ὁ ζωγράφος τοῦ προγράμματος

Πέμπτην νὰ τὸ σκάσουν καὶ ν' ἀκροασθοῦν

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 212)

ΖΑΝ ΚΕΣΣΕΛ

ΝΥΧΤΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΩΝ

Τὰ προηγούμενα

[Σὲ μιὰ μικρὴ πανσιὸν τοῦ Παρισιοῦ ζοῦν διάφοροι ρῶσσοι πρόσφυγες, ποὺ ξεπέσαν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ τὴν μπολσεβικικὴ καταιγίδα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Μάξιμος Σουβαλώφ, σωφὲρ πρώην ἰατρός, ὁ Ἀλέξης Μπορκώφ, γέρος δημοσιογράφος μὲ τὸν ἄρρωστο γυιό του Βάσια, ἡ ἀδελφὲς Ναταλία καὶ Ἑλένη Μπορίσοβνα, καὶ ὁ κοζάκος πρίγκηψ Ἀκελιάνι. Ὅλοι μαζὶ γιορτάζουν τὴν πρωτοχρονιά. Ὁ Μάξιμος φέρνει μαζί του κι' ἕναν ξένο].

6. (Ἡ συνέχεια)

Τὰ μικροσκοπικά του αὐτὰ μάτια, ὁ Ἀντώνης Ἰβάνιτς τὰ περιέφερε στὴν ὁμήγυρη, τὰ παχειά του χείλη μισάνοιξαν σ' ἕνα χαμόγελο, καὶ εἶπε :

—Χρόνια πολλὰ σὲ ὅλους σας, καὶ δεχτῆτε τὶς εὐχαριστίες μου γιὰ τὴ φιλοξενία σας.

Τὰ μάτια τῆς Ναταλίας Μπορίσοβνα ἔρριξαν μιὰ λάμψη. Ναί, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία.... Ἔτσι μιλοῦσαν μονάχα οἱ χωριᾶτες τῆς Σιβηρίας ποὺ εἶχαν διατηρήσει ἀκόμη στὴν ὁμιλία τους ὅλη τὴ γραφικότητα τῶν παληῶν ρωσσικῶν ἐκφράσεων.

—Καλῶς ὁρίσατε, Ἀντώνη Ἰβάνιτς, εἶπεν ὁ Φεδὼρ μὲ τὴν χαρὰ ποὺ νοιώθουν ὅλοι οἱ ἀνατολίτες ὅταν ὑποδέχονται κάποιον. Καθῆστε δῶ.

Συγχρόνως ἔδειξε τὴ θέση ποὺ εἶχε μείνει ἄδεια ἀνάμεσα στῆς δυὸ ἀδερφές.

—Μὰ.... ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ θέση τοῦ Ἀλέξη Δημήτριτς ; ρώτησεν ἡ Ἑλένη.

—Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Θὰ κάτσῃ ἀλλοῦ ὅταν ἔρθῃ.

—Δὲν θὰ λάβῃ αὐτὸν τὸν κόπο, παρετήρησε ὁ Σουβαλώφ. Πάντως, δυστυχῶς, μιὰ θέση θὰ μείνῃ ἀδειανή. Ἐξήτασα τὸν Βάσια τ' ἀπόγευμα καὶ ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ ἀπαγορεύσω νὰ ἔρθῃ. Ἀμφιβάλλω, λοιπόν, ἂν θὰ κατέβῃ κι' ὁ πατέρας του. Ξέρεπε πόσο τὸν λατρεύει, ὁ κακόμοιρος ὁ γέρος.

—Ἂ ! Τὸ δυστυχισμένο παιδί !

ἀνέκραξε ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα.

Ἦταν τόσο χαρούμενος ποὺ θάρχόταν. Θὰ θέλαμε τόσο νὰ τὸν εἴχαμε μαζί μας. Μὰ τί ἔχει τέλος πάντων γιατρέ ;

—Τίποτα καὶ τὸ πᾶν! Ἀπώλεια ζωϊκῆς δυνάμεως. Ὁλοένα φεύγει, τὴν χάνει καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ἴσως ἕνα ἄλλο κλῖμα.... Ἔξοδα πολλά.... Θὰ χρειάζουνταν πολλὰ λεφτά . . .

Μηχανικά, ὁ Φεδὼρ Ἀκελιάνι ἔψαξε στὴν τσέπη του.

Ὁ Σουβαλὼφ εἶδε τὴν κίνηση αὐτὴ καὶ χαμογέλασε πικρά.

—Ἂν ἀρκοῦσαν, τοῦ εἶπε, θὰ σοῦ ἐπέστρεφα τὰ χρήματά σου. . . Δυστυχῶς ὅμως χρειάζονται πολὺ περισσότερα....

—Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί... ψιθύρισε ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα.

Ὁ Ἀντώνης Ἰβάνιτς ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος της ἀπότομα :

—Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ παιδὶ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλᾶτε ; Ὁ γυιός σας ; ὄχι ; ὁ ἀδελφός σας τότε ;

—Οὔτε, ἀπάντησεν ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα κατάπληκτη ἀκόμα.

—Ἔ, τότε ἀκοῦστε με.... Κι' ἂν ἦταν ἀκόμη εἴτε γυιός σας, εἴτε ἀδερφός σας δὲν θἄπρεπε νὰ τὸν λυπᾶστε. Μπορεῖτε νὰ τὸν σκέπτεστε μὲ ὅση συμπόνοια θέλετε, ὄχι ὅμως δυνατά. Ἅμα μιλεῖ κανεὶς γιὰ τέτοια πράγματα, δὲν κάνει καλά. Χάνει τὸ ἠθικό του, καὶ ἐπηρεάζει καὶ τοὺς ἄλλους. . .

—Πολὺ καλὰ τὰ εἴπατε Ἀντώνη Ἰβάνιτς, εἶπεν ὁ Φεδώρ. Ὅταν κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα, κάθεται στ' αὐγά του.... Ἂς πιοῦμε στὴν ὑγεία τοῦ Βάσια. Αὐτὸ θὰ τοῦ φέρῃ εὐτυχία στὸν καινούργιο χρόνο.

Ὁ Σουβαλὼφ δὲν εἶχε πῆ ὑπερβολὲς στὸν πρίγκηπα γιὰ τῆς ἀρετὲς τοῦ Ἀντώνη Ἰβάνιτς. Ἔπινε κι' ἔτρωγε ἀπολαμβάνοντας τὸ κάθε κομμάτι, τὴν κάθε γουλιά, μὲ τὴν ἱερὴ εὐγνωμοσύνη ποὺ αἰσθάνονται οἱ χωριᾶτες γιὰ τὴν τροφή τους. Ἔνοιωθε κανένας ὅτι καὶ τὸν καιρὸ ποὺ θἄταν πλούσιος, τὸ ἴδιο θὰ φερνόταν.... Τὰ σαγόνια του, ἐξ ἄλλου, εἶχαν μιὰ τρομερὴ καταστρεπτικὴν ἰδιότητα. Φαίνονταν πῶς δὲ θὰ σταματοῦσαν παρὰ μονάχα μπρὸς στὸ κενό.

—Νά, δόξα τῷ Θεῷ, ἕνας ἄξιος συμπότης ! ἐπανελάμβανε μ' εὐχαρίστηση ὁ πρίγκηψ Ἀκελιάνι, ποὺ κερνοῦσε βότκα ἀκατάπαυστα τὸν Ἀντώνη Ἰβάνιτς.

Αὐτὸς εὐχαριστοῦσε, κατάπινε μονορροῦφι τὸ πιοτό, σφούγγιζε τὰ χείλια του μὲ τὸ χέρι του, καὶ ξανάρχιζε νὰ τρώῃ. Ὁ Ἀκελιάνι τὸν ἐμιμεῖτο ὅσο καλλίτερα μποροῦσε.

Ὁλόγυρά τους συζητοῦσαν. Αὐτοί, δὲν λαμβάναν μέρος στὴ συζήτηση. Ἡ ὄρεξή τους ὅμως, ἡ ὑγεία τους, ἡ ἱκανοποίησή τους, ἐπηρέαζαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς μεταδίναν ἕνα αἴσθημα χα-

— Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μιλᾶς ἔτσι, Ἀντώνη Ἰβάνιτς...

ρᾶς γιὰ τὴ ζωή.

Τέλος, ὁ Ἀντώνης Ἰβάνιτς παραμέρισε, μὲ ἀργὲς κινήσεις, τὸ πιάτο του, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶχε χορτάσει, καὶ εἶπε ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα στὴν αἴθουσα :

—Καλὰ εἴσαστε δῶ....

Ἡ Ἑλένη τὸν ἐκύτταξε κατάματα γιὰ νὰ δῇ ἂν δὲν κοροΐδευε. Ὁ Σουβαλὼφ δὲν εἶχε πῆ προηγουμένως ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε ὁλόκληρο μέγαρο, στὴ Μόσχα ; Τὸ πρόσωπο ὡς τόσο τοῦ Ἰρτὺχ εἶχε μιὰν ἔκφραση θαυμασμοῦ, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲ φαινόταν νὰ κρύβεται καμμιὰ εἰρωνεία.

—Μὰ σεῖς ποῦ κάθεσθε ; τὸν ἐρώτησε ἡ Ἑλένη Μπορίσοβνα.

—Ἐμένα, νεαρά μου δεσποσύνη (ἡ Ἑλένη σούφρωσε τὰ φρύδια· ἡ ἔκφραση αὐτὴ τῆς φάνηκε σὰν πολὺ οἰκεία καὶ κάπως ταπεινωτική) πρέπει ν' ἀνέβῃ κανεὶς πολὺ ψηλὰ γιὰ νὰ μ' εὕρῃ. Κάθουμαι κάτω ἀπὸ τὰ κεραμίδια, σ' ἕνα δωμάτιο ὑπηρέτη, καὶ συλλογιέμαι πῶς ἤμουνα τυχερὸς ποὺ τὸ βρῆκα κι' αὐτὸ γιατὶ δὲ μοῦ στοίχισε πολύ.

—Καὶ μὴ νομίσετε πῶς εἶναι φτωχότερος ἀπὸ μᾶς, Ἑλένη Μπορίσοβνα, ἀνέκραξεν ὁ Σουβαλὼφ ποὺ πρόσεχε πολὺ στῆς κουβέντες τοῦ φίλου του. Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν ἦρθε ἐδῶ ἐντελῶς ἀπένταρος.

Ὁ Ἀντώνης Ἰβάνιτς γέλασε, ἕνα γέλιο γεμᾶτο ἀγαθότητα καὶ πονηρία.

—Δὲν ἔχεις ἄδικο, Μαξιμούσκα, εἶπε. Ὑπάρχουν, βλέπεις, δυὸ εἰδῶν ἄνθρωποι : Αὐτοὶ ποὺ κολλοῦσαν τὰ χαρτονομίσματα τὄνα πάνω στ' ἄλλο γιὰ νὰ τὰ ξοδεύουν γρηγορότερα, καὶ κεῖνοι ποὺ χωρίζουν ἕνα καπίκι στὰ δυὸ γιὰ νὰ κάνουν νὰ βαστάξῃ περισσότερο. Δὲν κατηγορῶ τοὺς πρώτους, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔτσι τοὺς ἔκανε, συγκαταλέγομαι ὅμως μεταξὺ τῶν δευτέρων. Χέ, χέ, χέ, ἐξακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὰ λουλούδια ποὺ ἦταν σκορπισμένα στὸ πάτωμα, πέσα λεφτὰ εἶναι πεταμένα ἐδῶ.... Κι' αὐτὸ θἆναι ἔργο γυναικείων χεριῶν, ἀσφαλῶς, γιατὶ ἕνας ἄντρας ὅσο σπάταλος κι' ἂν εἶναι, θυμᾶται τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον αὐτός, ἢ ὁ πατέρας του, ἢ ὁ παπποῦς του, κερδίσαν τὰ πρῶτα τους καπίκια.

Ἡ Ἑλένη Μπορίσοβνα χαμογέλασε περιφρονητικὰ καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Ὁ Σουβαλὼφ ὅμως ἀπήντησε ζωηρά :

—Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾷς ἔτσι, Ἀντώνη Ἰβάνιτς. Αὐτὲς ποὺ πετάξαν τὰ λεφτά, ὅπως εἶπες, ἐργάζονται ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ.

—Ἂ ! Ἂ ! Καὶ τί κάνουν ;

—Κύτταξε πάνω στὸ τζάκι.

—Τί ; Αὐτὴ τὴ χρυσαφένια χωριατοπούλα; Εἶναι ὄμορφο κομψοτέχνημα, δὲ λέω.... Ἀπ' τὸ ν' ἀνακατεύεται ὅμως κανένας ἔτσι μὲ τὸ χρυσάφι, καταντάει στὸ τέλος νὰ πιστέψῃ κι' ὁ ἴδιος πῶς εἶναι πλούσιος. Ὄχι. Δὲν εἶναι καλὴ δουλειὰ αὐτή, οὔτε κι' ἡ δική σου, ἄλλωστε, Μάξιμε. Κερδίζετε γιὰ νὰ τρῶτε ὅ,τι κερδίζετε. Ἡ καλὴ δουλειὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ ὅσο πάει προοδεύει....

—Μιλᾷς σὰ νὰ βρισκόμαστε στὴ Ρωσσία, καὶ σὰ νὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.... Εἶσαι θαυμάσιος !

—Πάντοτε εἶναι καιρὸς νὰ ξαναρχίσῃ κανένας, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται....

—Καὶ βρῆκες καμμιὰ δουλειὰ τῆς ἀρεσκείας σου ;

—Ἴσως, ἀπήντησε σκεφτικὰ ὁ Ἰρτὺχ χαϊδεύοντας τὸ κοντό του γενάκι.

Καί, γυρίζοντας ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸν Ἀκελιάνι, ἐπρόσθεσε :

—Ἀκοῦστε, πρίγκηψ. Μὲ δεχτήκατε πολὺ εὐγενικά γι' αὐτὸ καὶ γὼ θέλω νὰ σᾶς κάνω ἕνα καλό. Αὔριο φεύγω γιὰ τῆς βόρειες ἐπαρχίες. Ἐπέτυχα ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο ἕνα κτηματάκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον σκοπεύω νὰ βγάλω μέταλλα.

—Μὰ πῶς τὰ κατώρθωσες ; Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ πῇς σωστὰ οὔτε μιὰ φράση γαλλικά, ἀνέκραξεν ὁ Σουβαλώφ.

—Ὅταν θέλῃ κανένας, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ, ἀπήντησεν ἥσυχα ὁ Ἰρτύχ. Ἄφησέ με ὅμως νὰ μιλήσω ἥσυχα μὲ τὸν πρίγκηπα. Ἡ δουλειὰ εἶναι καλή, πολὺ καλή, καὶ γιὰ νὰ τὸ λέω ἐγώ, θὰ πῇ πῶς ἔτσι εἶναι. Δὲν ἔχω ὅμως ἀρκετοὺς ἐργάτες, δυστυχῶς. Θὰ μοῦ χρειαζόταν μισὴ ντουζίνα ἀκόμη, οἱ μισθοί τους δηλαδή, ἑνὸς μηνός. Ὕστερα, ἡ δουλειὰ θὰ τραβοῦσε μοναχή της. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν ἔχω ἀρκετὰ χρήματα. Κατάλαβα πῶς σεῖς ἔχετε ἀκόμη. Ἐλᾶτε μαζί μου.

Ἐσώπασε, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γεμάτη ἱκανοποίηση στὸν Φεδώρ.

—Εἴσαστε καμωμένος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, εἶπε σὲ λίγο. Στὴν ἀρχή, οἱ ἀφεντᾶδες θὰ χρειαστῇ νὰ δουλέψουν σὰν ἐργάτες. Ἐμπιστευθῆτε μου τὰ λεφτά σας. Δὲν θὰ μετανοιώσετε.

—Ἀ, ὄχι ! Καὶ σεῖς τώρα Ἀντώνη Ἰβάνιτς ; παραπονέθηκε ὁ Φεδώρ. Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό ! Τί πρωτοχρονιάτικο «ρεβεγιόν». Θεέ μου.... Δὲν μιλᾶμε παρὰ γιὰ δουλειές, γιὰ ἐπιχειρήσεις... Ὁ Σουβαλὼφ θέλει νὰ μ' ἀγοράσῃ ἕνα αὐτοκίνητο (ὁ Ἰρτὺχ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους), σεῖς πάλι θέλετε νὰ μὲ πάρετε μαζί σας στῆς ἐρημιές, νὰ ψαχουλεύω μέσα στὴ λάσπη ! Κι' ὅλ' αὐτά, ἐπειδὴ ἔχω πέντε χιλιάδες φράγκα. Μὰ ἂς τῆς πιοῦμε Θεέ μου, καὶ μὴ μοῦ σπᾶτε πιὰ τὸ κεφάλι.

—Καλά, καλά, εἶπεν ἤρεμα ὁ Ἰρτύχ. Ποτέ μου δὲν ἐπίεσα κανένα γιὰ τὸ παραμικρό. Ἂν ζοῦμε ὡς τοῦ χρόνου, θὰ δοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας εἶχε δίκηο. Ὅσο γιὰ τὸ πιοτὸ—ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη «ὑπόθεση» στὴν ὁποίαν φαίνεται πῶς ἔχετε κάποια ὑπόληψη—εἶμαι στὴ διάθεσή σας ὡς τὸ τέλος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ

Ἡ Δὶς Βάσω Ν. Σηροῦ, τοῦ βουλευτοῦ Φθιώτιδος,—Ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος Δεσποινίδων τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

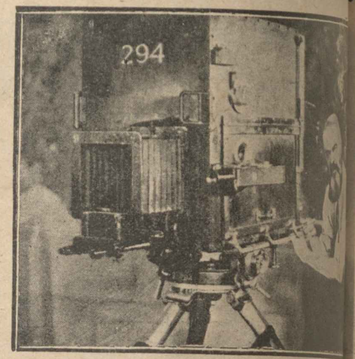

Ἡ νέα φωτογραφικὴ καὶ ἠχογραφικὴ μηχανὴ τῆς Β... παίρνει συγχρόνως τὴς εἰκόνες καὶ τοὺς ...

Μία ἀγγλὶς δακτυλογράφος ἔκαμε τὴν περίεργη εὕ... στὴν ταράτσα ἑνὸς οὐρανοξύστου τοῦ Λονδίνου, κατὰ... τὸ ὁποῖον ἐκέρδισε.

Ὁ Μπούτι Ρότζερς, ἕνας ἀπὸ ταὺς γόητας τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, βρίσκεται τώρα στὴν Γαλλία, σὲ ταξίδι ἀναψυχῆς.

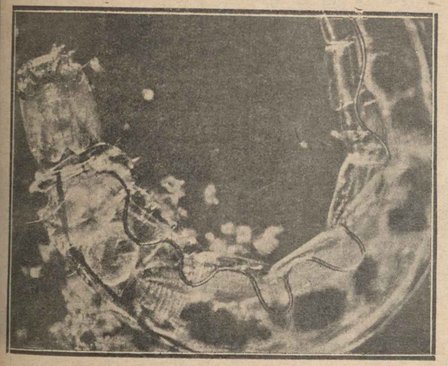

Τὸ τέρας αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα... μικρόβιο, μεγεθυμένο 2.400.000 φορὲς μὲ εἰδικοὺς φωτογραφικοὺς φακούς!

Ἡ παληά μας φιλενάδα Ζωζεφίνα Μπαῖκερ, τῆς ὁποίας θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς τὰ κινηματογραφικὰ ἀπομνημονεύματα, κάνει, χάριν διαφημίσεως, τὴν... ἐφημεριδοπώλιδα στὸ Παρίσι!

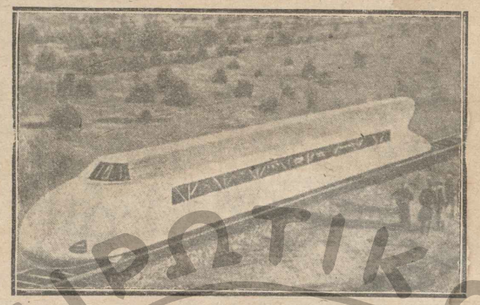

Οἱ Γερμανοὶ ἐδοκίμασαν στὸ Ἀννόβερο ἕνα νέο εἶδος τραίνου, ποὺ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ ἀεροπλοῖο. Κινεῖται μὲ ἕλικα, παίρνει 40 ἐπιβάτες, καὶ ἔχει ταχύτητα 90 μιλλίων τὴν ὥρα.

Ἔχουν σὲξ-ἀπῆλ

[Παρακολουθήσατε ὅλοι τὸν 11ον Διαγωνισμὸν τῆς «Ἑβδομάδος» εἰς τὴν σελ. 1211].

25 *Σόλβιος Παπαδόπουλος*
Θεατρικὸς Συγγραφεύς

26 *Κωνσταντῖνος Τσουκαλᾶς*
Δικηγόρος-Ποινικολόγος

27 *Ἀγ...*
Πλοίαρχ...

28 *Λιλίκα Νάκου*
Κοινωνιολόγος

29 *Αἰμιλία Στεφ. Δάφνη*
Διηγηματογράφος

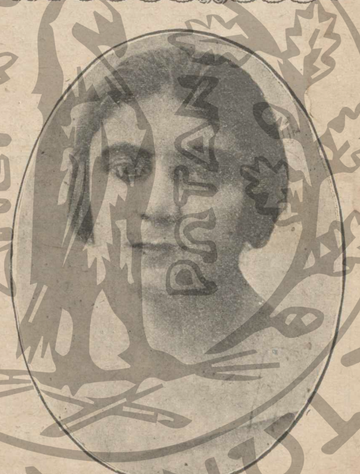

30 *Ἀθηνᾶ Σαραντίδου*
Λογοτέχνις

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

CLAUDE FARRÈRE

ΔΥΟ ΛΙΠΟΤΑΧΤΕΣ

Στὴν Τουλὼν πρωτόκανα τὴ γνωριμιά τους. Θᾶναι τώρα ἴσαμε τριάντα χρόνια πάνω-κάτω. Ἤμουνα τότε ὑπασπιστὴς στὴ Ναυτικὴ Βάση, καὶ καθόμουν στὸ γραφεῖο μου ξεφυλλίζοντας τὴν ἀλληλογραφία τῆς ἡμέρας, ὅταν μπῆκαν δίχως νὰ χτυπήσουν, περπατῶντας ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο, κουρελιασμένοι, ἐλεεινοί.

Ὁ λοχίας τῆς ὑπηρεσίας τοὺς συνώδευε. Σὰν μὲ εἶδε, στάθηκε σὲ προσοχὴ καὶ χαιρέτησε. Οἱ δυὸ κουρελιάρηδες, χαιρέτησαν κι' αὐτοί. Ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ χαιρετισμοῦ τους κατάλαβα πὼς ἦσαν στρατιῶτες. Ὡς τόσο ρώτησα, γιὰ τοὺς τύπους:

—Τί εἶναι αὐτοί, λοχία;

Ἡ ἀπάντηση ἦταν αὐτὴ ποὺ περίμενα:

—Εἶναι δυὸ Γερμανοὶ λιποτάχτες, λοχαγέ μου, ποὺ θέλουνε νὰ καταταχτοῦν στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐβεβαίωνε τὰ λόγια τοῦ λοχία μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Ὥστε καταλάβαινε τὰ γαλλικά... Σ' αὐτὸν ἀπευθύνθηκα.

Ὁ σύντροφός του εἶχε μείνει ἀτάραχος. Καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀνακρίσεως ἔμενε τὸ ἴδιο σιωπηλὸς καὶ ἀπαθής.

Ὁ ἄλλος, τοὐναντίον, ἦταν ὁμιλητικώτατος. Μοῦ μίλησε «διὰ μακρῶν». Μοῦ ἀφηγήθηκε τὴς περιπέτειες τοῦ συντρόφου του καὶ τὴς δικές του μ' ὅλες τους τὴς λεπτομέρειες.

Ποιοὶ ἦσαν;....Δυὸ φαντάροι τοῦ...πεζικοῦ συντάγματος, ποὺ εἶναι στρατωνισμένο στὸ Συχράου τῆς Σιλεσίας. Πῶς ἤρθανε ἀπὸ τόσο μακρυά; Πεζῆ, ντέ! Περάσαν τὴν Αὐστρία, τὴν Οὐγγαρία, τὴς Ἄλπεις, τὴν Ἰταλία...Πῶς τρεφόνταν στὸ δρόμο; Ἀμ' ἡ κόττες σὲ τί χρησιμεύουν;....καὶ γιατί τρέχουν ἀδέσποτες στὰ χωράφια;....Ὑπάρχουν πολλὲς κόττες στὴν Οὐγγαρία, περισσότερες στὴν Ἰταλία, ἐλάχιστες στὴν Τσεχοσλοβακία, καθόλου στὴς Ἄλπεις....Πῶς τοὺς λέγανε; Τὸν ρήτορα: Βίλελμ Σβάρτς. Καὶ τὸν βουβὸ του σύντροφο: Φρίντριχ Γκέρτς.

Τότε, ἔθεσα καὶ τὸ λεπτὸ ἐρώτημα:

—Γιατί λιποταχτήσατε;

Στὴν ἀρχή, φυσικά, δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπάντηση. Ὁ Σβάρτς μισόκλεισε τὸ μάτι καὶ σώπασε. Ὁ Γκὲρτς στεκόταν πάντα σὲ στάση προσοχῆς. Λὲς κι' ἦταν σκοπὸς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Κάιζερ.

—Δὲ βαρυέστε...., εἶπα γιὰ νὰ τοὺς δώσω θάρρος. Νομίζετε πὼς μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ γιατί λιποταχτήσατε;....Φαντάζομαι: Ὁ λοχαγός σας θὰ σᾶς εἶχε στὸ μάτι....ἢ ὁ ἐπιλοχίας....

—Ὄχι, κύριε λοχαγέ! Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ λόγος....

—Καμμιὰ ἐρωτοδουλειὰ τότε;....

—Οὔτε....

—Ἀμ' τότε, ποιὸς εἶν' ὁ λόγος;

Ὁ Βίλελμ Σβάρτς δίστασε μιὰ στιγμή. Κι' ὕστερα μὲ θάρρος εἶπε:

—Νά, κύριε λοχαγέ....λιποταχτήσαμε...γιὰ νάρθουμε στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων!

—Καλά, αὐτὸ τὸ ξέρω! Μὰ γιατί;

—Νά...γιατί...; μεῖς ξέρουμε τί θὰ πῆ...

—Τί θὰ πῆ τί;

—Νά....ἡ λεγεώνα....

Δὲν καταλάβαινα γρῦ. Ὁ Σβάρτς μοῦ ἐξηγοῦσε, μοῦ ἐξηγοῦσε...Καὶ μόλις ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κατάλαβα τί ἤθελε νὰ πῆ. Ἁπλούστατα, λοιπόν: Κεικάτω, στὴ Σιλεσία, μιλοῦσαν γιὰ τὴν περίφημη «Λεγεῶνα τῶν Ξένων» τῆς Γαλλίας..Μὲ τὴ φαντασία τους τὴ βλέπαν ἀκόμη πιὸ ἡρωϊκή, πιὸ ὡραία, πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅ,τι εἶναι....Τοὺς φαινόταν σὰν ἕνας στρατὸς ὑπερφυσικῶν ὄντων....Οἱ «λεγεωνάριοι» τοὺς φαντάζαν σὰν ἡμίθεοι. Ὁ Βίλελμ Σβάρτς κι' ὁ Φρίντριχ Γκέρτς εἶχαν λιποταχτήσει, ἁπλούστατα, γιὰ νὰ γνωρίσουν, νὰ ζήσουν ἀπὸ κοντά, οἱ ἴδιοι, τὰ ὑπερφυσικὰ πράγματα ποὺ δὲ συμβαίνουν παρὰ στοὺς ἡμιθέους....

Ὅταν, τέλος πάντων, ἐνόησα, εἶπα ἕνα «Οὖφ!» μονάχα. Ὕστερα μοῦ ἦρθε μιὰ τύψη. Μοῦ ἐπιτρεπόταν, σὲ μένα τὸν Γάλλον ἀξιωματικό, ν' ἀφήσω αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους μέσα στὴν τραγικὴ τους πλάνη; Ὄχι! Ξαπλώθηκα τότε στὴν πολυθρόνα μου, ἄναψα ἕνα τσιγάρο, ἀκόνισα τὰ γερμανικά μου, καὶ ἄρχισα νὰ τοὺς μιλῶ.

Στὴν ἀρχὴ ἔπλεξα τὸ ἐγκώμιο τῆς λεγεῶ-

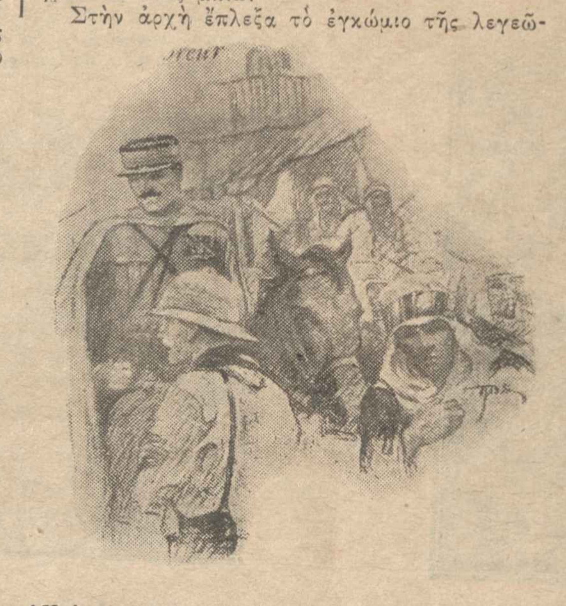

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός μου εἶχα μπῆ στὴν πόλη τοῦ Τουγὲν-Κάν...

νος.

—Μάλιστα, τοὺς εἶπα συμπεραίνοντας. Ἡ λεγεὼν εἶναι τὸ εὐγενέστερο καὶ τὸ ἡρωϊκώτερο σῶμα τοῦ κόσμου....Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀξίζει νὰ καταταχθῆτε...Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ δίνετε πίστη στὰ παραμύθια, ποὺ λένε στὴ Σιλεσία....Οἱ λεγεωνάριοι δὲν εἶναι οὔτε Θεοί, οὔτε ἡμίθεοι... Εἶναι ἄνθρωποι, γενναῖοι ἄνθρωποι βέβαια, μὰ τίποτε παραπάνω. Καί, μὰ τὸν παντοδύναμο, αὐτὸ ἀρκεῖ ἀφοῦ κερδίζουν τὴς μάχες....

Σταμάτησα λίγο γιὰ νὰ δῶ τί ἐντύπωση τοὺς εἶχαν κάνει τὰ λόγια μου. Δὲ βαρυέστε... Ὁ Φρίντριχ Γκέρτς στεκόταν πάντα ἀκίνητος καὶ ἀσυγκίνητος. Ἴσως νὰ μὴν καταλάβαινε τὰ γερμανικά μου περισσότερο ἀπὸ τὰ γαλλικά μου...Ὅσο γιὰ τὸν Βίλελμ Σβάρτς, αὐτὸς μὲ κυττοῦσε μ' ἕνα ὕφος πονηρὸ ποὺ ἐσήμαινε: «Ἀλλοῦ αὐτά!..Δὲ μοῦ τὴ σκαρώνουν ἐμένα, τοῦ Βίλελμ Σβάρτς!....» Ἡ πεποιθήσεις του δὲν εἶχαν κλονιστῆ οὔτε ρουπι....

Μοὔρθε νὰ θυμώσω. Τὸ ἐπεισόδιο ὅμως εἶχε πάρει μιὰ μορφὴ τόσο κωμικὴ ὥστε γέλασα. Φανταζόμουν τί κοροϊδία θὰ τοὺς πατοῦσαν οἱ συνάδελφοί τους, σὰν θὰ ξεμπαρκάραν στὸ Μπὲλ-Ἀμπές. Συγκρατήθηκα ὥς τόσο καί, μὲ ὕφος αὐστηρό, εἶπα:

—Ἀρκετά....Μεταβολή, καὶ πηγαίνετε στὸ στρατολογικὸ γραφεῖο γιὰ νὰ σᾶς κατατάξη....

Χαιρέτησαν συγχρόνως, καὶ κανονικώτατα ἔκαναν μεταβολή. Ἔξαφνα ὅμως μ' ἔπιασε μιὰ περιέργεια.

—Ἄλτ! τοὺς φώναξα. Καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν Σβάρτς:

—Δὲ μοῦ λὲς ἐσύ, Σβάρτς....τί περιμένεις νάβρης στὴ λεγεῶνα;....Ποιὸ φαντάζεσαι πὼς θᾶναι τὸ κέρδος σου;....

Ἕνα χαμόγελο περηφάνειας ἄνθισε στὸ πρόσωπο τοῦ Σβάρτς.

—Ἐμένα; ἀπήντησε.—Ἐγώ, κύριε λοχαγέ..ὤ, θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως....Στὸ Ἄουσβιτς—τὸ Ἄουσβιτς ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ Συχράου, στὰ σύνορα—εἶναι ἕνα κορίτσι ἀπὸ τὴ Σιλεσία ποὺ τ' ἀγαπῶ καὶ τὸ λαχταρῶ... Καὶ γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι πρέπει πρῶτα νὰ κερδίσω πολλὰ χρήματα....

—Μπά!

—Πολλὰ χρήματα, κύριε λοχαγέ!...Γι' αὐτὸ ἔρχουμαι στὴ λεγεῶνα....γιὰ νάβρω ἕνα θησαυρό....

Χαμογελοῦσε μὲ πεποίθηση. Ἐγώ, συμφώνησα μαζί του. Τὸ ἴδιο θὰ κάνατε καὶ σεῖς.

—Ἕνα θησαυρό; Καλὴ εἶναι ἡ ἰδέα σου Σβάρτς! Βρὲς ἕνα θησαυρό! Κι' ὁ σύντροφός σου ὁ Γκὲρτς ποὺ εἶναι κουφός, περιμένει κι' αὐτὸς νάβρη κανένα θησαυρό;

Πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξη ὅμως, ὁ Γκὲρτς ἄνοιξε τὸ στόμα, γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά, καὶ μοῦ ἀπάντησε σὲ πολὺ καλὰ γαλλικά:

—Ὄχι, κύριε λοχαγέ. Δὲ θέλω νὰ βρῶ κανένα θησαυρό. Θέλω νὰ βρῶ κάτι ἄλλο, πιὸ δύσκολο....

Δὲν εἶπε ἄλλο τίποτα.

Καὶ φύγανε οἱ δυὸ λιποτάχτες, ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο.

* * *

Ἡ ζωὴ ἑνὸς στρατιώτη, δὲν εἶναι σὰν ἕνα μυθιστόρημα ὅπου οἱ ἥρωες ἀναφαίνονται σ' ὅλα τὰ κεφάλαια, ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ τελευταῖο.

Ἀπὸ τοὺς δυὸ Γερμανοὺς λιποτάχτες ποὺ δέχτηκα, καθὼς σᾶς ἀφηγήθηκα, στὴν Τουλών, τὸν ἕναν—τὸν Φρίντριχ Γκὲρτς—δὲν τὸν ξανάδα ποτὲ στὴ ζωή μου. Τὸν ἄλλο—τὸν Βίλελμ Σβάρτς—τὸν ξανάδα ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια, καὶ ὑπὸ περιστατικὰ ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς διηγηθῶ.

Θυμᾶμαι θαυμάσια τὴν ἡμερομηνία. Ἦταν ἡ 1η Ἰουνίου τοῦ 1890· ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός μου—ἀποτελούμενου ἀπὸ ἰθαγενεῖς—εἶχα μπῆ στὴν πόλη τοῦ Τουγὲν-Κάν, γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα.

Ἤμουνα πεινασμένος καὶ κατάκοπος. Ἔξαφνα, ἀντίκουσα ἕνα πανδοχεῖο. Στὸ κατώφλι του στεκόταν ἕνας Εὐρωπαῖος—ὁ μοναδικὸς ποὺ εἶχα συναντήσει στὴν πόλη—μὲ τὸ δέρμα καμμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺ ἔκανε βαθειὲς ὑποκλίσεις, χαμογελῶντας πλατειά. Ἡ φυσιογνωμία του δὲν μοῦ ἦταν ἄγνωστη, καὶ μόλις μπῆκα μέσα στὸ πανδοχεῖο του, τὸν κύτταξα μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ θυμηθῶ ποῦ τὸν εἶχα συναντήσει. Αὐτός, τότε, γέλασε καὶ εἶπε:

—Ὁ κύριος συνταγματάρχης βλέπω πὼς ἔχει καλὴ μνήμη... Γιατί δὲ μ' ἔχει δῆ παρὰ μιὰ μόνο φορά, στὴν Τουλών,—θᾶναι τώρα δέκα-δώδεκα χρόνια—κι' ὅμως μὲ θυμήθηκε... Ἔ, λοιπὸν ναί! Σωστὰ τὸ μαντέψατε, συνταγματάρχη μου. Εἶμαι ὁ Βίλελμ Σβάρτς!

Ἀμέσως τὸν θυμήθηκα. Μοῦ φάνηκε μάλιστα σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀλλάξει καθόλου. Θησαυρὸ δὲ θᾶχε βέβαια βρῆ. ἀλλὰ φοροῦσε τουλάχιστον καινούργια καὶ καθαρὰ ροῦχα. Ἡ δουλειές του, φαίνεται, στὸ Τουγὲν-Κὰν θὰ πήγαιναν καλά. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὸν συγχαρῶ, ἀλλ' αὐτὸς ἔτρεξε στὸ βάθος τοῦ πανδοχείου καὶ φώναξε τὴ γυναῖκα του.

—Μάγδα! Μάγδα! Ἔλα γρήγορα νὰ μάθης τὰ νέα τοῦ συνταγματάρχη μου!.... Αὐτὸς μὲ ὑποδέχτηκε στὴ Γαλλία ὅταν λιπο-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 212)

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ

Τὰ προηγούμενα

[Ἡ Χρυσή, μιὰ ὄμορφη ἀρχοντοπούλα εἴκοσι χρονῶν, ποὺ κατοικεῖ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου, συμπαθεῖ πολὺ ἕναν ἀθηναῖο ποιητὴ πεννηντάρη, τὸν κ. Νελῆ. Μιὰ μέρα ταξιδεύει στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὸν γνωρίση καὶ μένουν καταγοητευμένοι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ Νελῆς τῆς συστήνει τὸν νεαρὸ ποιητὴ Λάκη, ἕναν κομμουνιστή.... μὲ πολὺ μεγάλη περιουσία].

6. (Ἡ συνέχεια)

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπορία τῆς Χρυσῆς: πῶς μποροῦσε νᾶναι κομμουνιστὴς καὶ νὰ ὀνειρεύεται βίαιες ἀνατροπὲς κι' αἱματηρὲς διχτατορίες προλεταριάτου ἕν' ἀγγελικὸ παιδὶ σὰν τὸ Λάκη;

—Κι' ἡ περιουσία σας, τὸν ξαναρώτησε, τί θὰ γίνη;

—Θὰ τὴν πάρη ὁ κόσμος.

—Θὰ τὴ μοιράσετε δηλαδή;

—Ὅσο ζῆ ὁ γέρος μου, ὄχι βέβαια....

—Ἅμα γίνη δική σας ὅμως;....

—Φυσικά!....

—Καὶ δὲν θὰ κρατήσετε τίποτα;

—Ὅ,τι θὰ πέφτη στὸ μερτικό μου.

—Καὶ ξέρετε πόσα σπίτια ἔχει στὴν Ἀθήνα; ἔκαμε ἐδῶ ὁ Νελῆς. Ὁλόκληρα τετράγωνα, παλάτια!

—Ἔ, μὰ τότε ἔχει δίκηο! εἶπε σοβαρὰ ἡ Χρυσή. Τί θὰ τὰ κάνη τόσα σπίτια ἕνας ἄνθρωπος; Ἕνα τοῦ φτάνει.

—Ἀμ' ἐσεῖς λοιπὸν ποὺ ἔχετε τόσα κτήματα; ρώτησε ὁ Νελῆς.

—Μὰ δὲν εἶναι δικά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Χρυσή. Ἅμα λείψη ὁ γέρος μου, θᾶναι τοῦ ἀδερφοῦ μου.

—Καὶ δὲν θὰ πάρετε καὶ σεῖς τὸ μερίδιό σας:

—Ἔ, ἂν μοῦ πέφτη μεγάλο, θὰ τὸ μοιράσω κι' ἐγὼ σὰν τὸν κ. Λάκη. Κι' ἴσως πρὶν μοῦ τὸ πάρουν μὲ τὴ βία...

—Σοβαρὰ τὸ λέτε αὐτό; ρώτησε ὁ Λάκης.

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἂν τὸ λέω σοβαρὰ ἢ ἀστεῖα. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἔχω κι' ἐγὼ μερικὲς ἰδέες.... Ἡ συσσώρευση τόσου πλούτου στὰ χέρια λίγων ἀνθρώπων, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πεθαίνουν τῆς πείνας, δὲν μοῦ φαίνεται καλὸ καὶ δίκαιο πρᾶγμα.

—Ἄ, μπράβο! φώναξε ὁ Λάκης. Ἔχετε στόφα.... εἶστε πάστα!.... Ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω τέλεια κομμουνίστρια!

—Καὶ ποῦ θὰ μὲ βρῆτε; εἶπε γελῶντας ἡ Χρυσή.

—Μὰ δὲ θὰ μείνετε στὰς Ἀθήνας;....

—Λίγες μέρες....

—Ἄ, τί κρῖμα!

Τὸ εἶπε μὲ ἀληθινὴ θλίψη ὁ νέος. Κι' ὁ Νελῆς, ἐκείνη τὴ στιγμή, συλλογίστηκε: «Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὴν παντρέψω μὲ τὸ Λάκη. Αὐτοὶ ταιριάζουν σὲ ὅλα τους!»

* * *

Ἡ Χρυσὴ ἔκαμε ὅπως τῆς εἶπε ὁ μεγάλος της φίλος: Θεώρησε τὸ σπίτι του σὰ δικό της, τοῦ γνώρισε τὴν Ἀγγέλα καὶ μέρα-νύχτα ἦταν ὅλοι μαζί. Πότε ὁ Νελῆς τῆς ἔκανε τὸ τραπέζι στὸ σπίτι του, πότε ἡ Χρυσὴ τοῦ τὄκανε στὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ τὶς περισσότερες φορές, στὸ σπίτι στὸ ξενοδοχεῖο, στὸν περίπατο, στὴν ἐκδρομή, τοὺς ἔκανε παρέα κι' ὁ Λάκης. Περνοῦσαν θαυμάσια. Κι' ἡ Χρυσὴ ἦταν καταγοητευμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν Ἀθήνα, ποὺ τὴν ἔβλεπε καὶ τὴ χαιρόταν στὸ πλάι τοῦ λατρευτοῦ της.

—«Τί κρῖμα ποὺ πρέπει νὰ φύγω!» ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Ὡστόσο ἡ ἰδέα ν' ἀφήση τὴν Ἀγγέλα νὰ φύγη μονάχη της κι' αὐτὴ νὰ μείνη καὶ μετὰ τὸ Πάσχα, ὡρίμαζε μέσα της ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, εἶχε γράψει κιόλα τοῦ πατέρα της νὰ τῆς στείλη κι' ἄλλα λεπτά, γιατὶ «οἱ φίλοι της ἐννοοῦσαν νὰ τὴν κρατήσουν ἀκόμα, κι' ἴσως θὰ τὴν κατάφερναν». Τἄρριχνε στοὺς φίλους. Καὶ προπάντων στὸν Ἀρεοπαγίτη, ποὺ τὸν ἐγνώριζε ὁ πατέρας της καὶ τὸν λογάριαζε περισσότερο βέβαια ἀπὸ τὸν ποιητή....

Ὁ Λάκης ἦταν πιὰ ξετρελλαμένος. Πρώτη φορὰ κι' αὐτὸς στὴ ζωή του ἀγαποῦσε ἕνα κορίτσι «ἄξιο» νὰ τὸ ἐρωτευθῆ. Μόνο στὴν Εὐρώπη, ὅπου εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια, ἀπάντησε καὶ κορίτσια σὰν τὴ Χρυσή. Ἦταν ὅμως ξένες, καὶ μιὰ ξένη ὁ Λάκης δὲν θὰ τὴν ἐρωτευόταν ποτέ. Ἀπὸ τὶς Ἀθηναῖες πάλι,—ποὺ φαντάζεται κανεὶς πόσο τὸν ξέτρεχαν: ἕνα νέο τόσο ὄμορφο, πλούσιο, τοῦ κόσμου—δὲν τοῦ ἄρεσε καμμιά. Κι' ἔπρεπε ν' ἀποφασίση ἡ Χρυσὴ νάρθῆ στὴν Ἀθήνα

— *Ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω τέλεια κομμουνίστρια...*

γιὰ νὰ γνωρίση κι' ἀπὸ κοντὰ τὸ Νελῆ της, γιὰ νὰ βρῆ κι' ὁ Λάκης ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε!...

Ἀλλ' ἀπορροφημένη ὁλάκερη ἀπὸ τὸν ποιητή, μὴ προσέχοντας σὲ τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτόν, δὲν εἶχε παρατηρήσει καθόλου τὸ αἴσθημα τοῦ Λάκη. Κουβέντιαζε μ' εὐχαρίστηση μαζί του μόνο σὰν ἦταν μπροστὰ κι' ὁ Νελῆς. Μὰ ὅταν τύχαινε νὰ λείπη ὁ μεγάλος ποιητὴς ἀπὸ τὴν παρέα, ἡ Χρυσὴ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα στὴ «φλυαρία» τοῦ μικροῦ, φαινόταν στενοχωρημένη, ἀφηρημένη, ἀνυπόμονη, κι' ἂν τῆς διάβαζε κανένα του ποίημα, τὄβρισκε ἀνυπόφορο καὶ τοῦ τὸ συζητοῦσε μὲ πεῖσμα. Ἔπειτα, σὰν ἐρχόταν κι' ὁ Νελῆς, ἡ Χρυσὴ γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος.

—Μὰ τί γίνατε; τοῦ ἔλεγε, γιατί ἀργήσατε; κάναμε μαῦρα μάτια ὥς νὰ σᾶς ἰδοῦμε!....

Καὶ γελοῦσε κατευχαριστημένη, κι' ἦταν καλὴ μ' ὅλο τὸν κόσμο, κι' ἀπὸ τὸ Λάκη ζητοῦσε συγγνώμη:

—Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς εἶχα ἄδικο, τοῦ ἔλεγε. Συλλογιέμαι τὸ ποίημά σας καὶ μοῦ φαίνεται ὡραῖο. Μὴ μ' ἀκοῦτε πάντα. Ἔχω κι' ἐγὼ κάτι στιγμές, ποὺ δὲν μοῦ ἀρέσει τίποτα, ποὺ εἶμαι φριχτή!

Ἡ Ἀγγέλα κάθε τόσο τὴ ρωτοῦσε:

—Ἔ, λοιπόν;.... Πῶς τὰ πᾶμε;.... Θὰ τὸν πάρης;....

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, ἡ Χρυσὴ τῆς ἔκρυψε ζηλότυπα τὴν ἐντύπωσή της:

—Ἀστειεύεσαι;.... Θαυμάζω πάντα τὸν κ. Νελῆ, τὸν βρίσκω θαυμάσιο ἄνθρωπο.... ἀλλὰ οὔτε ἐγὼ θὰ τὸν ἐρωτευθῶ, οὔτε ἐκεῖνος ἐμένα!

—Κι' ὅμως.... εἶναι τόσο νέος!

—Σοῦ φαίνεται. Ἔχει κάτι ποὺ γελᾶ. Ἐγὼ ὅμως, ποὺ τὸν προσέχω πολύ, βλέπω καλὰ πὼς εἶναι .... γέρος.

Τί ψέμμα! Ἀπεναντίας, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἡ Χρυσὴ ἔβρισκε τὸν ποιητή της νεώτερο. Ἔφτασε νὰ μὴ τὸν ξεχωρίζη καθόλου ἀπὸ τὸν Λάκη, τὸ παιδί. Κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τῆς καρφωνόταν ἡ ἰδέα νὰ τὸν πάρη. Νὰ δοκιμάση τουλάχιστο. Δὲ θὰ τοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση. Αὐτά, ἔλεγε, εἶναι σάχλες. Τόσο κουτὸς ἦταν ποὺ νὰ μὴν τὸ καταλάβη χωρὶς νὰ τοῦ τὸ πῆ; Ὤ, ἦταν βέβαιη! Ὁ Νελῆς εἶχε ἰδεῖ πιὰ πὼς τὸ αἴσθημά της γι' αὐτὸν ἦταν ἐρωτικό. Μιὰ πρόταση λοιπὸν θὰ τοῦ ἔκανε: «Μὲ παίρνετε γυναίκα σας;». Κι' ἕν' ἀπὸ τὰ δύο: Ἢ ὁ ποιητὴς θὰ τὴν ἀγαποῦσε, θὰ τὴν εἶχε ἀγαπήσει κιόλα, καὶ θὰ τὴν ἔπαιρνε τρέχοντας. Ἢ δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπήση, καὶ θὰ τῆς ἔλεγε ὄχι.

Αὐτὸ μόνο ἡ Χρυσὴ δὲν ἤξερε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψη: Ἦταν ἐρωτικὸ καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ Νελῆ πρὸς τὴ θαυμάστριά του; Ἢ ἁπλὴ φιλία; Οἱ ἄντρες, βλέπεις, εἶναι ἄλλο. Ἅμα μιὰ γυναῖκα ἀγαπᾷ, αὐτὸ φαίνεται, φωνάζει. Ἕνας ἄντρας ὅμως μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ, νὰ τρελλαίνεται γιὰ μιά καὶ νὰ κορτεζάρη μπροστά της μὲ ἄλλη. Πόσες φορὲς δὲν εἶδε καὶ τὸ Νελῆ νὰ φέρνεται σὲ ἄλλες ὅπως σ' αὐτήν. Ἀκόμα καὶ στὴν Ἀγγέλα, ποὺ τῆς ἔκανε χίλια κομπλιμέντα. Καὶ ποιὸς ξέρει μὴν ἦταν ἐρωτευμένος μὲ καμμιὰν ἀπ' αὐτές, ἢ καὶ μ' ἄλλη ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ ἀκόμα ἡ Χρυσή; Αὐτὴν περίμενε ν' ἀρθῆ ἀπ' τὸ νησί της, γιὰ ν' ἀγαπήση ἕνας Ἀθηναῖος ποιητής, πεννηντάρης;...

Ἔτσι συλλογιζόταν τώρα ἡ ἐρωτευμένη. Τόσο ἁπλὸ ἔβρισκε τὸ πρᾶγμα. Κι' οὔτε στιγμὴ τῆς περνοῦσε ἡ ἰδέα πὼς ὁ Νελῆς μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ νὰ μὴ θελήση νὰ τὴν πάρη, γιὰ χίλιους ἄλλους λόγους. Καὶ πρῶτα - πρῶτα γιὰ τὴ μεγάλη διαφορὰ τῆς ἡλικίας. Ἄ, μπά! τέτοιο πρᾶγμα! Ὅπως αὐτὴ τὸν ἔβλεπε παιδί, ἔτσι ἐνόμιζε πὼς ἔβλεπε κι' ἐκεῖνος τὸν ἑαυτό του....

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, στὸ γραφεῖο του, ποὺ τἄλεγαν πάλι οἱ δυό τους, τὸν ρώτησε:

—Γιατί δὲν παντρευτήκατε ἀκόμα, κύριε Νελῆ; Μήπως εἶστε.... κατὰ τοῦ γάμου;

Ὁ ποιητὴς χαμογέλασε παράξενα — ὅπως τὄκανε συχνὰ ὅταν μιλοῦσε μὲ τὴ Χρυσή,— στάθηκε λίγο κι' ἔπειτα τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά:

—Μὰ παντρεύτηκα μιὰ φορά.... εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ χάσω τὴ γυναῖκα μου, καί....

—Ἄ! τὸν ἔκοψε ἡ Χρυσὴ κατάπληκτη.

Δὲν τὄξερε πὼς ὁ Νελῆς ἦταν χῆρος.... Πολλὲς σκέψεις τῆς γέννησε διαμιᾶς ἡ ἀπρόοπτη πληροφορία. Κι' ἐνῷ σκεπτόταν ἀκόμα, εἶπε:

—Ὥστε ἔπρεπε νὰ σᾶς ρωτήσω γιατί δὲν ξαναπαντρευτήκατε....

—Καὶ θᾆταν κάπως δύσκολο νὰ σοῦ ἀπαντήσω σ' αὐτό... εἶπε ὁ ποιητής.

—Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸ δυστύχημα;...

—Ἕντεκα χρόνια....

—Πολλά! ἔκαμε ἀθέλητα ἡ Χρυσή.

—Τὰ βρίσκεις πολλά, ἀλήθεια; πικρογέλασε τώρα ὁ ποιητής. Γιὰ μένα μπορεῖ νᾆναι λίγα....

—Ὅσο γι' αὐτό.... ἔχετε δίκιο.... ψιθύρισε ἡ Χρυσή.

Κι' ἄξαφνα:

—Πῶς ἤθελα νάβλεπα καμμιὰ φωτογραφία της!.... Θᾆχετε βέβαια νὰ μοῦ δείξετε....

—Δὲν εἶναι δύσκολο.... ἔχω πολλές....

—Δὲν σᾶς δίνει κόπο;....

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

Ὁ δρόμος τοῦ Παραδείσου

Ἡ Λίλιαν παρατηρεῖ ὅτι ὁ Βίλλυ τῆς ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνεταίρους.

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς ταινίας ποὺ προβάλλεται ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας εἰς τὸ «Οὖφα Παλάς».

Πρωταγωνισταὶ στὴν ταινία - ὀπερέττα αὐτὴ εἶναι οἱ γνωστοί μας Λίλιαν Χάρβεϋ καὶ Βίλλυ Φρίτς. Ἡ ρεζὶ ὀφείλεται στὸν περίφημο γερμανὸ σκηνοθέτη Βίλχελμ Θῆλ. Ἡ μουσικὴ στὸν δημοφιλῆ—στὴ Γερμανία τοὐλάχιστον—συνθέτη Χέϋμαν. Ἡ ταινία εἶναι παραγωγὴ τῆς «Οὖφα».

* * *

Ἡ ταινία-ὀπερέττα αὐτὴ ἔχει πρωτοτυποτάτη ὑπόθεση : Τρεῖς νέοι, ὁ Βίλλυ, ὁ Χάνς καὶ ὁ Κιούρτ, ἔχουν φύγει σὲ μιὰ αὐτοκινητιστικὴ ἐκδρομή. Ὅταν ὅμως γυρίζουν ἀπ' αὐτήν, ἡ φιλία τους ὑφίσταται ἕνα γερὸ κλονισμό: Μόλις φτάνουν στὸ σπίτι τους, πληροφοροῦνται ἁπλούστατα, ὅτι ἔχουν χάσει ὅλη τὴν περιουσία τους, ὅτι τὸ σπίτι τους ἔχει κατασχεθῆ καί, τέλος,—πρὸς συμπλήρωσιν τῶν δεινῶν τους—ὅτι ὁ τραπεζίτης τους ἔχει κηρυχθῆ σὲ πτώχευση. Ἡ εἴδηση, βέβαια, αὐτὴ εἶναι τραγική. Τοὺς ἀναστατώνει. Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ἔρχεται ἐντελῶς ἀπρόοπτα. Τί νὰ κάνουν γιὰ ν' ἀντεπεξέλθουν στὴν τρομερὴ αὐτὴ κρίση ; Δὲν τοὺς μένει παρὰ ἡ ἐργασία τους ! Πῶς νὰ βροῦν ὅμως δουλειά ; Γιὰ νὰ προσληφθοῦν, βέβαια, ὡς ὑπάλληλοι πουθενά, εἶναι ἀνίκανοι. Οὔτε ἔχουν, ἄλλωστε, καὶ τὴν εἰδικότητα ν' ἀναλάβουν καμμιὰν ἄλλη ἐργασία. Οἱ τρεῖς φίλοι τὰ «βάλαν ὅλα κάτω», ἐμελέτησαν καλὰ τὴν κατάσταση, καὶ φτάσαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μόνη τους σανίδα σωτηρίας ἦταν.... τὸ αὐτοκίνητό τους ! Δὲν τοὺς εἶχε ἀπομείνει, πράγματι, ὡς περιουσία, παρὰ τὸ ἰδιόχτητο αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν κάνει τὴν ἐκδρομή τους. Τὸ πουλοῦν λοιπόν, καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ εἰσέπραξαν ἀγοράζουν ἕνα πρατήριο πωλήσεως βενζίνης, στὸ δημόσιο δρόμο. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, σκέπτονται, θὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους....

Τὸ πρατήριο αὐτό, τὸ ἀγόρασαν συνεταιρικά. Οἱ τρεῖς φίλοι ἐργάζουνταν διαδοχικά, καὶ ἡ δουλειές τους πήγαιναν πολὺ καλά. Εἶναι ἄλλωστε, καὶ οἱ τρεῖς τους, περιποιητικώτατοι στοὺς πελάτες.... Ἔτσι, κατώρθωσαν ν' ἀποχτήσουν καλὴ πελατεία, μιὰ μάλιστα ἀπὸ τὶς πελάτισσές τους, ἡ Λίλιαν Κόσμαν, μιὰ ἐξαιρετικὰ σὶκ καὶ κομψὴ νέα, φροντίζει ὥστε ἡ βενζίνη τοῦ αὐτοκινήτου της νὰ τελειώνη πάντα μπρὸς στὸ πρατήριό τους.... Αὐτὸ ἐννοεῖται, ὀφείλεται ἁπλούστατα στὸ ὅ τι οἱ τρεῖς συνεταῖροι εἶναι ἐξαιρετικὰ συμπαθεῖς.... Ἡ συμπάθεια, ἄλλωστε, αὐτή, εἶναι ἀμοιβαία. Καθένας τους συλλογίζεται, ὅταν ἡ ὡραία Λίλιαν τὸν ἀφίνει, πὼς αὐτὸν μόνο ἀγαπᾷ... (Ἐδῶ, στὴν ταινία, παρεμβαίνει τὸ ἀπαραίτητο τραγουδάκι. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς φίλους δηλαδή, ἐκφράζει τραγουδώντας τὴ σκέψη του....)

Κανένας τους, φυσικά, δὲ θέλει νὰ μαρτυρήση τὸ μυστικό του στὸν ἄλλο, καὶ καθένας τους φαντάζεται πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ «ἐκλεκτὸς» τῆς νέας. Ἀλλὰ καὶ ἡ Λίλιαν σὲ λίγο παρατηρεῖ, ὅτι, ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ὁ Βίλλυ τῆς ἀρέσει περισσότερο. Πῶς, ὅμως, νὰ τὸ φανερώση αὐτὸ στοὺς δυὸ ἄλλους ; Δὲν ξέρει τί νὰ κάνη, πῶς νὰ φερθῆ.... Στὴν ἀπελπισία της ἀπευθύνεται στὴν ὡραία κυρία Ἐδὶθ ποὺ .... εἶναι πολύπειρος στὸν ἔρωτα καὶ ποὺ λατρεύει ὁ πατέρας της. Ἡ Ἐδίθ, θἄθελε πολὺ νὰ γινόταν σύζυγος τοῦ βαθυπλούτου Κόσμαν. Ἡ Λίλιαν ὅμως ἐξασκεῖ μεγάλη ἐπιρροὴ στὸν πατέρα της, καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ παντρευτῆ.

Ἡ Ἐδὶθ συμβουλεύει τὴ Λίλιαν νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια στοὺς τρεῖς φίλους. Τὸ «κόλπο» ὅμως αὐτὸ δὲν πετυχαίνει. Ἐνῷ ὁ Χὰνς κι' ὁ Κιούρτ, καρτερικότατα τὸ «παίρνουν ἀπόφαση», ὁ Βίλλυ θυμώνει καὶ τσακώνεται μὲ τὴ Λίλιαν, μὲ τοὺς δυὸ φίλους του, μὲ τὸ ἐμπόριό του, μὲ ὅλα τέλος πάντων !

* * *

Τότε, ἀναγκάζεται καὶ πάλιν ἡ «πολύπειρος» Ἐδὶθ νὰ ἐπέμβη. Μιὰ νέα ἑταιρία διανομῆς βενζίνης, «ἀγκαζάρει» τοὺς τρεῖς φίλους ὡς διευθυντάς. Φαντασθῆτε τὴν κατάπληξη τοῦ Βίλλυ, ὅταν, τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὰ νέα του καθήκοντα, βλέπει τὴν δακτυλογράφο τῆς ἑταιρίας νὰ.... μοιάζη καταπληκτικὰ μὲ τὴν χαριτωμένη Λίλιαν.

Ὁ Βίλλυ νομίζει ὅτι εἶναι θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης, κυττάζει καὶ ξανακυττάζει τὴν νέα ποὺ ὑποκρίνεται ψυχραιμότατα τὴν ἀδιάφορη, τρίβει τὰ μάτια του, στὸ φινάλε ὅμως ἀναγκάζεται νὰ ὑποταχθῆ στὴν πραγματικότητα : εἶναι ἡ ἴδια, δὲν μπορεῖ ν' ἀμφιβάλλη γι' αὐτό—παρ' ὅλο ποὺ ἡ Λίλιαν κάνει πὼς δὲν τὸν γνωρίζει—κι' ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιμένη !

Ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ κακό του, ὑπαγ[ορεύει] στὴ νεαρὰ δακτυλογράφο ἕνα γράμμα πα[ραι]τήσεώς του ἀπὸ τὴ διεύθυνση τῆς ἑται[ρίας]. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ὑπογράφει χωρὶς [αὐτὸς] νὰ τὸ προσέξη κἄν. Ἡ Λίλιαν, ὡστόσο—γιατί πράγματι, αὐτὴ ἦταν ἡ δῆθεν δακτυλογράφος—φεύγει κρατώντας θριαμβευτικὰ στὰ χέρια της αὐτὸ τὸ γράμμα.

Καί, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἐμφανίζεται ἕνας δικηγόρος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νέας κι' ἀπὸ τὴν Ἐδίθ, καὶ παρουσιάζει.... τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου του μὲ τὴ Λίλιαν, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν Βίλλυ.

Ὁ Βίλλυ, φυσικά, τὰ χάνει στὴν ἀρχή. Συγκρατιέται ὅμως, ξαναγίνεται κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ὑποκρίνεται πὼς παίρνει ὅλο αὐτὸ τὸ ζήτημα «στ' ἀστεῖα». Κάνει δῆθεν πὼς θεωρεῖ τὸν γάμο του σὰν φάρσα... Καί, φυσικά, ζητεῖ ἀμέσως.... τὸ διαζύγιο.

Τότε ὅμως ἐπεμβαίνει ἡ Λίλιαν. Ἐξηγεῖ στὸν Βίλλυ πὼς πάντα τὸν ἀγαποῦσε, πὼς κι' αὐτὸς τῆς εἶχε δώσει χίλια δείγματα τῆς ἀγάπης του, πὼς ἀφοῦ αὐτὴ εἶχε πρώτη ἐ[ξομολογηθῆ] κτεθῆ, δὲν εἶχε αὐτὸς δικαίωμα, σήμερα, νὰ φέρεται ἔτσι....

Ὁ πατέρας τῆς Λίλιαν ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ γίνεται ἔξω φρενῶν. Νοιώθει πὼς ἡ ἀνδρική του ἀξιοπρέπεια θίγεται ἀπὸ τὰ λόγια της.... Ὥστε, ἔτσι λοιπὸν εἶχε μεταχειριστῆ τὴν ἐλευθερία ποὺ τῆς εἶχε δώσει;

Τὸ ὕφος του, καθὼς μιλοῦσε, ἦταν τρομερό. Ἡ Λίλιαν τὸν ἐκύτταζε περίτρομη. Αὐτὸς ὅμως ἐξακολούθησε νὰ τὴν κεραυνοβολῆ. Τῆς μίλησε σκληρά, ἀπάνθρωπα σχεδόν... Τελικῶς τῆς ὑπέδειξε πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ θέση πλέον στὸ σπίτι του.

Τὸ αἴσθημα τοῦ Βίλλυ ὅμως δὲν εἶχε σβήσει. Οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ βλέπη νὰ φέρεται ἔτσι σκληρὰ στὴν ἀγαπημένη του. Δὲν ἐδίστασε, λοιπόν, οὔτε στιγμή. Ἔνοιωσε ἕνα μεγάλο αἴσθημα τρυφερότητος, πρὸς τὸ ἀδύνατο πλάσμα, νὰ πλημμυρίζη τὴν ψυχή του. Μὲ ὕφος προστατευτικὸ ἔτρεξε καὶ ἀγκάλιασε τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πλάσμα κι.... Κι' ἕνα παρατεταμένο ἐρωτικὸ φιλὶ ὑπῆρξε ἡ συμφιλίωσή τους...

Ἐπακολουθεῖ, φυσικά, καὶ τὸ σχετικὸ τραγοῦδι, καὶ τὸ ἔργο, μέσα στὴ γενικὴ χαρὰ καὶ εὐθυμία, τελειώνει. . .

Ὁ δικηγόρος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Λίλιαν (Λίλιαν Χάρβεϋ) καὶ τὸν πατέρα της, παρουσιάζει στὸν ἔκπληκτο Βίλλυ (Βίλλυ Φρίτς), τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Στὴν «πιάτσα» τῶν δολοφόνων

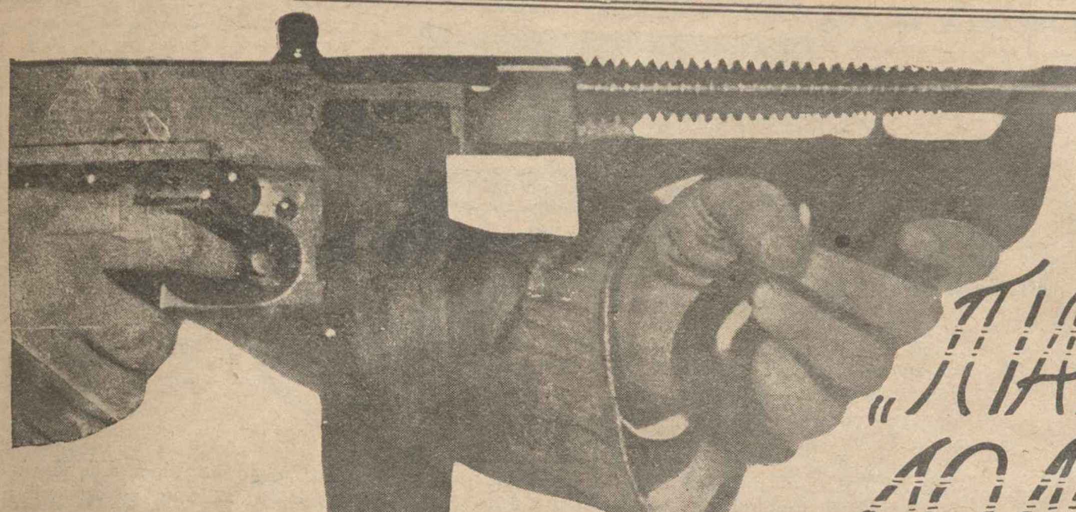

Ἂν ρωτήσετε ἕναν ἀμερικανό : «Τί εἶναι οἱ γκάνξτερ;», θὰ σᾶς κυττάξη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, θὰ σηκώση ἀδιάφορα τοὺς ὤμους, καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήση:

—Ἕνα ἐπάγγελμα.

Θέλετε, τώρα, καὶ τὴ μετάφραση τῆς λέξεως αὐτῆς ; «Γκάνξτερ», λοιπόν, ἁπλούστατα, σημαίνει : μισθωτὸς δολοφόνος ! Θ' ἀπορήσετε, βέβαια, πῶς, στὴν ἐποχή μας, μπορεῖ ἡ δολοφονία νὰ θεωρεῖται ἐπάγγελμα... Κι' ὅμως, τίποτα δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐκπλήττη. Στὴ χώρα ὅπου οἱ λαθρέμποροι θησαυρίζουν κι' ὁ ἀρχισυμμορίτης Καπόνε ζῆ ἀνενόχλητος μέσα στὸ παλάτι του, γιατί νὰ μὴν ὑπάρχουν καὶ ἐπαγγελματίαι δολοφόνοι ;

Οἱ μισθωτοὶ αὐτοὶ δολοφόνοι ἔχουν βέβαια τοὺς κύκλους τους, τὶς παρέες τους καὶ τὰ ἔθιμά τους. Ὅπως οἱ ἀπάχηδες, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ἔχουν ἄγραφους μυστικούς, δικούς των νόμους. Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον τοὺς παραβῆ... Κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον ἐπισύρει ἐπάνω του τὸ μῖσος τοῦ «ἀδελφάτου». Ὅ,τι κι' ἂν κάνη ὅσο κι' ἂν φυλαχτῆ, δὲν θὰ μπορέση ν' ἀποφύγη τὴν ἐκτέλεση τῆς θανατικῆς ποινῆς στὴν ὁποίαν τὸν ἔχουν καταδικάσει οἱ ὅμοιοί του..

Ὅλοι σας θἄχετε πρόσφατο στὴ μνήμη σας τὸ ταξίδι τοῦ διασήμου ἀρχιλαθρεμπόρου Ντάϊμοντ, τοῦ ὁποίου ἡ «Ἑβδομὰς» ἐδημοσίευσε καὶ φωτογραφίες. Ὁ Τζὰκ Ντάϊμοντ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους λαθρεμπόρους οἰνοπνευματωδῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐτροφοδοτοῦσε μὲ τὰ ἀπηγορευμένα ποτὰ τὴν καλύτερη κοινωνίας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐκέρδισε μυθώδη ποσά. Πρὸ δυὸ μηνῶν λοιπόν, θέλησε ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν «ἐνεργὸ ὑπηρεσία». Ὁ ἄνθρωπος εἶχε πλουτήνει, καί, σὰν καλὸς νοικοκύρης, ἤθελε νὰ πάρη τὴ σύνταξή του. Ἡ πράξη του ὅμως αὐτὴ θεωρήθηκε ὡς «λιποταξία» ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, καὶ ὁ παραβάτης καταδικάστηκε ἀπ' αὐτοὺς σὲ θάνατο.

Ὁ ἀρχιλαθρέμπορος ἤξερε τί ἐσήμαινε αὐτό. Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας : ἡ φυγή. Ἐζήτησε τότε—θὰ τὸ θυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνῶσται μας αὐτό, γιατὶ εἶχε ἀναγραφῆ σὲ προηγούμενο φύλλο μας — ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκὲς ἀστυνομίες νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ζήση ἥσυχος καὶ ἀφανής, σὲ μιὰ γωνιά, ὁπουδήποτε. Καμμιὰ χώρα ὅμως δὲν τὸν δέχτηκε στὸ ἔδαφός της. Ὁ Ντάϊμοντ κατέφυγε στὴ Γερμανία. Ἡ γερμανικὲς ὅμως ἀρχὲς τὸν συνέλαβαν τότε, καὶ τὸν μπαρκάραν διὰ τῆς βίας γιὰ τὴν Ἀμερική. Τὰ τελευταῖα πρόσωπα ποὺ τὸν ἀντίκρυσαν στὴν ἀποβάθρα, ἔμειναν κατάπληκτα μπρὸς στὴ χλωμάδα του καὶ στὴν ἀλλοίωση τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του... Ὁ δυστυχισμένος ἤξερε ὅτι ξεκινοῦσε γιὰ τὸ θάνατο....

Μόλις ἔφτασε στὴν Νέα Ὑόρκη, κατέφυγε, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του, στὴν βίλλα του τῆς Ἄκρα, πάνω στὰ βουνά. Τὸ σπίτι φυλαγόταν καλὰ ἀπὸ ἁρματωμένους σωματοφύλακες, κι' ἀπὸ μυδραλλιοβόλα ποὺ ἦσαν στημένα πίσω ἀπ' τὰ παράθυρα. Ὡς καὶ τὴ νύχτα ἀκόμη, πάνω στὴ στέγη τῆς ἐπαύλεως, ὑπῆρχαν προβολεῖς ποὺ ἀνίχνευαν πέρα, τὸν ὁρίζοντα....

Μέσα στὸ φρούριό του αὐτό, ὁ Ντάϊμοντ δὲν διέτρεχε, βέβαια, κανένα φόβο. Μιὰ μέρα, ἐντούτοις,—ἕνα Σάββατο—ὁ Τζὰκ κατέβηκε μυστικὰ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ποιὰ ἀνωτέρα δύναμις τὸν εἶχε πείσει νὰ ἐγκαταλείψη, ἔτσι ξαφνικά, κάθε προφύλαξη ; Τὸν παρέσυραν, ἆρά γε, σὲ καμμιὰ παγίδα ; Ἤ, ἡ ἐπιθυμία του μονάχα νὰ συναντήση κάποιο «φλέρτ» του, τὸν ἔκαμε νὰ φερθῆ ἔτσι ἀσυλλόγιστα ;

Τὴ νύχτα τῆς 11 Ὀκτωβρίου, ὡστόσο, τὴν πέρασε στὸ ξενοδοχεῖο «Μοντιτσέλλο», μαζὶ μὲ τὴν χορεύτρια Μάριον Ρόμπερτς. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθηκε ὅτι ἕνα δρᾶμα εἶχε λάβει χώραν στὸ «Μοντιτσέλλο». Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν, φυσικά. Βρῆκαν τὸν Τζὰκ ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι του, μὲ πέντε σφαῖρες στὸ κορμὶ καὶ στὸ κεφάλι, καὶ μὲ τὸ στῆθος τραυματισμένο βαρειὰ ἀπὸ χτυπήματα τακουνιῶν. Ἡ Μάριον Ρόμπερτς καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου εἶχαν ἐξαφανιστῆ.

Στὴν πολυκλινικὴ ὅπου μεταφέρθηκε, ὁ Ντάϊμοντ, ἂν καὶ βρισκόταν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἀρνήθηκε ὡστόσο νὰ μαρτυρήση τὰ ὀνόματα τῶν δολοφόνων του. Ὁ νόμος τῶν ἀμερικανῶν ἀπάχηδων, βλέπετε... Ἔξαφνα, κι' ἐντελῶς ἀνέλπιστα, ἡ κατάστασή του ἄρχισε νὰ δείχνη σημεῖα βελτιώσεως. Ἴσως, ὡς ἐκ θαύματος, ὁ Ντάϊμοντ νὰ ἐπιζήση. Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ πλήθη ἔχουν πάθει μιὰ περίεργη ὁμαδικὴ ὑποβολή : Τὸ νοσοκομεῖο πολιορκεῖται κυριολεκτικῶς ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες ποὺ περιμένουν νὰ μάθουν νέα γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀριστοκράτου λαθρεμπόρου. Οἱ διάδρομοι τῆς πολυκλινικῆς εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ λουλούδια, ἀπευθυνόμενα ἀπὸ ἀγνώστους θαυμαστάς του στὸν Ντάϊμοντ. Πιὸ κερδισμένοι ὅμως ἀπ' ὅλους εἶναι οἱ γιατροὶ τοῦ Νοσοκομείου, ποὺ λαμβάνουν καθημερινῶς ἀνώνυμα χρηματικὰ δῶρα, γιὰ νὰ κάνουν τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ σώσουν τὸν τραυματία.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν φαίνονται νἄχουν καταθέσει τὰ ὅπλα. Μετὰ τὴν πρώτη τους αὐτὴ ἀποτυχία, εἶναι ἀποφασισμένοι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ νὰ ἐφαρμόσουν τὴν θανατικὴ ποινὴ ἐναντίον τοῦ «καταδίκου». Ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἀπειλές τους ὅτι θὰ ἐτίναζαν τὴν πολυκλινικὴ στὸν ἀέρα, μὲ δυναμίτη, καὶ ὅτι θὰ «μυδραλλιοβολοῦσαν» τὸ δωμάτιο τοῦ Τζάκ, ἀπὸ τὶς στέγες τῶν ἀντικρυνῶν σπιτιῶν, ἡ ἀστυνομία ἀναγκάστηκε νὰ τὸν μεταφέρη σὲ μιὰν ἄλλη κλινική, ἀσφαλέστερη. Ὁλόκληρα σώματα πόλισμαν καὶ ντετεκτὶβ τὸν φρουροῦν καθημερινῶς. Νὰ δοῦμε : Θὰ μπορέση ὁ Τζὰκ νὰ τὴν γλυτώση ὡς τὸ τέλος;...

Ἡ ἀστυνομία, ὡστόσο, κατώρθωσε νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τῆς χορεύτριας Μαριὸν Ρόμπερτς, καὶ νὰ τὴ συλλάβη. Κατόπιν ὑποδείξεώς της συνέλαβε καὶ δυὸ διασήμους «μισθωτοὺς δολοφόνους», τὸν Ντὰν Μπρόκκο καὶ τὸν Ντοὺτς Σοῦλτζ.

Χαρακτηριστική, εἶναι ἡ ἑξῆς λεπτομέρεια: «Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων—διηγεῖται ὁ δημοσιογράφος Λασσὲρ σ' ἕνα τελευταῖο ρεπορτάζ του—εἶχα συναντήσει σ' ἕνα καμπαρὲ τοῦ Βερολίνου τὸν Ζ. Κεσσὲλ (τὸν συγγραφέα τοῦ μυθιστορήματος «Νύχτες Πριγκήπων» ποὺ δημοσιεύεται τώρα στὴν «Ἑβδομάδα») καὶ τὸν Πὼλ Μπρεγκέ. Μαζί τους καθόταν ἕνας ἄνθρωπος κοντός, πολὺ μελαχροινός, μὲ περίεργα πράσινα μάτια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν σὰν ἀφηρημένος· δὲ μιλοῦσε παρὰ μὲ μονοσύλλαβα, καὶ μασσουλοῦσε ἕνα χοντρὸ ποῦρο. Ἐκάθησα μαζί τους καὶ μοῦ τὸν συστῆσαν : Ὁ Ντὰν Μπρόκκο.

Εἶχε ἔρθει στὸ Βερολῖνο γιὰ «κάποια δουλειά» καθὼς μᾶς εἶπε, καὶ τὴν ἐπομένη ἐπρόκειτο νὰ ξαναφύγη γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Ντάϊμοντ, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες εἶχεν ἀπελαθῆ ἀπὸ τὴ Γερμανία.

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν περάσαμε κουτσοπίνοντας. Θυμᾶμαι ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Πὼλ Μπρεγκὲ τοῦ εἶπε :

—Γνωρίζεις τὸν Ζὰκ Ντάϊμοντ ;

Ὅλοι μας ξέραμε πὼς ὁ Μπρόκκο ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους «γκάνξτερ» τῆς Νέας Ὑόρκης, κι' ὅτι, συνεπῶς, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ ξέρη τὸν Τζάκ. Αὐτός, ὡστόσο, μᾶς ἀπήντησε χαμογελώντας :

—Τὸν Ντάϊμοντ ; Τὸν ἔχω ἀκουστά, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔχω δῆ ποτέ μου. Δὲν εἶναι ἐνδιαφέρων, ἄλλωστε....

Ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ὁ Μπρόκκο συνελήφθη ὡς αὐτουργὸς τῆς δολοφονικῆς ἀποπείρας ἐναντίον τοῦ Ντάϊμοντ....

* * *

Στὴν Ἀμερική, λοιπόν, καθὼς εἴπαμε, ἡ δολοφονία εἶναι ἐπάγγελμα. Ὑπάρχουν μεγάλα γραφεῖα γνωστῶν σὲ ὅλους—καὶ στὴν ἀστυνομία ἀκόμη—μισθωτῶν δολοφόνων, πού, μὲ μιὰ ἀμοιβή, ἀναλαμβάνουν νὰ σοῦ ξεπαστρέψουν ὅποιον θέλεις. Ὅταν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, οἱ «ἀρχιδολοφόνοι» λά-

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 212)

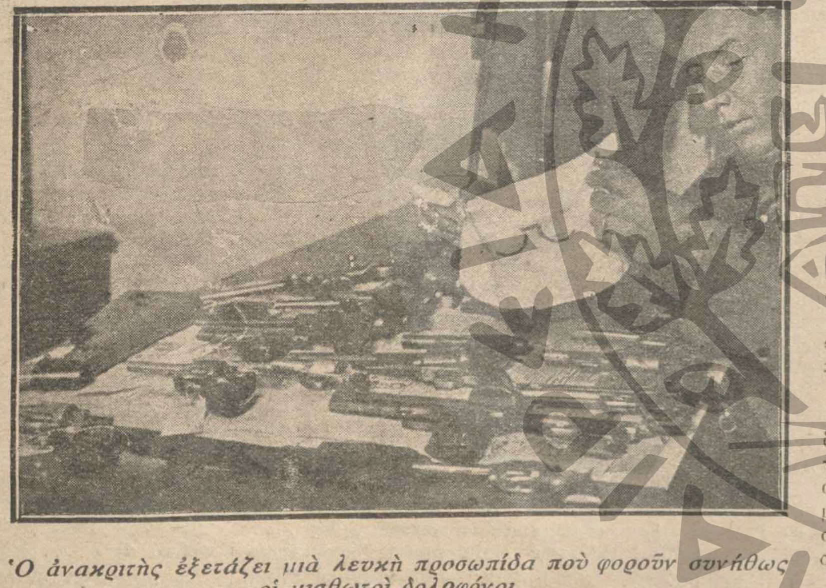

Ὁ ἀνακριτὴς ἐξετάζει μιὰ λευκὴ προσωπίδα ποὺ φοροῦν συνήθως οἱ μισθωτοὶ δολοφόνοι.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

Τὰ προηγούμενα

[Ἕνα ἄσβεστο μῖσος χωρίζει τὴς δυὸ οἰκογένειες τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης καὶ τοῦ Κοντοσταύλου τοῦ Μονμορανσύ. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν νεαρὸ Φραγκῖσκο τοῦ Μονμορανσύ, νὰ παντρευτῇ μιὰ νύχτα μυστικὰ τὴν μοναχοκόρη τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης, Ἰωάννα. Μὰ κι' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φραγκίσκου, ἀγαπᾷ τὴν Ἰωάννα. Ἡ Ἰωάννα ἀποκτᾷ ἕνα κοριτσάκι, τὴ Λουΐζα. Ὁ Φραγκῖσκος ποὺ ἔλειπε στὸν πόλεμο καὶ ἐθεωρεῖτο νεκρός, ἐπιστρέφει κοντὰ στὴ σύζυγό του, μονομαχεῖ καὶ πληγώνει βαρειὰ τὸν ἀντεραστὴ ἀδελφό του. Ὕστερα φεύγει. Περνοῦν πολλὰ χρόνια. Ἡ Λουΐζα μεγαλώνει σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι, στὸ πλευρὸ τῆς μητέρας της. Ὁ νεαρὸς ἱππότης Παῦλος Μπαρνταλιὰν εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. Μιὰ μέρα ὁ ἱππότης σώζει τὴν βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων διατάζει νὰ τὸν κλείσουν στὴ Βαστίλλη. Ταὐτοχρόνως ὁ Ἐρρῖκος τοῦ Μονμορανσὺ στέλνει τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ συλλάβουν τὴν Ἰωάννα. Μητέρα καὶ κόρη ὁδηγοῦνται στὸ μέγαρο τοῦ Μέμ, ὅπου ἡ Λουΐζα ἐξομολογεῖται στὴν Ἰωάννα ὅτι ἀγαπᾶ τὸν ἱππότη Μπαρνταλιάν. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἀναθέτει μιὰν ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ στὸν κόμητα ντὲ Μαριγιάκ].

25. (Ἡ συνέχεια)

Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας εἶχε καθήσει σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, ἐκύτταξε μὲ τὸ καθάριο της βλέμμα κατάμματα τὴν νέα. Αὐτὴ ταράχτηκε.

—Ἀλίκη, τῆς εἶπε τέλος. Πρὸ ὀλίγου, τὴν ὥρα πού, ὡς ἐκ θαύματος σωθήκαμε, σοῦ εἶπα πὼς ἦταν μιὰ μεγάλη ἐπιπολαιότης ἐκ μέρους σου νὰ ἐπιμείνῃς νὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ γεφύρι.... σοῦ εἶπα ἀκόμη ὅτι ἦταν πολὺ μεγαλειτέρα ἐπιπολαιότης τὸ ὅτι ἄνοιξες τὴς κουρτίνες τοῦ φορείου μας.... καὶ τὸ ὅτι ἐφώναξες τὸ ὄνομά μου μπροστὰ σ' ἕνα πλῆθος ποὺ ἀσφαλῶς ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐχθρούς μου....

—Πράγματι... ἐνόμιζα ὅμως ὅτι ἐξήγησα στὴ Μεγαλειότητά Σας . . .

—Ἀλίκη, τὴν διέκοψε ἡ βασίλισσα .... Ὅταν ἐχαρακτήριζα τὴς πράξεις σου αὐτὲς ὡς ἐπιπολαιότητες ἔκανα λάθος.... ἢ μᾶλλον ὑποκρινόμουν πὼς ἔκανα λάθος... Γιατὶ ἂν σοῦ ἔλεγα ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν πραγματική μου σκέψη, ὑπῆρχε φόβος νὰ ἔκαμνες καμμιὰ καινούργια ἐπιπολαιότητα πού, ἀσφαλῶς, αὐτὴ τὴ φορά, θὰ μοῦ ἦταν μοιραία....

—Δὲν καταλαβαίνω, κυρία, ἐψιθύρισε ἡ Ἀλίκη ντὲ Λοὺξ χλωμιάζοντας.

—Θὰ μὲ καταλάβῃς ἀμέσως.... Ὅταν ἦρθες στὴν Αὐλή μου, Ἀλίκη, μοῦ εἶπες ὅτι ἤθελες νὰ σωθῇς ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῆς βασίλισσας Αἰκατερίνης ἐπειδὴ ἐσκόπευες νὰ ἀσπασθῇς τὸν προτεσταντισμό... Εἶναι μόλις ὀχτὼ μῆνες ἀπὸ τότε.... Σὲ ὑπεδέχτηκα, ὅπως συνήθιζα νὰ ὑποδέχωμαι πάντα τοὺς ἀδικημένους. Κι' ἐπειδὴ ἡ καταγωγή σου ἦταν εὐγενικὴ σὲ διώρισα ἀκόλουθό μου.... Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν ὀχτὼ μηνῶν, σοῦ ἔκαμα ποτὲ κανένα κακό ;.... Ἔχεις κανένα παράπονο ἐναντίον μου ;... Μίλησέ μου καθαρά... Σὲ διατάζω....

—Δὲν ἔχω λόγους ἴσα-ἴσα νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου στὴ Μεγαλειότητά Σας, εἶπεν ἡ Ἀλίκη προσπαθώντας νὰ ξαναγίνῃ κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της, γιὰ τὴς ἄπειρες καλωσύνες σας.... Κι' ἐγὼ ὅμως δὲν ἐξετέλεσα πιστὰ τὸ καθῆκον μου ; Ἔδωσα ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ νὰ μὲ κακολογήσουν ; Μὲ φωνάζουν «ὡραία Βεαρνή», κυρία .... Μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὡραιότητα, ἐντούτοις, τὴν ὁποίαν ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἀποδίδουν, ἐκύτταξα ποτὲ ν' ἀποτρέψω κανέναν εὐγενῆ ἀπὸ τὰ πολεμικά του καθήκοντα ; Καὶ τέλος, ἀπὸ τότε ποὺ ἀσπάσθηκα τὴ νέα μου θρησκεία, μήπως δὲν ἔδειξα ὅλη τὴν πίστη καὶ τὴν ἀφοσίωση σ' αὐτή, ποὺ ὤφειλα νὰ δείξω σὰ νεοφώτιστος ;....

—Ὁμολογῶ, ἀπήντησε ἡ βασίλισσα μὲ μιὰ σοβαρότητα ποὺ ἔφερε νέα ταραχὴ στὴν Ἀλίκη ντὲ Λούξ, ὁμολογῶ πὼς ἔδειξες ἕνα ζῆλο ἴσως ὑπερβολικὸ μάλιστα.... Τί νὰ σοῦ πῶ.... Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχες μείνει καθολικὴ παρὰ νὰ γίνῃς προτεστάντισσα .... σὲ τέτοιο βαθμό ! Ἂς εἶναι.... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαγωγή σου ἀπέναντι τῶν αὐλικῶν μου, ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ ἄμεμπτη. Ὁμολογῶ μάλιστα ἀκόμη ὅτι θὰ μοῦ φαινόταν φυσικώτερο ἂν εἶχες φανῇ.... πῶς νὰ σοῦ πῶ.... λιγώτερο αὐστηρή.... Τέλος, στὴν ὑπηρεσία σου ὑπῆρξες πάντοτε ὑπέροχη. Τόσο μάλιστα, ὥστε καὶ ὅταν ἀκόμη δὲ σὲ εἶχα ἀνάγκη τύχαινε πάντοτε νὰ βρίσκεσαι ἀρκετὰ κοντά μου ὥστε νὰ τὰ βλέπῃς ὅλα... ἢ καὶ νὰ τ' ἀκοῦς..

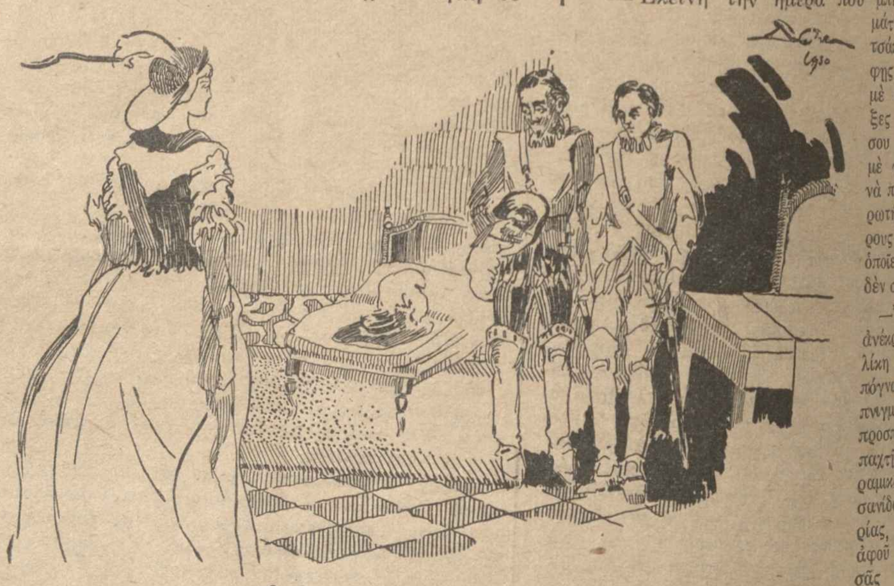

— *Φεύγουμε, κύριοι . . . τοὺς εἶπε...*

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κατηγορία ἦταν τόσο καθαρή, ὥστε ἡ Ἀλίκη ντὲ Λοὺξ κλονίστηκε.

—Ὤ, Μεγαλειοτάτη ! ἐψιθύρισε. Μοῦ προξενοῦν τρόμο τὰ λόγια σας.... Φοβᾶμαι νὰ ἐννοήσω....

Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲ τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ οἴκτου :

—Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ ἐννοήσῃς, ἐπὶ τέλους. Ἡ ὑποψίες μου ἐναντίον σου δὲν χρονολογοῦνται παρὰ ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Σὲ ἀγαποῦσα, Ἀλίκη, καὶ δὲν ἤθελα νὰ σὲ ὑποβάλω σ' αὐτὴ τὴ ντροπή. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ σὲ ἀποχωριστῶ, γιατὶ ἐπείστηκα πιὰ πὼς μὲ προδίδεις....

—Μὲ διώχνετε, Μεγαλειοτάτη ! κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ ἡ νέα.

—Ναί, εἶπεν ἁπλᾶ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

Ἀκολούθησε μιὰ τρομερὴ σιγή.

Ἡ Ἀλίκη ντὲ Λοὺξ εἶχεν ἑνώσει τὰ χέρια ἱκετευτικά, κι' ἔρριχνε ὁλόγυρα ματιὲς γεμᾶτες τρόμο, σὰν κατάδικη.

Τέλος, ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της, καὶ κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ λίγα λόγια :

— Ἡ Μεγαλειότης Σας κάνει λάθος .... Εἶμαι θῦμα κάποιας ἀτίμου συκοφαντίας ....

Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ὑπέφερε ἴσως περισσότερο ἀπὸ τὴ νέα. Γιὰ μιὰν εὐγενικὴ ψυχή, σὰν τὴ δική της, δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ μεγαλείτερο μαρτύριο ἀπὸ τὸ νὰ ... πῃ ἕνα ἀνθρώπινο πλᾶσμα, τὸ ὁποῖον ἕως ... ὀλίγου ἀκόμη ἐθεωροῦσε φίλη της, νὰ ... ράζῃ ἔτσι μπροστά της, ὑπὸ τὸ βάρος ... τόσο τρομερῆς κατηγορίας.

—Ἄκουσε, Ἀλίκη, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ... Ἀλμπρὲ μὲ μιὰ θλιμμένη φωνὴ ποὺ ἔκανε ... νέα νὰ ριγήσῃ, θὰ μποροῦσα, θὰ εἶχα ... κον ἴσως, νὰ σὲ παραδώσω στοὺς ... μας φέρνοντάς τους καὶ τὴν ἀπόδειξη ... προδοσίας σου. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος ὅμως ... τὸ κάνω αὐτό. Γι' αὐτὸ ἀρκοῦμαι στὸ νὰ ... ξαποστείλω στὴν κυρία σου, τὴν βασίλισσα Αἰκατερίνη....

— Ἡ Μεγαλειότης Σας κάνει λάθος ... ψιθύρισε πάλι ἡ Ἀλίκη σ' ἕνα ἀναστεναγμό...

Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἔκαμε μιὰ ... νητικὴ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ.

—Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκα στὸ ... μάτιό σου ... τσάκωσα νά ... φης, γιατί ... μὲ εἶδες ... ξες τὸ ... σου στὴ ... μὲ τὸν ... νὰ προκαλέσ... ρωτήσεις ... ρους μου — ... ὁποῖες ἄλλες ... δὲν σοῦ ...

—Ὤ, κυρία ... ἀνέκραξε ἡ Ἀλίκη μὲ τὴν ... πόγνωση ... πνιγμένου ... προσπαθεῖ ν' ... παχτῇ ἀπὸ ... ραμικρὸ ... σανίδας ... ρίας, ὅ ... ἀφοῦ πρέπει ... σᾶς ὁμολογ... τὴν ἀλήθεια ... δοῦ!.. Ἀγαπ... Ἔγραφα σ' αὐτὸν ποὺ ἀγαπῶ....

—Αὐτὸ πράγματι ὑπέθεσα κι' ἐγώ, καὶ ... αὐτὸ ἐσώπασα, Ἀλίκη. Κάποια ἄλλη μέρα ... μως, Ἀλίκη, ἕνας ἀξιωματικός μου σὲ ... νὰ κουβεντιάζῃς μαζὶ μ' ἕναν ταχυδρόμο ... ἔφευγε γιὰ τὸ Παρίσι.... Ὁ ταχυδρόμος ... φυγε γρήγορα, κι' οὔτε ξαναφάνηκε πιά, ... λίκη... Γιατί ;...

—Τοῦ εἶχα δώσει μερικὲς παραγγελίες ... κάτι φίλους ποὺ ἔχω στὸ Παρίσι, Μεγαλειο... τάτη.... Ἐγὼ φταίω ἂν δὲν ξανάρθε ;... Μπορεῖ καὶ νὰ σκοτώθηκε....

—Ὅταν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ μας συγ... κεντρωθῆκαν γιὰ νὰ λάβουν ἀποφάσεις, σὲ ... νεκάλυψαν κρυμμένη, Ἀλίκη, στὸ δωμάτιο ... ποὺ βρισκόταν δίπλα στὴν αἴθουσα τῆς συν... δριάσεως....

—Βρισκόμουν ἐκεῖ ὅταν εἶχαν ἔρθει αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοί, κυρία.... Δὲν τολμοῦσα πιὰ νὰ βγῶ....

—Αὐτὲς τὴς δικαιολογίες εἶχες βρῇ καὶ ... εἶχες πῇ τότε, Ἀλίκη.... Καὶ σὲ εἶχα πιστέ... ψει... Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐντούτοις, ... πως σοῦ εἶπα, ἄρχισα πιὰ νὰ σὲ ὑποψιάζομαι σοβαρά....

—Γιατί, Μεγαλειοτάτη ; Γιατί ;....

—Ἡ ἐπιμονή σου νὰ μ' ἀκολουθήσῃς στὸ Παρίσι μοῦ ξανάφερε στὴ μνήμη τὰ περιστατικά ... νότα ποὺ σοῦ ἀνέφερα, Ἀλίκη, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα.... Σὲ πῆρα μαζί μου, ἐντούτοις, Ἀλίκη, γιατὶ ἤθελα νὰ σὲ θέσω σὲ δοκιμασία... Βλέπεις πόσο δὲν ἤθελα νὰ σὲ ...

στεύσω ἔνοχη, Ἀλίκη, ἀφοῦ προτίμησα νὰ θέσω σὲ κίνδυνο τὴ ζωή μου γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά σου....

Τρέμοντας, μὲ βλέμμα ἀπλανές, μὲ κρύο ἱδρῶτα στὸ μέτωπο, ἡ Ἀλίκη ντὲ Λοὺξ ἔκανε μιὰ τελευταία ἀπόπειρα ἀρνήσεως :

—Ἔ, νὰ λοιπόν, Μεγαλειοτάτη, ποὺ εἶμαι ἀθώα, ἀφοῦ ζῆτε !....

—Δὲν φταῖς ἐσὺ ἂν ζῶ ! εἶπεν ἡ βασίλισσα. Ἀλίκη ντὲ Λούξ, ἦσουν συνεννοημένη μαζὶ μ' αὐτοὺς ποὺ θέλησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν....

—Ποτέ !....

—Ἀλίκη ντὲ Λοὺξ ! Ἐσὺ θέλησες νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ γεφύρι ! Σὺ ἄνοιξες τὴς κουρτίνες ! Ἐσὺ μ' ἔδειξες φωνάζοντας τ' ὄνομά μου, στοὺς δολοφόνους ! Σ' ἐσένα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἔρριξε αὐτὸ τὸ μπιλλιέτο, ὅταν τὸ φορεῖο ἀναποδογυρίστηκε !.... Φαίνεται ἐντούτοις πὼς ἤμουνα λιγώτερο ταραγμένη ἀπὸ σένα, ἀφοῦ εἶδα αὐτὸ τὸ μπιλλιέτο ὅταν ἔπεφτε στὰ γόνατά σου, ἀφοῦ τὸ σήκωσα ἀπὸ χάμω, ἀφοῦ τὸ φύλαξα, ἀφοῦ ἰδού το !

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἔτεινε στὴν Ἀλίκη ἕνα χαρτάκι διπλωμένο σὲ σχῆμα μικροσκοπικοῦ τριγώνου.

Ἡ νέα ἔπεσε γονατιστή, συντριμμένη ἀπὸ τὴν ντροπή της.

—Πάρ' το ! εἶπεν ἡ βασί...

Στὸ ἄκουσμα τῆς κραυγῆς αὐτῆς ὁ Ἱππότης γύρισε ἀπότομα....

το αὐτὸ σοῦ προωριζόταν. Σοῦ ἀνήκει.

Ἡ κατάσκοπος ἔμεινε ἀκίνητη, ἀποβλαθωμένη.

—Πάρ' το ! ἐπανέλαβε σκληρὰ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κατάσκοπος ὑπήκουσε. Χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, ἔτεινε τὸ χέρι.

—Διάβασε ! πρόσταξε ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ. Διάβασε, γιατὶ αὐτὸ τὸ μπιλλιέτο περιέχει μιὰ διαταγὴ τῶν κυρίων σου !

Ἡ κατάσκοπος, τρέμοντας σύγκορμη, χλωμὴ σὰν σάβανο, ξεδίπλωσε τὸ μπιλλιέτο καὶ διάβασε :

«Ἂν τὸ κόλπο πετύχῃ, νὰ βρίσκεστε στὸ Λοῦβρο αὔριο τὸ πρωΐ. Ἂν πάλι δὲν πετύχῃ, ἐγκαταλείψετε τὴ θέση σας τὸ ταχύτερο, ζητώντας κανονικὴ ἄδεια, καὶ παρουσιασθῆτε ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν. Ἡ βασίλισσα θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ....»

Μιὰ ἐλαφρὰ κραυγή, ποὺ ἔμοιαζε σὰν οἰμωγή, βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλια τῆς κατασκόπου.

Ὕστερα, ξανάπεσε συντριμμένη, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἐκύτταξε τὴν Ἀλίκη ντὲ Λοὺξ μὲ συμπόνοια.

—Πήγαινε τώρα...., εἶπε κατόπιν.

Ἡ κατάσκοπος σηκώθηκε ἀργά. Εἶδε τὴ βασίλισσα πού, μὲ τεντωμένο τὸ χέρι, τῆς ἔδειχνε τὴν πόρτα. Ὀπισθοχώρησε σιγὰ-σιγὰ κι' ἔφτασε ἴσαμε κεῖ. Διστακτικά, τρέμοντας, ἄνοιξε τὴν πόρτα, καὶ μονάχα ὅταν βρέθηκε ἔξω ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλή.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας βγῆκε κι' αὐτὴ ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ μπῆκε στὴ χαμηλὴ αἴθουσα ὅπου τὴν περίμεναν οἱ δύο ἱππόται.

—Φεύγουμε, κύριοι.... εἶπε.

Διευθύνθηκε στὸ ἁμάξι της, καί, πρὶν ἀνέβῃ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ δῇ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Ἀλίκη ντὲ Λούξ.

—Δυστυχισμένο παιδί ...., ψιθύρισε ἀναστενάζοντας. Ἰδοὺ τὰ ἔργα σου Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων !....

***

Ἡ Ἀλίκη ντὲ Λούξ, μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἄρχισε νὰ τρέχῃ, καθὼς εἴπαμε, σὰν τρελλή. Ἡ πρώτη της σκέψη ἦταν ν' ἀπομακρυνθῇ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε ὑποστῇ μιὰ τέτοια ντροπή.

Ξαφνα ὅμως σταμάτησε. Τρέμοντας, ἐκύτταξε ὁλόγυρά της :

—Ποῦ νὰ πάω, Θεέ μου, τέτοια ὥρα !... ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωση. Ποῦ νὰ κρυφτῶ !... Τί θ' ἀπογίνω ὅταν μ ά θ η.... Εἶμαι χαμένη ! Τί νὰ κάνω ; Νὰ πάω στὸ Παρίσι ; Ἄ ! Ὄχι, ὄχι !.... Τί ἔκανα ! .... Θέλησα νὰ δολοφονήσω τὴ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας !... Ποιὰ εἶμαι ;.... Τί εἶμαι ;.... Πῶς ντρέπουμαι, Θεέ μου .... Εὐτυχῶς δὲν μὲ βλέπουν, εἶναι νύχτα.... Σὲ λίγες ὧρες ὅμως θἄχῃ ξημερώσει !.... Θὰ μὲ δοῦν .... Καὶ ποιὸς εἶναι κεῖνος ποὺ δὲ θὰ μαντέψῃ, ἀπὸ τὴ ντροπή μου, τί ἀντικείμενον φρίκης καὶ περιφρονήσεως ἔχω γίνει ;....

Κάθησε σ' ἕνα βράχο, στηρίζοντας τὸ κεφάλι της στὰ δυό της χέρια.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν νέα. Νέα κι' ὡραία. Κι' ὅμως, τὴ στιγμὴ αὐτὴ κανένας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὴν ὀμορφιά της ....

—Τί νὰ κάνω ! ξανάπε. Ν' ἀποφύγω τὴ βασίλισσα Αἰκατερίνη ; Ἀλλοίμονο.... Γιὰ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπ' αὐτήν, ἕνα καταφύγιο ὑπάρχει μόνο : Ὁ τάφος.... Καὶ δὲ θέλω νὰ πεθάνω.... Περπάτα, ἀϋλία ! Ἐμπρός .... Σήκω προδότρα !.... Πρέπει ν' ἀποτελειώσῃς τὸ ἔργο σου !.... Ἡ βασίλισσα σὲ περιμένει ....

Ἔτσι βασανιζόταν μονάχη της ἡ δυστυχισμένη Ἀλίκη ντὲ Λούξ.

Μιὰ βαρειὰ θλίψη ἦταν ἁπλωμένη στὴν ψυχή της. Τὰ πόδια της εἶχαν πληγιάσει ἀπὸ τὴς πέτρες τοῦ δρόμου.

Δὲν ἔνοιωθε οὔτε κούραση οὔτε πόνο. Προχωροῦσε πρὸς τὸ Παρίσι, σὰ νὰ τὴν ἔσπρωχνε κεῖ κανένας μαγνήτης.

Ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας δρόμο, παρατήρησε μερικὰ χαμηλὰ σπίτια, καὶ κύτταξε μὲ προσοχή. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια, τῆς φάνηκε πὼς διέκρινε λίγο φῶς. Ἀσυνείδητα κι' ἀποφασιστικά, προχώρησε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ χτύπησε στὴν πόρτα.

Ἄνοιξαν σχεδὸν ἀμέσως.

—Μιὰ κάμαρα γι' ἀπόψε τὴ νύχτα ! εἶπε ἡ νέα.

—Μάλιστα, εἶπε αὐτὸς ποὺ τῆς ἄνοιξε. Ἐμπᾶτε ὅμως μέσα γιὰ νὰ ζεσταθῆτε. Θὰ ξεπαγιάσετε, κυρία....

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Λοὺξ ἔκανε ἕνα νεῦμα ὅτι δεχόταν.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα, ἄνοιξε ἄλλη μιά, καὶ ἔμπασε τὴν ἐπισκέπτρια σ' ἕνα εἶδος χαμηλῆς τραπεζαρίας. Ἡ τραπεζαρία αὐτὴ φωτιζόταν ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ τζακιοῦ ποὺ βρισκόταν στὴν ἀριστερὴ μεριὰ τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἀλίκη μπῆκε, καί, ἐξ ἐνστίκτου, στράφηκε πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς, πρὸς αὐτὴ τὴ φλόγα.

Εἶδε τότε ἕναν ἱππότη. Ἦταν ἀκουμπισμένος στὸ τραπέζι καὶ τῆς γύριζε τὴν πλάτη.

Ἡ Ἀλίκη, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοὔρριξε τὸν ἀναγνώρισε. Γιατὶ μιὰ φλόγα ἀνέβηκε στὰ ὠχρά της μάγουλα, καὶ μιὰ κραυγὴ τῆς ξέφυγε.

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΕΛ

Στὸ ἄκουσμα τῆς κραυγῆς αὐτῆς, ὁ ἱππότης ἐγύρισε ἀπότομα. Ἦταν ὁ Θεόδοτος. Μόλις ἀντίκρυσε τὴν Ἀλίκη, ἐχλώμιασε, σηκώθηκε βιαστικά, ἔτρεξε κοντά της καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

—Ἀλίκη ! Ἐσύ ! ἀνέκραξε. Ὥστε δὲν ὀνειρεύομαι.... Εἶσαι σύ ! Σύ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ψυχή μου ἦταν βυθισμένη στὴ θλίψη μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ χωριζόμαστε γιὰ πολὺν καιρό!.. Ὢ ! Ὥστε δὲν εἶμαι ἐντελῶς καταραμένος ἀφοῦ σὲ ξαναβλέπω !...

Μιλοῦσε μὲ πυρετό. Τἄχε χαμένα τόσο, ἀπὸ τὴ χαρά του, ὥστε δὲν σκέφτηκε νὰ τὴν ρωτήσῃ πῶς καὶ γιατί βρισκόταν ἐκεῖ....

Τὴν ἔσυρε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὰ χέρια της.

—Ὢ ! Μὰ εἶσαι παγωμένη !.... Τρέμεις, Ἀλίκη.... Τὰ χέρια σου εἶναι κρύα.... Ἔλα κοντά.... Νά.... ἔτσι.... ἀκόμη πιὸ κοντὰ στὴ φωτιά.... Μὰ γιατί τρέμεις ἔτσι ;.... Γιατί εἶσαι τόσο χλωμή ;.... Φαίνεσαι σὰν κουρασμένη....

«Τί θὰ τοῦ πῶ τώρα ; ....» σκεφτόταν αὐτή.

—Ἀγαπημένη μου.... Τὴν στιγμὴ ποὺ σ' ἀντίκρυσα, μόλις μπῆκες, συλλογιζόμουν : «Τέλειωσε. Ποτέ μου δὲν θὰ τὴν ξαναϊδῶ... Χωριστήκαμε γιὰ πάντα...» Κι' ὅμως νά ! Εἶσαι δῶ ! Σὲ βλέπω !

Αὐτὴ ὅμως σώπαινε. Κι' ἡ σιωπή της ἔκανε τὸν νέο νὰ ἐκπλήσσεται....

Σώπαινε. Γιατί ἆρά γε ;

Μήπως.... μήπως εἶχε παραξενευτῇ γιὰ τὸ θάρρος του ;....

Ὁ ἱππότης ἔσφιξε τὰ χέρια της, μὲ κάποια δειλία ὅμως τώρα.

—Ἀλίκη ! ἐψιθύρισε.

Αὐτή, μισόκλεισε τὰ μάτια.

«Νά, ἔφτασε ἡ τρομερὴ στιγμή, σκέφτηκε. Ὢ ! Ἂς πέθαινα... Ἂς πέθαινα πρὶν ἀνοίξουν τὰ χείλη μου....»

—Ἀλίκη, ξανάπε ὁ νέος μ' ἕναν τόνο τρυφερότητος στὴ φωνή, Ἀλίκη, θὰ σὲ συνοδεύσω στὸ Σαὶν-Ζερμαίν, στὴ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.... Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔφυγε ἀκόμη....

«Βέβαια, αὐτὸ θἄταν—σκέφτηκε. Ἡ νέα εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ συνοδεία τῆς βασίλισσας γιὰ νὰ τρέξῃ κοντά του, καὶ τώρα ντρεπόταν ..»

Ἡ Ἀλίκη ἔνοιωσε ἕναν τρομερὸ κλονισμό. Σήκωσε πάνω του τὰ μάτια της, καὶ τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα τρελλῆς....

—Ἀλίκη, ἀγαπημένη μου. . . ἄγγελέ μου.., ξανάπε ὁ νέος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ βρῶ λόγια γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

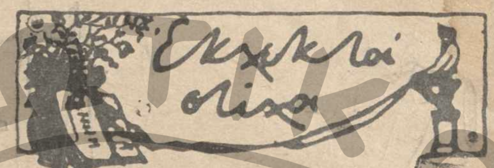

ΑΝΑΜΟΝΗ

Θέλω ν' ἀρχόσουν κάποιαν ἤρεμη βραδυά
ἀλαφροφτέρουγη, χλωμή, στὴν κάμαρά μου,
στὴς θαμπὲς ὧρες ὅπου ἀρχίζει ὀκνὰ ἡ καρδιὰ
τὰ ἰδανικὰ ν' ἀραχνοπλέκῃ ὄνειρά μου....

Μπρὸς στὸ τραπέζι μου θὰ μ' ἔβλεπες, σκυφτό,
βιβλία...χειρόγραφα—πῶς τἄχες συνηθίσῃ!—
κάποιο τραγοῦδι... ἕνα ἀτέλειωτο γραφτό,
κι' ἡ λάμπα πλάϊ ποὺ ὥρα τὴν ὥρα πάει νὰ σβύσῃ...

Ν' ἀρχόσουν πλάϊ μου σὰν ἔμπνευση ἱλαρή,
ἀκουμπιστὴ πάνω στὸν ὦμο μου θλιμμένα,
καὶ σιγανὰ ν' ἀπάγγελναν τὰ χείλη σου
τὰ τραγουδάκια ποὺ γιὰ σένα ἔχω γραμμένα...

Κι' ὅλα ὅπως τ' ἄφησες σὰν ἔφυγες θὰ τ' ἄβρισκες·
ἀπ' τὰ χεράκια σου δυὸ ρόδα μαραμένα
μέσ' στ' ἀνθογυάλι, κι' ἡ θεσούλα σου ἡ μόνιμη
ἀνέγγιχτη· τὰ σουβενίρ σου τὰ θλιμμένα....

Θέλω ν' ἀρχόσουν κάποιαν ἤρεμη βραδυὰ
σὰν τὴν ἀποψινὴ π' ἁπλώνεται μὲ χάρι,
ποὺ δὲν σαλεύει οὔτ' ἕνα φύλλο στὰ κλαδιά,
κι' ἀσημολούζει ὅλη τὴν πλάση τὸ φεγγάρι...

Θέλω ν' ἀρχόσουν κάποιαν ἤρεμη βραδυά,
ἀλαφροφτέρουγη, χλωμή, στὴν κάμαρά μου·
στὴς θαμπὲς ὧρες ὅπου ἀρχίζει ὀκνὰ ἡ καρδιὰ
τὰ ἰδανικὰ ν' ἀραχνοπλέκῃ ὄνειρά μου....

(Ἀνέκδοτο) ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Κάθε μόδα εἶναι καὶ ἡ ἀντανάκλασις μιᾶς ἐποχῆς καὶ ἐπειδὴ διερχόμεθα μίαν ἐποχὴν ἐκνευρισμοῦ, δὲν μποροῦσε παρὰ αὐτὸ νὰ ἀντανακλᾶται καὶ εἰς τὴν μόδαν, ἕως ὅτου ἔλθῃ καὶ πάλιν ἡ ἠρεμία ποὺ θὰ ξαναφέρῃ, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, τὴν μόδα ποὺ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ ἕνα ἁρμονικὸν σύνολον.

Τώρα βλέπομε ἀκόμη ἀλλόκοτα χρώματα, ὑπερβολικὰ πλατυὰ παντελόνια, πλατεῖς ὤμους, μέση ἀφύσικη, ὑποδήματα στενά, ρεβὲρ ποὺ μοιάζουν μὲ ἀλεξικέραυνα, ἀλλὰ πλησιάζει ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ ξαναγυρίσωμε στὸ σοβαρὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο: τὸ ἀγγλικὸ ἢ τὸ βιεννέζικο. Φυσικὰ οἱ νεαροὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἀρέσκωνται σὲ παράξενα, ἰδιόρρυθμα χρώματα, ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦν αὐτοὶ τὴν πλειονότητα.

Ὁ Λονδρέζος εὑρίσκει ὅτι διὰ τὸν ἄνδρα ἰδιορρυθμία καὶ κομψότης εἶναι δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα, διότι ἡ κομψότης εἰς ἕνα κύριον συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἔχῃ παρουσιαστικὸν πρὸ πάντων σοβαρό. Πρέπει λοιπὸν νὰ διαλέξῃ: ἢ νὰ εἶναι κομψὸς ἢ νὰ εἶναι ἰδιόρρυθμος. Θὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν μὲ τὸ ὡραῖο κόψιμο ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ κοστοῦμι του, μὲ τὸ φίνο ὕφασμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ εἶναι καμωμένο, καὶ ὄχι μὲ τὸ ἰδιόρρυθμο χρῶμα, οὔτε μὲ ἐπιτηδευμένο γένει ντύσιμο. Τὸ ὡραιότερο ἀνδρικὸ ντύσιμο εἶναι τὸ κλασσικό, τὸ ὁποῖον θὰ διακρίνεται εἰς ἄψογον καθαριότητα ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων: Τὸ ὑποκάμισο θὰ εἶναι ἀπαστράπτον, τὸ κολλάρο ἐπίσης, ἡ κάλτσες, τὸ μανδῆλι, τὰ ὑποδήματα καὶ ἡ γραβάττα καλοδιαλεγμένη καὶ καινούργια πάντοτε. Ἡ γραβάττα εἶναι τὸ μόνον ἴσως ἐξάρτημα ποὺ δὲν ἐπιδέχεται μετριότητα.

Κάτι ὅμως ποὺ δὲν προσέχουν ὅσο θὰ ἔπρεπε οἱ κύριοι, εἶναι νὰ ἐπιμελοῦνται τὸ ντύσιμό τους ὅταν συνοδεύουν κυρίας. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ποτὲ ὅτι ὅταν ἡ κυρία τὴν ὁποίαν συνοδεύουν, φορεῖ ἔξωμον τουαλέτταν, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ φορέσουν τοὐλάχιστον σμόκιν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἡ κυρία δὲν

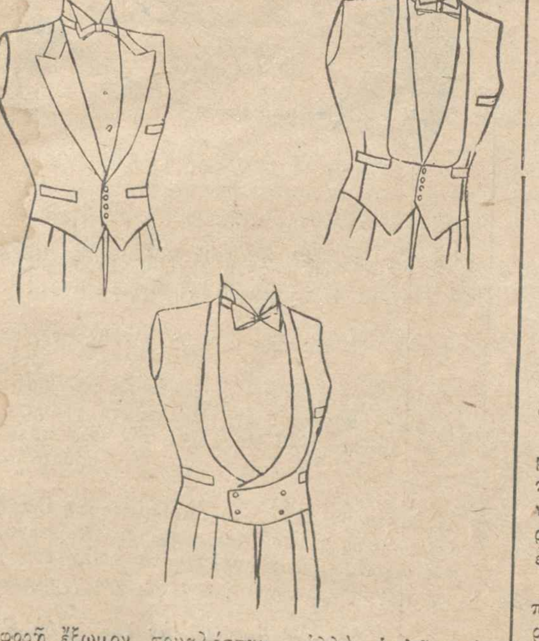

φορῇ ἔξωμον τουαλέτταν, ἀλλὰ ἁπλῶς κάπως πιὸ τουαλέτταν γιὰ *petit diner*, πάλιν ὁ κύριος πρέπει νὰ φορέσῃ σμόκιν. Τὸ σμόκιν ἄλλωστε εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὔκολα ἀνδρικὰ κοστούμια καὶ δὲν πρέπει νὰ δυσκολεύεται ὁ κύριος νὰ τὸ φορῇ.

Τὸ φράκο εἶναι ἐπισημότερον ἔνδυμα καὶ οἱ περισσότεροι κύριοι δὲν τὸ ἀγαποῦν, διότι εἶν' ἀλήθεια ὅτι πηγαίνει μόνον σὲ πολὺ καλὲς σιλουέττες.

Τὰ ζιλὲ ποὺ συνοδεύουν τόσο τὸ σμόκιν, ὅσο καὶ τὸ φράκο, παρουσιάζουν μεγάλην ποικιλίαν καὶ μπορεῖ νὰ διαλέξῃ ὁ καθένας ἀναλόγως τῆς σιλουέττας του. Φοριοῦνται καὶ ζιλὲ σταυρωτὰ καὶ ἴσια, σᾶς παρουσιάζομε δὲ ἕνα ἐξ ἑκάστου εἴδους γιὰ νὰ διαλέξετε.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἡ ὀμορφιὰ εἶναι μέγιστο προσὸν γιὰ τὴ γυναῖκα, ὅσο κι' ἂν διατείνωνται μερικοὶ ὅτι προτιμοῦν τὴν ἐξυπνάδα.

Ἡ ἄσχημη γυναῖκα εἶναι χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ δυστυχισμένη· γι' αὐτὸ ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσῶ ἦτο τῆς γνώμης ὅτι στὴν ἐκπαίδευσι τῆς γυναίκας ἔπρεπε νὰ περιλαμβάνεται καὶ χωριστὴ διδασκαλία ποὺ θὰ τῆς ἐμάνθανε πῶς νὰ ἀρέσῃ καὶ τί πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν ὀμορφιά της. Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους τόσο στὴν Αἴγυπτο ὅσο καὶ στὴν Ἀσσυρία καὶ στὴν Ἰουδαία, ἡ ὀμορφιὰ ἦτο κάτι ποὺ ἐξετιμᾶτο πολύ, καὶ σῴζονται ἀκόμη μερικὲς συνταγὲς τῆς Κλεοπάτρας, ποὺ μαρτυροῦν πόσο ἠσχολοῦντο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μὲ τὴν ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας.

Μιὰ στραβὴ μύτη, ἢ ἕνα μυτερὸ πηγοῦνι, εἶναι πράγματα ποὺ καταστρέφουν τὸ ἁρμονικὸ σύνολο τῆς καλλονῆς. Μὲ τὴς καταπληκτικὲς ὅμως προόδους τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, ἡ ἀδικία τῆς φύσεως ἐπανορθοῦται, ἂν ὄχι πάντοτε, τοὐλάχιστον τὴς περισσότερες φορές. Γι' αὐτὸ ἔχουν ἱδρυθῆ τὰ διάφορα ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, ὅπου πεπειραμένοι ἐπιστήμονες κάνουν τὴς δυσκολώτερες ἐγχειρήσεις, ἐπιτυγχάνοντες καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα — τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν θὰ ἐθεωροῦντο θαύματα!

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ὑπάρχει καὶ τρόπος νὰ διατηρῆται ἡ καλλονὴ καὶ νὰ προλαμβάνωνται ἡ διάφορες πληγὲς τοῦ χρόνου: σοῦφρες, ρυτίδες, μαγοῦλες, κτλ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τῆς «Ἑβδομάδος» θὰ παρακολουθήσωμεν τὰς πρακτικὰς συμβουλὰς μιᾶς ξακουσμένης καλλονῆς ποὺ ἐξέδωκε τελευταίως ἕνα χρησιμώτατον βιβλίον καλλονῆς.

Ε.

ΜΟΔΑ

Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δὲν ἔσπευσαν ἡ γυναῖκες νὰ ἀκολουθήσουν τὰς διατάξεις τῆς μόδας καὶ νὰ φορέσουν μακρυὲς φοῦστες. Ἂν ὅμως δὲν τὰς ἐφόρεσαν τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἀπόγευμα, δὲν μποροῦν νὰ μὴ τὰς φορέσουν τὰ βράδυα, κι' ἔτσι ἕνας ποὺ βλέπει τὴν ἴδια γυναῖκα ἀπόγευμα καὶ βράδυ, ἔχει τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὸ βράδυ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι μεταμφιεσμένη.

Ἡ γυναῖκες λυποῦνται πολὺ γιὰ τὴν κατάργησι τῆς κοντῆς φούστας καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἐννοοῦν νὰ τὴν διατηρήσουν, ἔστω καὶ ἐν μέρει, διότι ξέρουν καλὰ ὅτι ἡ κοντὴ φοῦστα δίδει νεανικὴν ὄψιν στὴ γυναῖκα.

Ὅλες ὅμως ἡ βραδυνὲς τουαλέττες ἔχουν μακρυὲς φοῦστες καὶ ἀκολουθοῦν, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἕνα εἶδος φορεμάτων στύλ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι κάπως στενώτερες. Ἄλλοτε πάλιν σφίγγουν οἱ γοφοὶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ κάτω ἀρχίζει τὸ πλάτος.

Μερικὰ μοντέλα εἶναι ἂν φόρμ καὶ καλύπτονται ἀπὸ βολὰν λίγο σουρωτὰ ποὺ περιβάλλουν ὁλόκληρο τὸ σῶμα, ἢ χωρίζουν τὴ φοῦστα σὲ δύο ἢ τρία μέρη. Μερικὰ βολὰν φθάνουν ὥς τὸ ἔδαφος καὶ κάποτε καταλήγουν καὶ σὲ οὐρά.

Τὰ περισσότερα κορσὰζ εἶναι μπλουζὲ καὶ καθὼς ἡ τάλλια ἐπῆγε πιὰ στὴ θέσι της, σχηματίζουν εἶδος μπολερό.

Τὰ ἐπανωφόρια ποὺ φοριοῦνται τὰ βράδυα εἶναι δύο εἰδῶν: Τὰ μὲν εἶναι μακρυὰ καὶ ἔχουν ἐνίοτε οὐράν, ἐνθυμίζοντα βασιλικὲς συναθροίσεις καὶ Μεσαίωνα, διότι δὲν τοὺς λείπει οὔτε ἡ μπορντούρα ἀπὸ γούνα, τὰ δὲ εἶναι κοντύτερα καὶ φθάνουν ὥς ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει τὸ πλάτος τῆς φούστας. Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ γαρνίρονται μὲ ζιμπλίν, ἑρμίνα ἢ ρενάρ, ποὺ τοὺς δίδουν πλούσια ἐμφάνισι.

Γιὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα χρησιμοποιοῦνται τὰ πλούσια καὶ βαρύτιμα ὑφάσματα, δηλαδὴ μπροσέ, λαμέ, βελοῦδα μεταξωτά, σατὲν μουαρὲ καὶ σημειοῦται ἡ ἐπάνοδος εἰς τὰ κεντήματα τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Δὲν γαρνίρουν ὁλόκληρο τὸ φόρεμα σὰν ἄλλοτε, ἀλλὰ κάμνουν πολὺ διακριτικὴν ἐμφάνισιν, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ὑπενθυμίζουν τὴν ὕπαρξί τους.

Ἐπίσης ἔκαμαν διακριτικὴν ἐμφάνισι τὰ παγιετέ, πρᾶγμα ποὺ ἐνέπνευσε τὸν Παρισινὸν Οἶκον Λανβὲν νὰ παρουσιάσῃ μερικὰ ἀριστουργηματικὰ μοντέλα.

Ἐπανωφόρι ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο μὲ λευκὸ ρενάρ. Φόρεμα βραδυνὸ ἀπὸ λευκὸ κρὲπ μὲ βολὰν ἂν φόρμ. Τουαλέττα ἀπὸ μαύρη δαντέλλα λεπτοτάτη μαλίν.

ΤΟ ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ ΣΑΣ

Τώρα ποὺ σὲ λίγο θὰ ἀρχίσῃ τὸ κρύο, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ προσβάλλεται ἀπ' αὐτὸ εἶναι τὰ χείλη. Ἀρχίζουν νὰ σκάζουν καὶ τὰ κραγιόνια ποὺ χρησιμοποιοῦμε κάθε ἄλλο παρὰ τὰ προφυλάττουν, τοὐναντίον μάλιστα.

Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν συνιστοῦμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας νὰ περιποιοῦνται ἰδιαιτέρως τὰ χείλη των, διότι δὲν γίνεται ἀσχημότερο πρᾶγμα ἀπὸ χείλη σκασμένα ἢ χείλη ποὺ ἔχουν χάσουν τὴ φρεσκάδα τους.

Προτοῦ βάζετε κραγιόνι σᾶς συνιστῶ νὰ ἀλείφετε τὰ χείλη σας μὲ αὐτὸ τὸ μῖγμα: *Cire vierge 5 gr. Huile d'amandes douces 15gr. Essence de benjoin 2gr.*

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλῆ χρῆσις βουτύρου ἀπὸ κακάο ὠφελεῖ ἂν τὸ χρησιμοποιῆτε πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ κόκκινου κραγιόν.

Προσοχὴ τί βάζετε εἰς τὰ χείλη σας, διότι ἡ φρεσκάδα των καταστρέφεται πολὺ εὔκολα.

ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

Εἰς προηγούμενο φύλλο μας δώσαμε ὁδηγίες διὰ νὰ μάθουν ἡ ἀναγνώστριές μας νὰ κατασκευάσουν μόνες των ἕνα τσαντάκι ἀπὸ [illegible]τί, μὲ τὸν κολλιέ τους. Σ' αὐτό, θὰ τὶς βοηθήσουμε νὰ κατασκευάσουν ἕνα ἄλλο.

Τσαντάκι ἀσορτὶ μὲ τὸ ταγιὲρ ἢ τὸ ἐπανωφόρι.—Σπεύδομε νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμε, φίλαι ἀναγνώστριαι, προτοῦ ἀγοράσετε ὕφασμα γιὰ τὸ ἐπανωφόρι σας ἢ τὸ ταγιέρ σας, νὰ πάρετε λιγάκι παραπάνω ὕφασμα γιὰ νὰ κάμετε τὸ τσαντάκι σας, διότι εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὰ τσαντάκια ποὺ εἶναι ἀσορτὶ μὲ τὸ ἐπανωφόρι ἢ τὸ ταγιέρ, ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε.

Ἐν ἀνάγκῃ μπορεῖ ἡ τσάντα νὰ γίνῃ καὶ ἀπὸ κομμάτια καταλλήλως συναρμολογημένα ποὺ θὰ γίνουν τὸ σχῆμα ποὺ σᾶς παρουσιάζομε, δηλαδὴ φάκελλος μὲ σουφλὲ χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ τσάντα μὲ ξύλινο φερμουὰρ ὡς πλέον πρακτική. Τὴν φοδράρομε γιὰ νὰ εἶναι πλέον στερεὰ καὶ θὰ μᾶς ἐξυπηρετῇ θαυμάσια.

Ἀπὸ τὸ ὕφασμα τὸ ἴδιο γίνεται καὶ ἕνα ἀνθουλάκι γιὰ τὴν μπουτουνιέρα.

Μπατίκ.—Ἐπειδὴ πολλαὶ ἀναγνώστριαι μοῦ τὸ ζητοῦν ἀναγκάζομαι νὰ ἐπαναλάβω τὴν κατασκευὴ τῶν μπατίκ:

Παίρνομε ὕφασμα κρὲπ ντεσὶν χρώματος τῆς ἀρεσκείας μας καὶ τὸ κόβομε εἰς τὸ σχῆμα ποὺ θέλομε (ἐσάρπα ἢ μαντῆλι), ἀκολούθως παίρνομε κρεγιὸν εἰδικὰ ποὺ πωλιοῦνται εἰς τὸ κατάστημα Ρὲξ καὶ σχεδιάζομε τὰ σχέδια ποὺ θέλομε. Ὅταν τελειώσωμε τὸ σχεδίασμα, παίρνομε καθαρὸ λευκὸ στουπόχαρτο, ἀκουμποῦμε στὰ σχέδια καὶ σιδερώνομε. Πετοῦμε τὸ λερωθὲν στουπόχαρτο, χρησιμοποιοῦμε ἄλλο καθαρὸ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως ὅτου τὸ στουπόχαρτο νὰ μὴ λερώνεται πιά.

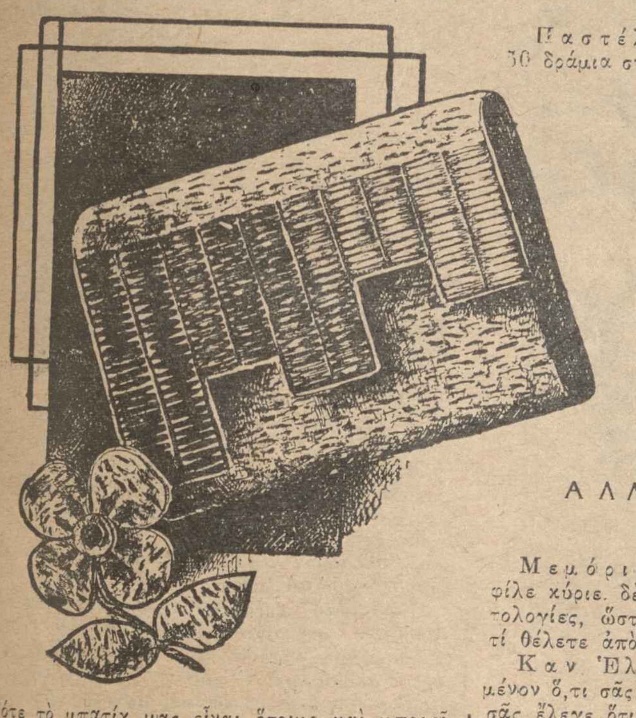

Τότε τὸ μπατίκ μας εἶναι ἕτοιμο καὶ μπορεῖ νὰ πλυθῇ χωρὶς διόλου νὰ ξεβάφῃ.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μὴ βιάζετε ποτὲ τὰ παιδιά σας νὰ φυσοῦν ὅλη τὴν ὥρα τὴ μύτη τους, διότι τοὺς καταντᾶ συνήθεια, καὶ ἡ συνήθεια αὐτὴ καταλήγει εἰς τὸ νὰ τοὺς καταστρέψῃ τὸ σχῆμα τῆς μύτης των. Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὴ συχνὴ αὐτὴ χειρονομία πάρετε τὴν συνήθεια νὰ καθαρίζετε καλὰ τὴ μύτη τὸ πρωῒ ποὺ πλύνεσθε καὶ τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε. Μάλιστα νὰ συνηθίσετε κάθε πρωῒ νὰ ρουφᾶτε νερὸ μὲ ἁλάτι, εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα.

Μερικοὶ ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι τὸ πτέρνισμα ὠφελεῖ καὶ ἐλαφρώνει τὸ κεφάλι, ἐν τούτοις οἱ γιατροὶ εἶναι τῆς ἐναντίας γνώμης καὶ τοὐναντίον μάλιστα φρονοῦν ὅτι ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς τῶν τοιχωμάτων τῆς μύτης βλάπτει. Συνηθίσετε τὰ παιδιά σας ἀπὸ μικρὰ νὰ ἀναπνέουν μὲ τὴν μύτη, διότι ὁ ἀέρας περνῶντας ἀπὸ τοὺς ρώθωνας φθάνει εἰς τὸν λαιμὸν ζεστὸς καὶ ἔτσι ἀποφεύγομε τὰ κρυολογήματα.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ὅσα εἴπαμε τὴς προάλλες μποροῦν νὰ προσαρμοσθοῦν καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις τοῦ βίου μας. Π. χ. γιὰ ἐκδρομὰς ποὺ κάμνομε μαζὶ μὲ ἄλλους, γιὰ συναναστροφάς, εἰς τὰς ὁποίας βρισκόμεθα μαζὶ μὲ ξένους, τοὺς ὁποίους πρώτη φορὰ ἐγνωρίσαμε. Δὲν θὰ τοὺς κάμωμεν ὅλους ἐπιστηθίους φίλους, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἀποφύγωμεν νὰ τοὺς ἀποτείνωμεν τὸν λόγον.

—Ἂν βρίσκεσθε μὲ ξένους ἀποφεύγετε νὰ ὁμιλῆτε εἰς γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοοῦν, διότι καὶ ἐκνευριστικὸν δι' αὐτοὺς εἶναι καὶ ἐκ μέρους σας ὄχι εὐγενές.

—Μὲ τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων, τοὺς σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς καμαρότους νὰ εἶσθε πάντοτε εὐγενὴς καὶ νὰ μὴ ἔχετε ποτὲ ὕφος ἐπιτακτικὸ ὅταν ζητᾶτε κάτι, ἀλλὰ παρακλητικό. Μερικοὶ νομίζουν ὅτι τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ κακομεταχειρίζωνται αὐτοὺς ποὺ ἡ μοῖρα ἐτοποθέτησε κάτω ἀπὸ αὐτούς, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀπατημένοι, διότι ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος φέρεται μὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως καλά.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Παστέλι.—Μία ὀκᾶ μέλι καὶ 1 ὀκᾶ καὶ 30 δράμια σησάμι. Βάζομε τὸ μέλι σὲ πλατειὰ κατσαρόλα καὶ τὸ ξαφρίζομε ὅταν ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ, ἕως ὅτου δέσῃ τόσο, ὥστε στάζοντας σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ νὰ βλέπωμε τοὺς κόμπους νὰ μὴ διαλύωνται. Ρίχνομε τότε τὸ σησάμι ἀνακατεύοντες διαρκῶς, μὲ ξύλινη κουτάλα. Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ κάνῃ μεγάλες φοῦσκες, τὸ ἁπλώνομε σὲ μάρμαρο πλυμένο καὶ ἀλειμένο μὲ γλυκὸ κρασὶ ἢ ἀμυγδαλόλαδο. Ὅταν μισοκρυώσῃ κόβομε σὲ τεμάχια.

Ὅλη ἡ προσοχὴ ἔγκειται εἰς τὸ καλὸ δέσιμο: Νὰ μὴ παραδέσῃ καὶ καῇ οὔτε νὰ μὴ δέσῃ ὅσο πρέπει.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μεμόριαμ, Θεσσαλονίκην.—Δυστυχῶς, φίλε κύριε, δὲν μοῦ μένει καιρὸς δι' αἰσθηματολογίες, ὥστε ἐξηγηθῆτε χωρὶς περιφράσεις τί θέλετε ἀπὸ ἐμένα.

Καν Ἑλένην Κ.—Πολὺ δικαιολογημένον ὅ,τι σᾶς εἶπε ἡ ἐν λόγῳ κυρία, διότι ἂν σᾶς ἔλεγε ὅτι τὸ μασάζ ὠφελεῖ δὲν θὰ εἶχε λόγον ὑπάρξεως τὸ κατάστημά της. Τὴν κρέμαν ποὺ ἀναφέρετε ἐγὼ προσωπικῶς δὲν τὴν συνιστῶ. Ἡ ζώνη θὰ σᾶς ὠφελήσῃ εἰς τὴν κοιλίαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν φορῆτε ὅλην τὴν ἡμέραν.

Μ. Κ., Ἐνταῦθα.—Δὲν σᾶς συνιστῶ νὰ ὁμιλήσετε πρώτη καὶ ἂν πράγματι ὁ νέος σᾶς ἀγαπᾷ θὰ λάβῃ τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὸ πῇ κάποια μέρα.

Δ. Ι., Πύργον.—Γράφω πάλι εἰς τὴν στήλην τῶν χειροτεχνημάτων σχετικῶς μὲ τὰ μπατίκ. Στὰ μαλλιά σας βάζετε πετρέλαιον. Κατὰ τῆς λιπαρότητος τοῦ προσώπου πλύσεις μὲ νεσὸ βρόχινο, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον νὰ στάζετε λίγο βάμμα βενζόης.

Κικὴν Μ., Κεφαλληνίαν.—Ἀμφότερα καθαρίζονται μὲ καθαρὴν βενζίνην, τὰ μὲν γάντια θὰ τὰ βουτῆξτε στὴ βενζίνη, θὰ τὰ τρίψετε καλὰ θὰ τὰ ξαναβουτῆξτε σὲ καθαρὴν καὶ θὰ τὰ σκουπίσετε μὲ μία πετσέτα, ἁπλώνοντας ὕστερα αὐτὰ στὸν ἥλιο. Γιὰ τὴ γοῦνα τὸ πρᾶγμα εἶναι κάπως δυσκολώτερο. Θέλει τρίψιμο ὅπως πηγαίνουν ἡ τρίχες μὲ καθαρὴ λευκὴ φανέλλα βουτηγμένη σὲ βενζίνη καὶ σκούπισμα μὲ στεγνὴ φανέλλα. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ διήγημά σας, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχε πολὺ ἀρέσει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΑΡΝΕ ΣΑΣ

—Εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους διαδίδεται τελευταίως ὅτι πρόκειται νὰ γίνουν δυὸ διαζύγια καὶ ἕνας γάμος. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ διαζύγια, δὲν ἔχει, ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ μεγάλη σημασίαν τὸ πρᾶγμα, διότι κατήντησαν πλέον εἶδος πρώτης οἰκογενειακῆς ἀνάγκης. Τὸ περίεργον εἶναι ὁ γάμος, ὁ ὁποῖος γίνεται ὑπὸ τὰς κατωτέρω συνθήκας:

—Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι μὲ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Ἡ φιλία των ἦταν στενὴ καὶ τὰ δύο ζεύγη δὲν ἐχωρίζοντο ποτέ. Ὅσοι τοὺς ἔβλεπαν ἐζήλευαν τὸν σύνδεσμόν τους, τὸν ὁποῖον ὅμως ἄρχισε νὰ ζηλεύῃ καὶ ἡ κ. Β. διότι ἀντελήφθη ὅτι ὁ σύζυγός της ἐδείκνυε πολὺ περισσοτέραν φιλίαν εἰς τὴν κ. Ν., παρὰ εἰς τὸν σύζυγόν της. Τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν ἄρχισε νὰ ἔχῃ καὶ ὁ κ. Ν.

—Ὡς ἦτο ἑπόμενον οἱ δύο ἐξηγήθηκαν μεταξύ των καὶ παραδόξως ἀντὶ νὰ κατασκοπεύουν τὰ ἕτερα ἡμίση των, ἀπεφάσισαν νὰ τὰ χωρίσουν καὶ νὰ συζευχθοῦν.

—Τὸ μέλλον τώρα πρόκειται νὰ δείξῃ ἂν ἔσωσαν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν κατάστασιν, ἢ πρόκειται νὰ γεννηθοῦν χειρότεροι περιπλοκαί.

—Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς βοηθήσῃ, εἰς τὴν νέαν των αὐτὴν ἐπιχείρησιν, διότι ὑπάρχει φόβος τὰ ἡμίση των ἥσυχα πλέον καὶ ἀνενόχλητα, νὰ διασκεδάζουν εἰς τὴν καμπούραν τους καὶ νὰ πίνουν εἰς ὑγείαν τῶν.... νεονύμφων!

ΠΟΥ ΝΑ ΠΑΤΕ

—Στὴν ἔκθεση τοῦ κ. Α. Πρωτοπάτση στὸ Ἄσυλον τέχνης (Νικοδήμου 21).

—Ὁ κ. Πρωτοπάτσης εἶναι γνωστὸς στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ ἀπὸ προηγούμενες ἐργασίες του καὶ ἐκθέσεις ποὺ ἀσφαλῶς θἆταν περιττὴ κάθε ἄλλη σύστασις.

—Μὴν ξεχάσετε μόνο πὼς ἡ ἔκθεσις κλείνει στὴς 10 τοῦ μηνός.

—Στὴν νέα ὀπερέττα τῶν κ. κ. Α. Βώττη καὶ Μ. Καντιώτη «Ἀπόψε ἀρραβωνιάζομαι» ποὺ παίζει ὁ θίασος Σαμαρτζῆ - Ριτσιάρδη στὴν «Ἀλάμπρα».

—Στὴς «Ἀμερικάνικες δουλειές» τὴν εὐχάριστη κωμῳδία ποὺ παίζει ὁ Ἀργυρόπουλος στὸ «Κεντρικόν».

ΤΙ Ν' ΑΚΟΥΣΕΤΕ

—Τὴν περίφημη πρίμα Ἐλβίρα ντὲ Ἰντάλγκο, στὴ «Μανόν», ὅπου ἔχει, ὡς γνωστόν, ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

—Ἡ «Μανὸν» θὰ δοθῇ τὴν προσεχῆ Κυριακήν, εἰς τὰ Ὀλύμπια μὲ σύμπραξιν τοῦ συμπαθοῦς τενόρου κ. Ἀντ. Δελένδα.

—Λίαν προσεχῶς, εἰς τὰ «Ὀλύμπια» γίνεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ διασήμου τενόρου κ. Νίνο Πικαλούγκα καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ἰταλίδος μεσοφώνου Γκαμπριέλλας Γκάλλι στὴ «Τζοκόντα».

—Θὰ συμπράξουν ἐπίσης ἡ ἑλληνὶς πρίμα Φωτεινὴ Σκαραμαγκᾶ καὶ ὁ κ. Βλαχόπουλος.

ΤΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

—Ἀσφαλῶς μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς τὸ καινούργιο βιβλίο τοῦ κ. Μ. Κανελλῆ (Σισύφου) εἶναι τὸ καλλίτερο μυθιστόρημα ποὺ βγῆκε φέτος.

—Ὁ ποιητὴς ὕστερα ἀπὸ τὰ «Ρίγη τῆς Γῆς» προσθέτει μὲ τὸ καινούργιο του αὐτὸ βιβλίο ἕνα ἀπόκτημα στὴν νεώτερη ἑλληνικὴ λογοτεχνία.

—Ἡ «Σάρκα», αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Κανελλῆ, πρέπει νὰ διαβαστῇ ἀπ' ὅλους ἀνεξαιρέτως.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΒΟΜΒΥΞ", ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΗΣ

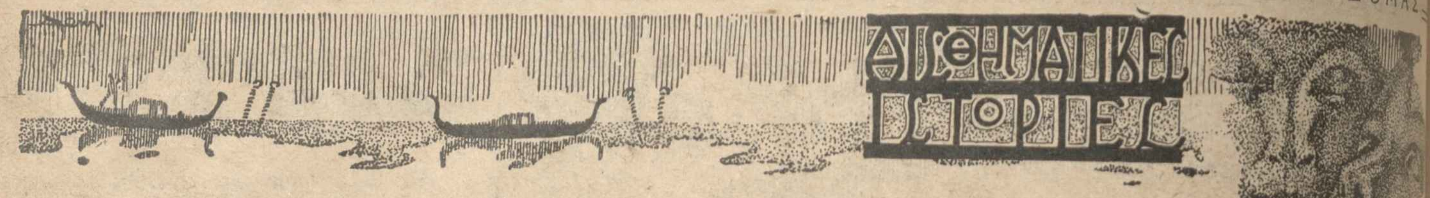

J. H. ROSNY, AINÉ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΓΝΩΡΙΣΕ

—Τί διάβολο ἤθελε ὁ Βεσπερὸς νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴ σαραντάρα γυναίκα, ποὺ δὲν εἶναι κἂν ὄμορφη, μὲ μικρὴ περιουσίαι αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε παρὰ νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ μαζέψῃ τὴς πιὸ περίλαμπρες μονταὶν καὶ τὴς πιὸ γοητευτικὲς στὰρ τῶν σινεμά ;

Ὁ Λυσεσὶ κύτταζε μὲ μιὰ λεπτὴ εἰρωνεία, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ ἔθετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι χορεύανε, ἄλλοι πάλι παίρνανε τὸ κοκτέϊγ των στὸ σαλόνι τοῦ βαθύπλουτου βιομηχάνου, καὶ ἡ τζὰζ ἔπαιζε τὰ μακρόσυρτα καὶ παραπονιάρικα τραγούδια τῶν ἐξωτικῶν νησιῶν.

—Αὐτὸ εἶναι, εἶπεν ἐκεῖνος, τὸ τέλος μιᾶς παληᾶς ἱστορίας, ποὺ ἄρχισε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ γυναῖκες δὲν καπνίζανε ἀκόμη ὅπως οἱ ἄντρες καὶ τὸ κοκτέϊγ δὲν εἶχε ἀντικαταστήσει ἀκόμη τὸ τσάϊ.... Μάλιστα, μιὰ ἱστορία ποὺ ἔχει συμβῇ περὶ τὰ 1909, θαρρῶ. Ὁ Βεσπερός, ἦταν τότε ἕνα μικρὸ ἀγοράκι ὡς ἐννηὰ χρονῶν, ποὺ καθότανε σ' ἕνα ὑπόγειο μὲ μιὰ ἀρρωστιάρα μητέρα, καὶ δυὸ μικρὲς ἀδελφὲς κυριολεκτικὰ σκελετωμένες ἀπὸ τὴν δυστυχία. Μὰ κι' ὁ ἴδιος δὲν ἦταν παρὰ πετσὶ καὶ κόκκαλο.

Ἡ μιζέρια ἔστησε γιὰ καλὰ τὸ θρόνο της, ἐκεῖ μέσα. Ἡ μητέρα, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἕνα συγκεκριμένο ἐπάγγελμα ἔγινε παραδουλεύτρα σὲ διάφορα σπίτια. Μὰ δὲν ἤξερε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά, καὶ ἀρρωστοῦσε πολὺ συχνά. Νὰ μὴ τὰ πολυλογᾶμε, ἦταν ἕνα λουλοῦδι τοῦ νεκροταφείου, ὅπου καὶ ἐγκαταστάθηκε μονίμως ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱστορία αὐτή.

Ἡ χρονιὰ ἐκείνη τοῦ 1909 ἦταν φρικώδης γιὰ τὴν οἰκογένεια. Οἱ βρόγχοι τῆς κ. Βεσπερὸς τῆς μητέρας τοῦ Λυσιὲν γ-νόντουσαν μέρα μὲ τὴ μέρα χειρότερα. Ἡ δυστυχισμένη ἔβηχε καὶ ἔφτυνε τὴ ζωή της ἀδιάκοπα.

Καμπόσα πενιχρὰ βοηθήματα ἐμποδίζανε τὴν κακομοίρα νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσιτία, σιγὰ-σιγά, ὅπως συμβαίνει μ' ἑκατομμύρια φτωχῶν Κινέζων.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ φτωχὸς Λυσιὲν—ἔτσι λεγότανε ὁ σημερινὸς Βεσπερὸς—κατέβηκε στὸ δρόμο. Πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασι νὰ σώσῃ τὴν μητέρα καὶ τὴς ἀδελφές του· πῆγε νὰ ζητιανέψῃ.

Ἔκανε ἕνα κρῦο τρομαχτικό, ποὺ αὔξανε ἀπὸ τὸ ἀγιάζι καὶ τὸ χιονόνερο ποὺ περούνιαζε τὴς σάρκες τῶν διαβατῶν.... Ὁ μικρὸς Λελοὺβρ ἦταν σκεπασμένος μὲ παληοκούρελα τόσο ἀνάλαφρα ὅσο καὶ ὁ ἱστὸς μιᾶς ἀράχνης. Μόλις βγῆκε στὸ δρόμο, τὸ πρόσωπό του μελάνιασε, ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἴσαμε τὰ πόδια, τὰ δόντια του χτυποῦσαν καὶ τραύλιζε τείνοντας ἕνα κοκκαλιάρικο καὶ ξυλιασμένο ἀπὸ τὸ κρῦο χεράκι :

—Ἡ μαμά μου εἶναι ἄρρωστη.... Ἡ μαμά μου εἶναι ἄρρωστη !

Αὐτὸ ἄφινε τόσον ἀδιάφορους τοὺς διαβάτες, ποὺ στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας, δὲν εἶχε μαζέψει παρὰ πέντε δεκάρες σημερινές. Εἶχε φθάσει σ' ἀπόγνωσι, ἡ καρδούλα του ἀπέκανε, τὰ δάκρυά του σχηματίζανε παγωμένα αὐλάκια πάνω στὰ μάγουλά του, καὶ κόντεψε νὰ σωριαστῇ πάνω στὸ πεζοδρόμιο, ὅταν ἐκείνη πρόβαλε σὰν ἀστροφεγγιὰ βγαίνοντας ἀπ' ἕνα μυροπωλεῖο. Ἡ κυρία μοσχοβολοῦσε, ἦταν σκεπασμένη μὲ ὡραῖα ὑφάσματα, καὶ ὡρθωνότανε μπροστά του γεμάτη χάρι, μὲ τὸ λεπτὸ καὶ σβέλτο κορμί της.

Ἄκουσε τὸ ἀποκαμωμένο παιδάκι ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ψελλίζῃ:

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σήκωνε τὰ μάτια του πρὸς τὴ νεαρὴ γυναῖκα.

—Ἡ μαμά μου εἶναι ἄρρωστη ! Ἡ μαμά μου εἶναι ἄρρωστη....

Ἀντικρύζοντας αὐτὸ τὸ μελανιασμένο προσωπάκι, αὐτὸ τὸ ἀξιολύπητο τρεμούλιασμα, ἐκείνη, αἰσθάνθηκε ἕνα βαθύτατο οἶκτο. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἐκ φύσεως φιλεύσπλαχνη, ἔπιασε τὸ παιδάκι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ τράβηξε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό της—γιατὶ τότε ὑπῆρχαν ἤδη τ' αὐτοκίνητα.

Τοῦ ἔδειξε μιὰ ἐξαιρετικὴ καλωσύνη, καὶ ἀδίσταχτα ἔσφιξε αὐτὸ τὸ μικρὸ δέμα ἀπὸ κουρέλια πάνω στὸ στῆθος της γιὰ νὰ τὸ ζεστάνῃ—καὶ τὸ μικρὸ δέμα τῶν κουρελιῶν δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ξεχάσῃ αὐτὸ ποτέ.

Νοιώθοντας τὴν θερμότητα νὰ ξανάρχεται μέσα στὴς φλέβες του, ἄρχισε νὰ ρουφᾷ τὸ ἄρωμα τῆς νέας γυναίκας καὶ νὰ θαυμάζῃ τὰ πανώρια ὑφάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν σκεπασμένη.... Κι' ἀκόμη παραπάνω τὸν ἐμέθυσε τὸ κατάλευκο πρόσωπο καὶ τὰ γαλάζια μάτια τῆς ἄγνωστης, ποὺ εἶχαν μιὰν ἀσύγκριτη γλύκα.... Ντροπιασμένος, θαμπωμένος, κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰν ἀσύγκριτη τρυφερότ[illegible]—μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὴς ξαφνικὲς τρυφερότ[illegible] ποὺ δὲν γνωρίσανε ἴσως ποτὲ οἱ ἔφηβοι.

Ἐπὶ τέλους βρέθηκε μέσα σ' ἕνα [illegible] δωμάτιο, ὅπου τοῦ προσφέρανε ζεστὴ σο[illegible] λάτα μὲ ψητό. Ὅλα αὐτὰ ἦταν τόσον [illegible] ποὺ ἔκλαψε ἀπὸ τὴ χαρά του.... Ἔπειτα [illegible] ἔντυσαν μιὰ καινούργια φορεσιά.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, σήκωνε τὰ μάτια [illegible] τὴ νεαρὴ γυναίκα καὶ ἔπλαθε μέσα στὴ [illegible]τασία του γι' αὐτὴ μιὰ τόσο θαυμαστὴ [illegible] ποὺ ἦταν πεπρωμένο νὰ καθυποτάξῃ γιὰ [illegible]τα ὅλες τὴς ἄλλες ἀνθρώπινες εἰκόνες...

Ἐκείνη ἐν τῷ μεταξύ, τὸν παρατηροῦ[illegible] μὲ γλυκύτητα, καὶ ὁ μικρὸς τὴν ἄκουσε [illegible] μουρμουρίζῃ—πρᾶγμα ποὺ ἔκανε νὰ διαπ[illegible] σ' ὅλο τὸ κορμί του ἕνα φρικίασμα [illegible]σμοῦ :

—Καλὲ εἶναι πολὺ ὄμορφος !....

Ἀπὸ τότε ὁ ἔρως γεννήθηκε μέσα του, [illegible] ἀθῶα καὶ ἁγνὴ παιδική του ὕπαρξι.... [illegible] εἶναι δυνατὸν νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς διαφο[illegible] κὰ τὴν ἔξαψι αὐτοῦ τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ [illegible] περισσότεροι μεταξύ μας γνωρίζουν [illegible] περίπου, τὴν γοητευτικὴ αὐτὴ ὄψι τοῦ [illegible]τος, ὅπου ἡ γυναίκα παίρνῃ τὸ χρῶμα [illegible] θεότητος μέσα στὸ εἶναι μας, καὶ ὅπου [illegible] τὴν βεβηλώνουμε καθόλου μὲ κανένα [illegible] πόθο—φτάνει νὰ ζοῦμε μοναχὰ κοντά της.

Αὐτὴ εἶναι ὅλη μου ἡ ἱστορία. Τὰ πρ[illegible]τω δὲν ἦσαν γιὰ τὸν Λυσιέν, παρὰ ἡ [illegible] μυθένια συνέχεια ποὺ βάσταξε δυὸ χρ[illegible] Ἡ τύχη τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶν κοριτσιῶν [illegible]σφαλίσθηκε γιὰ πάντα, ἐπίσης καὶ τῆς μη[illegible]ρας, μὰ ἐκείνη ἐπροτίμησε τὸν οὐρανό...

Ἔπειτα ἔπεσε στὰ παιδιὰ μιὰ μικρὴ [illegible]ρονομιά. Ἕνας θεῖος βλέποντάς τα ἔτσι [illegible]καταλελειμμένα ἀσχολήθηκε μ' αὐτὰ καὶ [illegible] ἀνέθρεψε μὲ τὰ λεπτά του.

Ἡ νεράϊδα λοιπὸν ἔφυγε καθὼς [illegible] γιὰ ἕνα μεγάλο ταξίδι μὲ τὸν ἄντρα της.

Οἱ βιογράφοι τοῦ Βεσπερὸς μᾶς εἶχαν [illegible]ροφορήσει ὅτι ἔφυγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἀμ[illegible]ρική, ὅτι ἔγινε Ἀμερικάνος, ὅτι εἶχε [illegible]στιες ἐπιτυχίες στὸ σινεμά, κι' ὅτι ἑκατομμύ[illegible]ρια δολλαρίων εἶχαν συσσωρευθῇ μέσα [illegible] χρηματοκιβώτιό του. . .

Ἐνῷ αὐτὸς ἐπλούτιζε ἔτσι, ἡ νεράϊδα [illegible] παιδικῶν του χρόνων ἔβλεπε νὰ ἐλαττώνε[illegible] ἡ περιουσία της, σὲ μιὰν ἀπόμακρη [illegible] τῆς Γαλλίας, μὲ τὸ μαγικὸ παιχνίδι τῆς [illegible]φορᾶς τοῦ νομίσματος καὶ ἀργότερα εἶδε [illegible] σύντροφό της νὰ πεθαίνῃ.

Ξαναγύρισε τότε στὴν Εὐρώπη καὶ [illegible]τησε τὸν Βεσπερὸς—ποὺ δὲν εἶχε παύσ[illegible]τὲ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅσο καμμιὰ ἀπ' ὅλες [illegible] γυναῖκες ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ ζωή του...

Καταλαβαίνετε, ἴσως τώρα, γιατί τὴν π[illegible]τρεύτηκε....

—Ναί.... εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε [illegible]νει τὴν ἐρώτησι.... Μὰ δὲν καταλαβαίν[illegible]μως γιατί ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Ζ. ΡΟΝ[illegible]

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΜΟΙΒΗ

Ὁ συμβολαιογράφος γράφει τὴ διαθήκη ἑνός.

—Λοιπόν, λέει, ἔγραψα γιὰ τὴ γυναῖκα σας νὰ ἔχῃ δώδεκα χιλιάδες τὸ χρόνο ἀπὸ τὸ εἰσόδημά σας. Ἂν παντρευτῇ ὅμως;

—Τότε νὰ γράψῃς ὅτι τῆς δίνω τριάντα χιλιάδες.

—Μὰ πῶς! Συνήθως, ὅταν παντρεύονται ἡ χῆρες παίρνουν λιγώτερη κληρονομιά. Σεῖς κάνετε τὸ ἀντίθετο;

—Μὴ σὲ μέλλει....Θὰ τοῦ ἀξίζῃ, ἐκεινοῦ τοῦ κακομοίρη ποὺ θὰ τὴν πάρῃ, μιὰ ἀμοιβή.

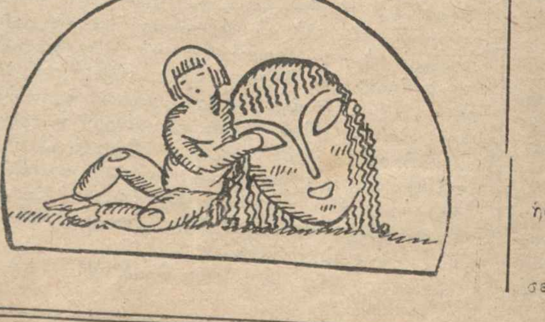

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜ[illegible]

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Ὁ μικρὸς Τοτός, σ' ἕνα φαλακρὸ κύριο:

—Νὰ μετρήσω τὰ μαλλιά σας;

—Ἀδύνατον, μικρέ μου!

—Μπά! ξέρω νὰ μετρῶ ὡς τὰ δώδεκα!...

ΕΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρρώστου:

—Λοιπόν, γιατρέ, τί πρέπει νὰ γίνῃ;

—Δὲν ἔχει τίποτα. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ [illegible] ἡσυχίας. Θὰ γράψω λίγο ὄπιο....

—Καὶ πότε θὰ τὸ πάρῃ;

—Δὲν θὰ τὸ πάρῃ αὐτός. Θὰ τὸ πάρετε σεῖς!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕΣΣΑΡΗΣ

Ἄγγελος Μεσσάρης!

Πόσα δὲν λέει γιὰ τὸ φίλαθλο κόσμο μας αὐτὸ τὸ κοινὸ κι' ἀσήμαντο ὡς τὰ χθὲς ἀκόμη ὀνοματάκι! Τί ὄνειρα δὲν κλείνει, καὶ τί ἐλπίδες δὲν στηρίζει! Οἱ ποδοσφαιρισταὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπερβαίνουν κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, τὴς ἑκατὸ χιλιάδες! Ἀπ' αὐτοὺς ὄχι περισσότεροι ἀπὸ τριάντα εἶναι οἱ «ἄσσοι» τοῦ φούτ-μπώλ. Καὶ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς «ἄσσους»,....ἄσσος, φαντάζει καμαρωτὸς ὁ Ἄγγελος. Εἶναι ὁ «Μεσσάρης μας» τῶν ἀθλητῶν, ἡ «δόξα μας» ὅλων τῶν Ἑλλήνων φιλάθλων κάθε πόλης καὶ κάθε γωνιᾶς, καὶ «τὸ....Μεσσαράκι» τῶν σπορτσμανῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὡραίου φύλου. Ἂν δὲν ἦτανε ρωμηός, ὁ Μεσσάρης θὰ εἶχε ἀπὸ πολὺ καιρὸ λύσει μιὰ γιὰ πάντα τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, ἀφοῦ παντοῦ σχεδὸν στὴν Εὐρώπη τὸ «φούτ-μπώλ» εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ προσοδοφόρα ἐπαγγέλματα. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως, τὸ μόνο του κέρδος εἶναι ἡ δόξα κι' ἡ λατρεία τῶν φιλάθλων. Κι' αὐτὸ τοῦ φτάνει τοῦ Μεσσάρη. Εἶν' εὐτυχισμένος ποὺ διακρίθηκε στὸ «σπόρ» ποὺ τόσο ἀγάπησε ἀπὸ μικρὸ παιδί.

* * *

Ἕνα βράδυ, στὴ Χ. Α. Ν., μέσα στὸ ἐντευκτήριο, εἴδαμε τὸ Μεσσάρη. Εἶναι τολμηρὸ νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσουμε, γιατὶ ποιὸς δὲν ξέρει τἄγα τὸ «δοξασμένο ἀρχηγὸ» τοῦ Παναθηναϊκοῦ, «ποὔχει τὰ πόδια τοῦ Θεοῦ» ὅπως λένε οἱ μικροσκοπικοὶ ἀθλητάκοι; Θὰ τὸ κάνουμε ὅμως γιὰ τοὺς λίγους ποὺ μακρυὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα δὲν εἶχαν ὡς τώρα τὴν εὐκαιρία νὰ γίνουν θεαταὶ ἑνὸς ἀπολαυστικοῦ μάτς τοῦ Μεσσάρη.

Εἶναι νέος, πολὺ νέος. Ζήτημα ἂν ὑπερβαίνῃ τὰ 22 χρόνια. Ψηλός, εὔσωμος μᾶλλον, χωρὶς σάρκες—γιατὶ τὴς ἔχουν ἀντικαταστήσει οἱ σιδερένιοι μῦς—μὲ ἀτσάλινα χέρια καὶ πόδια, μὲ εὔγραμμο καὶ ρωμαλέο κορμί, στιβαρός, γεμάτος σφρῖγος, γειᾶτα, ζωὴ καὶ ὑγεία. Φυσιογνωμία συμπαθέστατη, γλυκὸ βλέμμα καὶ ὕφος πρόσχαρο κι' εὐγενικό. Αὐτός, εἶναι—μὲ δυὸ χοντρὲς γραμμὲς—ὁ Μεσσάρης.

Τὸν ζυγώνουμε. Λίγες τυπικὲς κουβέντες, κι' ἔπειτα....ἀρνεῖται νὰ μᾶς δώσῃ συνέντευξη.

—Οἱ ἀθλητικοὶ νόμοι, τὸ ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς, μᾶς λέει.

Αἰσθανόμεθα τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας.

—Καλά, ψιθυρίζομεν. Ἀλλὰ δὲ θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς μιλήσετε τοὐλάχιστον ἰδιωτικῶς;

—Δυστυχῶς οὔτε ἰδιωτικῶς. Τὸ ἀπαγορεύουν....

—....Οἱ ἀθλητικοὶ νόμοι. Μᾶς τὤπατε.

Ὥστε «πᾶσα ἐλπὶς ἀπώλετο», ὡς θὰ ἔγραφε καὶ ὁ Χατζηδάκης, ἢ μᾶλλον «ἀποτύχαμε στὴν προσωπικιά μας γνώρα», ὅπως θἄλεγε ὁ Ψυχάρης ἂν ζοῦσε. Δεδομένου ὅμως ὅτι ὁ μὲν Ψυχάρης δὲν ζῇ, ὁ δὲ Χατζηδάκης δὲν παίρνει συνέντευξη μὲ τὸν Μεσσάρη, ἐμεῖς ὁπλιζόμεθα μὲ 100 τόννων βάρους θράσος καὶ... στρογγυλοκαθίζομεν.

—Καλὰ λοιπόν. Ἂς κουβεντιάσουμε τότε.

—Ναί, ἀλλά....ἐμπιστευτικῶς.

—Ἀσφαλῶς. Δὲ θὰ γραφῇ τίποτε.

Τί εἴχαμε νὰ χάσουμε ἂν κουβεντιάζαμεν «ἐμπιστευτικῶς»; Καὶ σὲ τί φταίγαμε ἐμεῖς πάλι ἂν ὁ ἐκλεκτὸς ἀθλητής μας διάλεξε ἕνα δημοσιογράφο γιὰ νά...ἐμπιστευθῇ τὰ μυστικά του;

* * *

Ἕνα κακὸ εἶχε μόνο αὐτὸς ὁ ἰδιαίτερος τόνος ποὺ δώσαμε στὴ συνομιλία μας. Ὅτι ὅλα ἐλέχθησαν κατὰ τρόπον....κοινοβουλευτικῆς συνεδριάσεως. Δηλαδὴ ἄνω-κάτω, σαλατηδόν! Θὰ μποροῦσε νὰ τὰ μαζέψῃ κανείς, νὰ τὰ σουλουπώσῃ, καὶ νὰ τὰ παρουσιάσῃ νοικοκυρεμένα καὶ «χτενισμένα». Δὲ θἄχαν ὅμως τὸ γοῦστο τους. Γι' αὐτό, τὸ προτιμώτερο εἶναι, νὰ τὰ παρακολουθήσετε καὶ σεῖς ὅπως ἔγιναν στὴν πραγματικότητα:

Ἀρχίζουμε νὰ τοῦ κουβεντιάζουμε φιλικὰ καὶ ἀδιάφορα. Ἡ ἐρωτήσεις μας, ὅσο δὲν περιστρέφονται γύρω ἀπ' τὴν τελευταία ἀθλητικὴ κίνηση, καθησυχάζουν τὸν Μεσσάρη. Καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ μονάχα, ὁ ἄνθρωπος ἔχει πεισθῇ ἀπολύτως, ὅτι δὲν....πρόκειται περὶ συνεντεύξεως.

Σᾶς παραθέτομεν λοιπὸν τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα στιγμιότυπα αὐτῆς τῆς «φιλικῆς συζητήσεως» ποὺ δὲν ἦταν συνέντευξη.

Ἄγγελος Μεσσάρης
Ἐκ τῶν καλλιτέρων ποδοσφαιριστῶν τῆς Ἑλλάδος.

—Εἶσθε ἀπὸ δῶ;

—Πολλαὶ πόλεις ἐρίζουσι....περὶ τῆς καταγωγῆς μου!

—Ὅπως ἄλλωστε συνέβαινε καὶ μὲ ὅλους τοὺς μεγάλους ἄνδρας τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Μεσσάρης κοκκινίζει ἀπὸ μετριοφροσύνην.

—Δὲν τὸ εἶπα γι' αὐτό. Κατὰ σύμπτωσιν συμβαίνει σ' ἐμένα αὐτὴ ἡ ἄφθονος προσφορὰ ἰδιαιτέρων πατρίδων. Ἡ Ζάκυνθος, ἡ Κεφαλλωνιά, ἡ Ἀθήνα καὶ τὸ Κέϊπτάουν τῆς Ἀφρικῆς μὲ δέχονται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία γιὰ παιδί τους. Καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ μοῦ ἐπιμένουν ὅτι εἶμαι Ζακυνθινός, ἐνῷ ἄλλοι τόσοι βεβαιοῦν πὼς εἶμαι Ἀθηναῖος ἢ...Ἀφρικανός.

—Σεῖς....τί ἰδέαν ἔχετε! ἐπ' αὐτοῦ;

—Ὅτι εἶμαι πάντως Ἕλληνας, καὶ ὅτι ἡ καταγωγή μου εἶναι ἀπ' τὴ Ζάκυνθο. Σπούδασα βέβαια μικρὸς στὸ Κέϊπτάουν, κι' ἐκεῖ πρωτόπαιξα φούτ-μπώλ, μὰ δὲ μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ εἶναι ἀρκετὴ ἔνδειξη τοῦ ὅτι εἶμαι....Ἀφρικανός!

Μᾶλλον! ἔχει δίκηο ὁ Μεσσάρης. Ἕλληνας εἶναι καὶ τέτοιον τὸν θέλουμε καὶ μεῖς. Τ' ἄλλα μᾶς εἶναι ἀδιάφορα.

Καὶ ἡ μὲν ἔριδες γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ Μεσσάρη δὲν εἶναι καὶ τόσο σοβαρές. Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ ἀδιάκοπα τσακώματα ἐκείνων ποὺ διεκδικοῦν τὸν τίτλο τοῦ δασκάλου του, στὸ «φοὺτ-μπώλ». Καὶ δὲν εἶναι μικρὸς αὐτὸς ὁ τίτλος πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε! Δὲν τὸν ἔχει ὅμως ἐπίσημα κανείς. Ἐν τούτοις, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Παναθηναϊκοῦ, «ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ μηχανικὰ πόδια», ὁ βασιλῆᾶς σήμερα τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου, κάποιου ἢ κάποιων πρέπει νἆναι μαθητής. Δὲ μποροῦμε νὰ πιστέψουμε εὔκολα πὼς ἔπαιζε φοὺτ-μπὼλ ἀπὸ τὴν κούνια του.

—Ὁ δάσκαλός σας ποιὸς εἶναι; Ἢ μᾶλλον —συγγνώμην— ποῦ πρωτομάθατε φοὺτ-μπώλ; Ποιὸς σᾶς ἀνεκάλυψε, νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι;

Ὁ Μεσσάρης χαμογελάει.

—Μά....ἢ ὁ ποδοσφαιρικὸς ὅμιλος στὸ Γουδί, ἢ ἡ ὁμὰς τοῦ πέμπτου Γυμνασίου, ἢ ὁ Παναθηναϊκός, ἢ ὁ....

—Φτάνει, ἕναν ζητήσαμε. Καὶ σεῖς μᾶς εἴπατε τρακόσους!

—Ὄχι δά, τρεῖς μόνον! Μὴν εἶσθε ὑπερβολικός.

Ἀλλὰ προχωρεῖ εὐτυχῶς, καὶ τὸ μυστήριον ἐξιχνιάζεται. Παίζει λοιπὸν φοὺτ-μπὼλ ἀπὸ ὀκτὼ χρονῶν μπεμπέκος, ὅταν ἀκόμη πρωτομπῆκε στὸ Κολλέγιον «Σάουθ Ἄφρικα» τοῦ Κέϊπτάουν. Στὴν Ἑλλάδα πρωτόπαιξε πρὶν ἔξη χρόνια μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ Ε' Γυμνασίου, στὴν ὁποίαν εἶχε προκαλέσει ἔκπληξη. Ἀπ' αὐτὴν τὸν «ψάρεψε» ὁ ἀθλητικὸς ὅμιλος «Γουδὶ» καὶ μετὰ ὁ Παναθηναϊκός. Στὸν Παναθηναϊκὸ ὁ Μεσσάρης πῆγε βέβαια ἐξησκημένος, πλουτισμένος μὲ κάθε προσὸν καὶ μὲ μεγάλη πεῖρα, ἀλλὰ εἶναι γεγονὸς ὅτι ἐκεῖ ἔκαμε τὴν πιὸ μελετημένη προπόνηση, κι' ἐκεῖ ἔδρεψε τὴς περισσότερες καὶ πιὸ ἀξιόλογες δάφνες τῆς νίκης. Στὴν ἀρχὴ ὅταν ἀκόμη ἦταν μικρὸς μαθητάκος, ἐπεδόθη σ' ὅλα τὰ σπὸρ καὶ σὲ ὅλα διεκρίνετο. Στὸ δρόμο, στὰ ἅλματα, στὸ ρίψιμον, στὸ φοὺτ-μπώλ, εἶχε πετύχει σπουδαῖες ἐπιδόσεις. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν ἀπεφοίτησε ἀπ' τὸ Κολλέγιο, πῆρε τὸ ἀπολυτήριό του μὲ τὴν ἑξῆς χαρακτηριστικὴ φράση: «Εἶναι ἕνας μεγάλος σπόρτσμαν καὶ ἕνας ἄριστος μαθητής»!

Εἶναι γνωστὸ δὲ τί σημαίνει γιὰ τοὺς Ἐγγλέζους ἡ λέξις «σπόρτσμαν» καὶ πόσο δύσκολα χαρίζεται.

* * *

Γιὰ τὴ σημερινὴ ζωή του, ὁ Μεσσάρης δὲν ἔχει νὰ μᾶς πῇ τίποτε. Εἶναι γνωστὸ πὼς δὲν εἶναι πλούσιος, πὼς ἐργάζεται φιλότιμα καὶ εὐσυνείδητα καὶ πὼς ἡ ἰδιωτική του ζωὴ εἶναι ἔρημη καὶ ταχτικὴ χωρὶς περιπέτειες. Προσέχει πολὺ τὴν ὑγεία του, τὸ μυαλό του καὶ τὸ χαρακτῆρα του.

«Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι....»

Πραγματικὰ λοιπόν. Ὁ Μεσσάρης ἐκπληρσοῖ χωρὶς ὑπεροβολὴ αὐτὴ τὴν παράλογη, γιὰ τὴ μάζα τῶν ἀνθρώπων, ἀπαίτηση. Τὴς ὧρες τῆς σχόλης του τὴς περνάει στὴν Χ. Α. Ν.

* * *

Συγγενεῖς δὲν ἔχει ἐδῶ. Ἔλειπε ὅλη του τὴ νεανικὴ ἡλικία στὸ Κέϊπτάουν, σπουδάζοντας κοντὰ στὸ θεῖο του. Εἶναι πολὺ αἰσθηματικὸς καὶ πολύ...ἐρωτόληπτος. Ἔχει εὐτυχῶς ἀμέτρητες θαυμάστριες καὶ λαμβάνει κάθε μέρα τόσες ἐπιστολές, ὅσες οὔτε...μιὰ δημοφιλὴς «στάρ». Δὲν ἀγαπᾷ τὸν κινηματογράφο ὅσο λατρεύει τὸ θέατρο καὶ—ποιὸς ξέρει;—ἴσως καὶ τὴς ἀρτίστες τοῦ θεάτρου!

Πιὸ πολὺ ὅμως ἀπὸ κάθε πρᾶγμα στὴ ζωή του λατρεύει τὰ σπόρ, καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ σπόρ....τὸ φοὺτ-μπώλ. Τὸν ρωτήσαμε ποιὸ μάτς τοῦ ἄφησε τὴ μεγαλείτερη ἐντύπωση στὴν ἀθλητική του ζωή. Ὁ Μεσσάρης

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 213)

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἀγάπη πρώτη,
σὲ φέρνει ἡ θύμηση κάθε φορὰ
στὸ νοῦ μου, ποὺ ἡ παρθένα σου ἡ νειότη,
στὸν ἔρωτα δινόταν προσφορά.

Ἐζούσαμε κρυφὰ τὸ αἴσθημά μας,
μικροὶ ὥς τόσο, ἄπραγοι, δειλοί,
κι᾽ ὅταν τὸ πρῶτο δώσαμε φιλί,
πῶς ἔτρεμε, ξανθούλα, ἡ καρδιά μας!

Σιγότρεμε ἡ καρδιά μας καὶ ποθοῦσε
τὸν ἄγνωρο νὰ νοιώσῃ τὸν παλμό....
Κι᾽ ὅμως, γλυκειά, σὰν κάτι μᾶς κρατοῦσε
μπροστὰ στὸν ἄγνωρον ἡδονισμό!....

ΚΛΕΑΡΧΟΣ ΣΤ. ΜΙΜΙΚΟΣ

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τὰ λούλουδα μαράθηκαν
ποὺ μοὔδωσες μιὰ μέρα·
μάγὼ ἀκόμα τὰ κρατῶ
στὸ στῆθος μου κρυμμένα.

Μήπως κι᾽ αὐτὰ δὲν μοῦ μιλοῦν,
δὲν λὲν τὰ περασμένα,
δὲν ζωντανεύουν ὄνειρα,
ἀπὸ καιρὸ σβυσμένα;

Σὰν τὴν παληὰν ἀνάμνησι,
τὸ ἄρωμά τους μένει
ποὺ κάποτε στὰ μάτια μας
τὰ δάκρυα μᾶς φέρνει.

Κι᾽ ὅταν μ᾽ ὁλόλευκα μαλλιὰ
τὸ λεύκωμα θ᾽ ἀνοίγω
πάλι στῆς νειότης τὰ χρυσᾶ
τὰ χρόνια θὰ γυρίζω.

ΜΙΜΗΣ ΤΣΙΝΤΟΛΑΣ

ΘΑΘΕΛΑ...

Θἄθελα νἄρθῃς μιὰν αὐγὴ—σὰν ἀστεριοῦ μαρμαρυγὴ
τὴν ὥρα ᾽κείνη ποὺ μεθοῦν τῶν λουλουδιῶν τὰ μῦρα
καὶ σὰν Νεράϊδα μέσ᾽ στὸ φῶς—αὐτὸ εἶναι πόθος μου κρυφὸς—
νὰ διώξῃς ἀπ᾽ τὸ δρόμο μου τὴ σκοτεινὴ τὴ μοῖρα.

Θἄθελα κάποιο δειλινό, στὸ σπίτι αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ
ποὺ τῆς ἀγάπης γνώρισα τὸν πόνο καὶ τὴ λύπη,
θἄθελα νἄρθῃς μιὰ φορὰ καὶ νὰ μοῦ φέρῃς τὴ χαρὰ
π᾽ ἀπὸ καιρὸ λησμόνησα στὸ πρῶτο καρδιοχτύπι.

Θἄθελα νἄρθῃς μιὰ βραδυὰ καὶ τὴ φτωχή μου τὴν καρδιά,
ποὺ κάποια νύχτα ράγισε σὰν νἄταν ἀνθογυάλι,
νὰ τῆς γιατρέψῃς μὲ στοργή, τὴ μυστική της τὴν πληγή,
καὶ νὰ τὴν πᾶς χαρούμενη στῆς Λήθης τ᾽ ἀκρογιάλι.

Ἂν ὅμως νἄρθῃς δὲ μπορεῖς, μέρα ἢ νύχτα νὰ μὲ ᾽βρῇς
κι᾽ ἀπ᾽ τὴ ζωή μου, τὴ σκληρὴ νὰ κυνηγήσῃς Μοῖρα·
μέσα στὸ σπίτι θὰ κλειστῶ καὶ θὰ πεθάνω, θὰ σβυστῶ
κάποιαν αὐγὴ ποὺ θὰ μεθοῦν τῶν λουλουδιῶν τὰ μῦρα.

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

—Ρίξε κρασὶ στὸ ποτῆρι κι᾽ ἀπόψε, κάπελα....Θέλω νὰ πιῶ....θέλω νὰ μεθύσω....

Καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς μικρῆς ταβερνούλας, κύτταζε μ᾽ ἕνα ἠλίθιο βλέμμα γύρω του, χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς δίνει σημασία σὲ κάθε τι....Ψηλός, μελαχροινὸς μὲ συμπαθητικὸ μελαγχολικὸ πρόσωπο, δὲν φαινόταν νἄχε περάσει τὰ 25 χρόνια, κι᾽ ἐκεῖνο ποὺ ἀπ᾽ τὴν πρώτη στιγμὴ μοὔχε τραβήξει τὸ βλέμμα ἦταν τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ποὺ ζωγραφιζόταν στὰ χείλη του, λὲς καὶ κάποιο σημαντικὸ γεγονὸς τὸν εἶχε ψυχικὰ συγκλονίσει....

Ἕνα μαντολῖνο καὶ μιὰ κιθάρα ποὺ ὧρες ἀδιάκοπα ἔπαιζαν, σώπασαν γιατὶ εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ παίζῃ τὸ μικρὸ γραμμόφωνο.... Καὶ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν οἱ βραχνοὶ ἦχοι κάποιου παθητικοῦ ἀμανέ....«Βαρέθηκα τὰ νειᾶτα μου, θέλω νὰ τὰ πουλήσω... Ἀμάν....Ἀμάν....» Κι᾽ ὁ νέος ὅπως ἦταν καθισμένος παράμερα ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ πίνῃ, ἀδειάζοντας κάθε τόσο τὸ ποτῆρι του... Καὶ σὲ λίγο ἔμαθα ἀπ᾽ τὸν ἴδιο τὸν ταβερνιάρη τὴν ἱστορία του....Πολὺ συνηθισμένη ἱστορία!

«Ἦταν ἕνας μορφωμένος νέος ποὺ μιὰ ἄτυχη ἀγάπη τὸν εἶχε φέρει σὲ τέτοια κατάντια! Τὸ εἴδωλό του—μιὰ παληογυναῖκα χωρὶς αἴσθημα—τοὖφαγε καλὰ-καλὰ τὰ λίγα παραδάκια του κι᾽ ἔπειτα;....εὐκολονόητο....τοὔδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι!....Κι᾽ ἀπὸ τότε—συνέχισε ὁ ταβερνιάρης—δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ παρὰ νἄρχεται κάθε βράδυ στὴν ἴδια γωνιὰ πάντα γιὰ νὰ πίνῃ....νὰ πίνῃ ὧρες ὁλάκερες, καὶ νὰ φεύγῃ κατὰ τὰ ξημερώματα».

Ὁ ἀμανὲς εἶχε τελειώσει πιὰ καὶ σὲ λίγο οἱ ρωμαντικοὶ στίχοι κάποιας γλυκειᾶς μελωδίας ξεχύθηκαν γύρω κι᾽ ἔκαναν ὅλους νὰ μελαγχολήσουν....ἀκόμη τὴ θυμοῦμαι πὼς ἄρχιζε ἔτσι: «Ἡ πρώτη ἀγάπη δὲν λησμονιέται....δὲν ξερριζώνεται ἀπ᾽ τὴν καρδιά...»

Ἔρριξα πάλι τὰ μάτια μου στὸν συμπαθητικό μου ἄγνωστο, καὶ τὸν εἶδα κάτι νὰ σιγομουρμουρίζῃ, ἐνῷ λίγα χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀργὰ-ἀργὰ στὰ μάγουλά του κι᾽ ἔπεφταν στὸ ποτῆρι ποὺ σιγότρεμε στὰ χέρια του.

Δὲν μποροῦσα νὰ βλέπω πιὰ αὐτὴ τὴ σκηνὴ ποὺ μοὔδινε στὰ νεῦρα καὶ σὲ λιγάκι πλήρωσα κι᾽ ἔφυγα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ—ἔμαθα—τὸν βρῆκαν σ᾽ ἕνα πεζοδρόμι μὲ κομματισμένο τὸ κρανίο....δίπλα του ἦταν ἀκόμη τὸ ματωμένο πιστόλι...

Ν.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ

Χθές, στὴ γιορτή σου, σοὔστειλα λίγα κόκκινα τριαντάφυλλα ἀπὸ τὸν κῆπο μου.

Τὰ εἶχα κόψει ἀπὸ τὴ μεγάλη τριανταφυλλιὰ ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ πρασινωπὸ κιόσκι᾽ ἀπ᾽ αὐτὴ ποὺ ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωῒ κόψαμε μαζὶ ἐκεῖνα τὰ ὄμορφα τριαντάφυλλα καὶ στολίσαμε τὸ γραφεῖο μου....

Στἄστειλα μαζὶ μ᾽ ἕνα γραμματάκι, καὶ σοὔγραφα, νὰ τὰ πάρῃς καὶ νὰ τὰ βάλῃς σ᾽ ἕνα ἀνθογυάλι, γιὰ νὰ στολίσῃς τὴν κάμαρή σου. Νὰ τὰ ποτίζῃς μὴ μαραθοῦν, γιὰ νὰ σοῦ θυμίζουν ἐκεῖνο τ᾽ ἀνοιξιάτικο πρωΐ, ποὺ πρωτόπαμε τὰ λόγια τῆς ἀγάπης μας....

Μὲ πόση λαχτάρα περίμενα τὴν ἀπάντησί σου!....Ἄραγες, θἄμενες εὐχαριστημένη, καὶ θὰ σοῦ θύμιζαν τὰ λουλούδια μου τὸν ὄρχο ποὺ μοὔδωσες ἐκεῖνο τὸ μαγιάτικο σούρουπο, ἐκεῖ κοντὰ στὴν τριανταφυλλιά;....

Ποιὸς ξέρει....Ἴσως τὰ λουλούδια μου, νὰ τὰ πῆρες σὰν καὶ τἄλλα ποὺ σοὔστειλαν οἱ τόσοι θαυμαστές σου, κι᾽ ἐπάνω στὴ χαρά σου νὰ ξέχασες τὴν ὄμορφη τριανταφυλλιά, καὶ τοὺς ὅρκους καὶ τὰ φιλιὰ ποὺ μοὔδωσες ἐκεῖνο τὸ μαγιάτικο σούρουπο....

Β. ΠΟΜΟΝΗΣ

ΑΘΑΝΑΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τὴν ὥρα ποὺ στὸν οὐρανὸ τὸ πρῶτο βγαίν᾽ ἀστέρι
καὶ τὰ πουλιὰ ζευγαρωτὰ γυρίζουν στὴ φωλιά τους,
καὶ μαραμένοι οἱ ἀνθοὶ χάνουνε τὴ θωριά τους
κι᾽ ὅλα χαϊδεύει ἀπαλὰ τὸ βραδυνὸ ἀγέρι,

Σὲ σὲ πετᾷ ἡ σκέψις μου, σένα ζητεῖ ἡ ματιά μου
μ᾽ ὄνειρα ἡ ἀγάπη μου γλυκὰ μὲ ξεγελάει
στὴ χλωμιασμένη ὄψη των δάκρυ θερμὸ κυλάει
κι᾽ ἐνθύμησες κοπαδιαστὲς γεμίζουν τὴν καρδιά μου.

Μὲ φέρνει ἡ ἀγάπη σου σὲ κόσμο μαγεμένο
εἰς τὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτος μὲ σέρν᾽ ἀθῶο θῦμα,
καὶ μόνο μέσ᾽ στὸ σκοτεινὸ σὰν θὰ μὲ κλείσουν μνῆμα
καὶ τῆς ζωῆς μου τὄνειρο θὰ θάψουν πεθαμένο.

Μὰ ὄχι!...Καὶ ὅταν τὸ κορμὶ μέσα στὴ γῆ θὰ λυώσῃ
καὶ τότε ἡ ἀθάνατη ψυχή μου λυπημένη,
ἀπὸ τὰ πάθη μακρυὰ κι᾽ ἀπὸ τὰ μίση ξένη,
μὲ τὸν καϋμό σου θὲ νὰ ζῇ καὶ τὴν ἀγάπη μόνη!....

ΣΑΣΑ Μ. ΝΟΜΙΚΟΥ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ὁλημερὶς στὴ στράτα τὴν πλατειά,
σέρνεις τὸ πόδι, δύστυχε ζητιάνε,
καὶ μὲ τὴ θλίψη στὴν καρδιὰ ζητᾷς
βοήθεια ἀπ᾽ τοὺς διαβάτες ποὺ περνᾶνε...

Κάποιος σοῦ δίνει, κι᾽ ἄλλος δὲ γροικᾷ
τὰ θλιβερά σου, τὰ σβυσμένα λόγια.
Νὰ κι᾽ ἕνας ἄλλος, δὲς πῶς σὲ κυττᾷ
κι᾽ ἀργοδιαβαίνει μὲ κρυφὴ συμπόνοια....

Κι᾽ εἶν᾽ ἡ θωριά σου τόσο θλιβερή!
Δὲς τὰ παιδιά, ποὺ ξέγνοιαστα κεῖ τρέχουν.
Στὸ διάβα σου μιὰ σκέψη παγερὴ
λές, τὰ κρατεῖ, κι᾽ ἀμίλητα σὲ βλέπουν...

Τὰ λόγια, ἡ σβυσμένη σου ματιά,
Καὶ τὸ ρικνό, τὸ ἐρειπωμένο σῶμα,
ὅπου διαβῇς χαράζουνε βαθειὰ
μέσ᾽ στῆς ψυχὲς τὸν πόνο καὶ στὸ χῶμα...

Κι᾽ ὁλημερὶς στὴ στράτα τὴν πλατειά
σέρνεις τὸ πόδι, δύστυχε ζητιάνε,
καὶ μὲ τὴ θλίψη στὴν καρδιὰ ζητᾷς
βοήθεια ἀπ᾽ τοὺς διαβάτες ποὺ περνᾶνε.

ΣΕΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΛΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ὤ! πόσο τὰ νοστάλγησα τὰ περασμένα χρόνια
καὶ τὰ γλυκὰ ἀπόβραδα ποὺ διάβηκαν τρελλά,
τώρα ὅπου τὰ στήθη μου τὰ δέρνει ἡ καταφρόνια
κι᾽ ἡ ἐλπίδες μου πετάξανε γιὰ πάντα μακρυά.

Ὤ! πόσο τὰ νοστάλγησα τὰ θεῖα κεῖνα λόγια
ποὺ τὴν ψυχή μου μάγευαν σὰν θεία μουσική,
τώρα ποὺ μόνο στεναγμούς, πίκρες καὶ μοιρολόγια
ἐσώριασε στὰ στήθη μου ἡ μοῖρα ἡ κακή.

Ὤ! πόσο τὰ νοστάλγησα κεῖνα τὰ πλάνα μάτια
καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο ποὺ δὲν τὰ βλέπω πιά,
τώρα ποὺ ἡ καρδούλα μου ἐγίνηκε κομμάτια
γιατὶ σ᾽ ἀγάπησε πολύ, πεντάμορφη ξανθιά.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΓΓΕΛΟΖΗΣΗΣ

Ἀνέκδοτα

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἀπὸ ἕνα παλαιὸ γαλλικὸ περιοδικὸ ἀποσποῦμε τῆς ἑξῆς ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἔγραφαν οἱ διάφοροι μεγάλοι συγγραφεῖς.

Ὁ Ρουσσώ, λοιπόν, ἔγραφε τὸ πρωΐ. Ὁ Λεσάζ τὸ μεσημέρι. Ὁ Βύρων τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Μίλτων ὑπαγόρευε νύχτα τὰ ποιήματά του. Ἡ Σάνδη ἐργαζόταν μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Συγχρόνως ἔπινε γάλα, ἐκάπνιζε καί....τύλιγε χαρτάκια στὰ δάχτυλά της γιὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα!

Ὁ μέγας Πασκὰλ ἔγραφε πάνω σὲ στενὲς λωρίδες χαρτιοῦ. Ὁ διάσημος φυσιοδίφης Μπυφφὼν ἐχώριζε καθέτως τὸ χαρτὶ σὲ πέντε στῆλες: στὴν πρώτη ἔγραφε τὴν ἀρχικὴ ἰδέα. Στὴ δεύτερη τὴ διατύπωνε καλλίτερα. Στὴν τρίτη, ἀκόμη καλλίτερα....ὥσπου ἔφτανε στὴν πέμπτη!

Ὁ Σίλλερ ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴ μυρωδιά.... σάπιων μήλων, τὰ ὁποῖα εἶχε στὸ γραφεῖο του. Ὁ Γκαῖτε ἀπὸ ἀνάγλυφα καὶ ἀγάλματα γυναικῶν. Ὁ Ρακίνας ἀπὸ τὸν περίπατο.

Ὁ Βολταῖρος διώρθωνε τὰ ἔργα του ἀφοῦ ἐστοιχειοθετοῦντο. Ὁ Μπαλζὰκ τὸ ἴδιο.

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΚΕΨΙΣ

Πρὶν πεθάνῃ, ὁ ἀββᾶς ντὲ Βουαζενὸν παρήγγειλε τὸ φέρετρό του. Στῆς τελευταῖες του στιγμὲς θέλησε νὰ τὸ δῇ. Κι᾽ ὅταν τοῦ τὸ ἔφεραν, γυρίζοντας στὸν ὑπηρέτη του, τοῦ εἶπε:

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ροῦχο ποὺ δὲ θὰ θελήσῃς ποτὲ νὰ μοῦ κλέψῃς....

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ

Κάποιος δεισιδαίμων πῆγε καὶ ηὗρε κάποτε τὸν φιλόσοφο Κάτωνα καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὕφος κατατρομαγμένο:

—Μοῦ συνέβη σήμερα κάτι ποὺ τὸ θεωρῶ ὡς πολὺ κακὸ οἰωνό.

—Τί πρᾶγμα; ρώτησε ὁ Κάτων.

—Κάποιο ποντίκι ἔφαγε ἀπόψε τὴ νύχτα τὸ παποῦτσι μου! ἀπήντησεν ὁ δεισιδαίμων.

—Ὤ! Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι κακό!..., εἶπε τότε ὁ Κάτων. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ταράζεσαι τόσο... Ἄν....τὸ παποῦτσι σου ἔτρωγε κανένα ποντίκι, τότε θὰ συμφωνοῦσα κι᾽ ἐγὼ μαζί σου πὼς αὐτὸ θὰ ἦταν πράγματι κακὸς οἰωνός!....

ΜΙΑ ΟΡΘΗ ΣΚΕΨΙΣ

Κάποιος γιατρὸς καὶ κάποιος δικηγόρος, τσακώθηκαν κάποτε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό τους θὰ περνοῦσε πρῶτος ἀπὸ μιὰ πόρτα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ κεῖ ἕνας φιλόσοφος. Ὁ γιατρὸς κι᾽ ὁ δικηγόρος τὸν καλέσαν γιὰ νὰ τοὺς λύσῃ τὴ διαφορά. Ὁ φιλόσοφος, τότε, εἶπε δείχνοντας τὸν δικηγόρο:

—Δικαιωματικὰ πρέπει νὰ περάσῃ πρῶτος ὁ κύριος. Πρῶτος περνάει ὁ κλέφτης κι᾽ ἀκολουθεῖ ὁ δήμιος!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

Στὸ «Ἡμερολόγιο» τοῦ Μπαρμπιέ, ποὺ γράφηκε στὸ 1722, ἀναφέρεται μεταξὺ ἄλλων, τὸ ἑξῆς ἐπὶ λέξει:

«Τῆς ἡμέρες αὐτές, πέθανε ὁ γεροντότερος ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους τῆς Βαστίλλης· ἦταν τριανταπέντε χρόνια φυλακισμένος. Τὸν εἶχαν συλλάβει μετεμφιεσμένο, καὶ εἶχε φυλακιστῇ ἐπειδὴ ὑποψιάστηκαν πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ δηλητηριάσῃ τὸν κ. Λουβουᾶ. Ὅταν τὸν πιάσαν θέλησαν νὰ τὸν ἀνακρίνουν. Αὐτὸς ὅμως ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ διάλεκτο ποὺ κανένας δραγουμᾶνος τοῦ βασιλέως δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ἐννοήσῃ. Δὲν κατώρθωσαν ἔτσι νὰ μάθουν οὔτε τὄνομά του, οὔτε τὴν πατρίδα του, οὔτε γιατὶ ἦταν μετεμφιεσμένος.

Ἔζησεν ἔτσι ἐπὶ τριανταπέντε χρόνια, χωρὶς βιβλία, χωρὶς χαρτί, καὶ χωρὶς νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ κανένα!

Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀπόδειξις ἐναντίον του».

Ἔτσι ἀπενείμετο στὴ Γαλλία ἡ δικαιοσύνη πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση.

Μεταξύ μας

Α. Λαγαριαστάκην. Δυστυχῶς εἶναι κοινοτυπίες καὶ προχειρογραμμένα πράγματα. Προσπαθῆστε νἆστε πρωτοτυπώτερος.—Ε. Ζακυνθηνάκην. Οἱ στίχοι σας χωρὶς καμμιὰ πνοὴ καὶ δίχως νόημα. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρὸν ποίησιν.—Ν. Λώρην. Κάτι λέει, πρέπει ὅμως νὰ τὸ δουλέψτε πολὺ πιὸ προσεκτικὰ γιὰ νὰ φτάξετε κάπου. Σᾶς λείπει ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς, πρᾶγμα ποὺ κάμνει ἀψυχολόγητα τὰ γραπτά σας.—Α. Γαλανοῦ. Ὁμολογοῦμε πὼς δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ πεζά σας. Χωρὶς κεντρικὴ εἰκόνα. Φράσεις, ποὺ μπορεῖ νἆναι καλές, μὰ χωρὶς συνοχή.— Β. Μυλωνᾶν. Φοβερὰ ἐξεζητημένα πράγματα.—Χ. Πυρπασόπουλον. Δυστυχῶς καὶ πάλι δὲν κατορθώσατε κάτι καλό. Μελετῆστε.—Μ. Καραγιαννίδην. Καλὸ ὡς θέμα, ἀλλὰ ἀνεκμετάλλευτο. Γράψτε το ἄλλη μιὰ φορά.—Ζὰκ Μπρότς. Οἱ στίχοι σας παρουσιάζουν πολλὰ λάθη μετρικά. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρὸν μιὰ στιχουργικὴ καὶ Ἕλληνας ποιητάς.—Λ. Μανουσάκη. Κοινὴ στιχοπλοκή.—Ν. Προχειρογραμμένο. Μ. Ἀνθουσάκην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Θ. Δράκον. Δημοσιεύουμε ἐδῶ ἕνα τετράστιχο τοῦ ποιήματός σας γιὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος σας τὰ λάθη του καὶ νὰ προσπαθῆστε νὰ τὰ διορθώσετε.

Μὰ ξέρω πὼς τὰ λόγια μου θὰ πᾶν ὅλα χαμέ- (να,
γιατὶ θὰ τρέχῃς νὰ κρυφτῇς
τὰ λελουδάκια μόλις δῇς
νὰ ἔρχωνται γιὰ σένα.

Λ. Τσαφίτσαν. Τὸ ποίημά σας πολὺ καλό.—Μ. Μπαμπίλαν. Ἄτεχνο.—Μ. Γόθθαν. Προχειρογραμμένα.—Φ. Ἀθηναῖον. Ἀψυχολόγητο.—Ε. Σαββῖνον. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν.—Θ. Σωτηριάδην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Π. Λεβέντην. Δυστυχῶς δὲν λέει καὶ τώρα σπουδαῖα πράγματα. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο.—Π. Πάμισον. Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι.—Γ. Σαραντόπουλον. Ἀψυχολόγητο καὶ λανθασμένο στὴ βάση του. Ἄλλη φορὰ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ γράφετε μόνο ἀπ᾽ τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.—Λ. Σαϊλάφαδ. Ἂν τὸ λάβαμε θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε ἀσφαλῶς, ἂν ὄχι, τότε προφανῶς θὰ χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο.—Β. Βούλιαν. Ἀκατάλληλο γιὰ μᾶς.—Ι. Σταματίου. Δὲν ἔχουμε σελίδα εἰδική.—Ἕλεναν. Παιδιάστικοι οἱ στίχοι σας. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.—Γ. Σκαφτιᾶν. Δυστυχῶς οὔτε αὐτὸ μᾶς ἱκανοποίησε.—Δ. Ρόδινον. Χωρὶς καμμιὰ πνοή.—Τ. Ἀλεξόπουλον. Ἀκατάλληλο γιὰ μᾶς.—Ζ. Φωτεινόν. Κοινότυπο.—Μ. Κιέκαν. Τὰ τελευταῖα σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν. Βιαστήκατε τὴν φορὰ αὐτή.—Α. Γαλανοῦ. Καλὸ τὸ «Στὸ χαμό».—Α. Καλογ. Ὑστερεῖ ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας.—Ν. Ἡλιάδην. Τὸ διήγημά σας ἀψυχολόγητο. Οἱ στίχοι σας κοινὴ στιχοπλοκή, χωρὶς καμμιὰ ἀνώτερη πνοή. —Γ. Παπαγεωργίου. Καλό.—Μ. Κουρμούλην. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν μᾶς ἱκανοποιήσατε. Μὴ βιάζεσθε.—Ι. Βελισαρ. Ἀψυχολόγητο καὶ κακογραμμένο.—Ε Πάσσαρην. Προχειρογραμμένο.—Α. Τούλην. Ἀκατάστατα γραμμένο. Ἰδέες συγκεχυμένες χωρὶς εἱρμό.—Ζόρ. Δὲν λέει τίποτε.—Ν. Σταθᾶτον. Καλό.—Γ. Πλιάκαν. Ὄχι. Φιορέλλα. Κοινοτυπίες.—Γ. Σάνδη. Τὸ διήγημά σας, μια ἰδιωτικῆς φύσεως ὑπόθεση, δὲν σᾶς φαίνεται πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ ἄλλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «ἄπιστο;»

Α. Ζωγράφου, Λ. Νίκλαν, Σ. Νηδαῖον, Α. Γ. Κ., Π. Παπακώστα, Α. Χ. Ε., Ν. Ἀϊβαλιώτην, Τ. Λαμπρινίδην, Α. Παπαϊωάννου, Ν. Ρουπακιώτην, Κ. Κ., Χ. Καρδάκην, Ν. Γκόφαν, Ρ. Γλαῦκον, Α. Χατζηχρήστου, Γ. Ἀργέντην, Γ. Ἀρτελάρην, Μ. Τσίντολαν, Ἐμμ. Ζακυνθάκην, Μ. Λουντέμην, Μ. Μανιαδάκην, Γ. Ἰωάννου, Ν. Χαλκιᾶν, Δ. Καμβύσην, Δ. Μ., Ο. Κ., Ι. Κ., Μ. Πασγιάννη, Κ. Βελουχιώτην, Π. Ραφτόπουλον, Μ. Ζάκαν, Γ. Γερασιμίδην, Καμέλια, Π. Μ., Ρ. Ζαφειρίου. Β. Πομόνην, Βαρβάρα, Χ. Κ., Κ. Μαρκάκην, Μασκάλ, Τ. Δόξαν, Ο. Γεωργακᾶν, Κ. Πικράνθην, Α. Πανουσάκην, Κ. Σταμίκαν, Σ. Γιώργαν, Ι. Μπάρδην, Β. Μαρινάκην, Ι. Ἀκριβὸν, Ν. Ἀργυρόπουλον, Μ. Ἄνθιμον, Γ. Λιάσκαν, Μ. Μπαμ., τὰ σταλέντα δὲν ἐνεκρίθησαν.

Διὰ λογίους, καλλιτέχνας, ποιητάς, κυρίας, δεσποινίδας.
ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΤΗΛΑΙ μόδας, οἰκοκυρικῆς, κοσμικῆς κινήσεως.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, στίχοι, χρονογραφήματα, ἀνέκδοτα καὶ Ἱστορικὰ περίεργα.
θὰ περιέχῃ ἡ νέα μεγάλη πρωϊνὴ Ἐφημερὶς

ʽΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,

Ἐκδοθησομένη περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Σταδίου 48α΄. Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ διὰ τὰς Ἐπαρχίας.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ. . . ΕΚΕΙΝΕΣ!

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 188)

σχέθηκα στὴ Μπλὰνς νὰ περάσω νὰ τὴν πάρω, νὰ τὴν πάω σὲ μιὰν ἐκδρομή. Μόλις προφταίνω. . . .(Σηκώνεται, παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστοῦνι του).

Κ α ν τ' Ἀ ρ ν α ΐ.—Ζεράρ. . . .Σὲ παρακαλῶ. . . .Σὲ ἐξορκίζω στὴν ἀγάπη μας. . . .ἢ μᾶλλον, ἀφοῦ δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά, στὴν τρυφερότητα ποὺ μᾶς συνδέει. . . .μὴ φύγῃς! Μεῖνε ἀπόψε λίγες ὧρες μαζί μου. . . .Δὲ νοιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου. . . .

Α ὐ τ ό ς.—Εἶμαι ἐλεύθερος! . . . .(Οὐρλιάζει:) Ἐλεύθερος! (Φεύγει τρέχοντας σὰ δαιμονισμένος).

(Σὰν βρίσκεται μόνος, στὸ δρόμο, Αὐτὸς ἀρχίζει νὰ τραγουδάῃ ἕνα εὔθυμο τραγοῦδι. Διευθύνεται στὸ πρῶτο ταχυδρομικὸ παράρτημα, παίρνει μολύβι καὶ χαρτὶ καὶ γράφει:)

«Δεσποινίδα Μπλὰνς ντὲ Κρουασὸν
Λεωφόρο Φρίντλαντ
Θὰ εἶμαι στὶς 5 στὸ σταθμὸ Ὀρλεὰν, ὅπως ἐσυμφωνήσαμε. Ζεράρ».

ΖΥΠ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΙΚΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 191)

ἀγρίως. Μετὰ τὴν παράσταση, τραβάει ἴσια γιὰ τὸ «Ἐθνικό». Τρώει, κι' ἀρχίζει μιὰ μικρὴ συζήτηση μὲ τὸν κύκλο τῶν συναδέλφων της ποὺ δὲ βαστάει πάρα πάνω. . . . ἀπὸ τὸ πρωΐ!

Μέσ' τὴν ὥρα ποὺ τελειώναμε, εἰσβάλλει στὸ δωμάτιο ἕνα τρισχαριτωμένο κοριτσάκι, σωστὸ ζωντανὸ κουκλάκι, μόλις τριῶν χρονῶν. Ἡ Ἀλίκη τὸ γεμίζει μὲ φιλιά. Εἶναι ἡ λατρεμμένη ἀνεψούλα της ποὺ τὴ λατρεύει. Μᾶς τὴ συνιστᾷ.

—Ἡ Ἀλίκη Νο 2.

—Θὰ γίνῃς ἠθοποιὸς κι' ἐσὺ χρυσό μου;

—Ναί. Ἀπαντᾷ ἀποφασιστικώτατα ἡ Ἀλίκη Νο 2.

Ἂς περιμένουμε ὅμως μερικὰ χρόνια γιὰ νὰ τῆς πάρουμε κι' ἐκεινῆς τό. . . . εἰκοσιτετράωρό της.

ΣΝΟΜΠ

ΓΑΜΟΙ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 194)

τὸ εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο γιὰ τὴν ἥρεμη καὶ «οἰκογενειακὴ» ζωὴ ποὺ περνάει.

—Ναί, κ α μ α ρ α ν τ ε ρ ί! ἐπέμενε ὁ τόσο συμπαθὴς στοὺς Ἀθηναίους «ἀστήρ». Οἱ ἄντρες, πρέπει νὰ ξέρετε, δὲν ἀγαποῦν ἐπὶ πολὺν καιρὸ τὶς αἰώνια κουρασμένες καὶ κλαψιάρες γυναῖκες. Ὁ ἄντρας εἶναι δραστήριος ἐκ φύσεως. Ἡ γυναῖκα του λοιπὸν ὀφείλει ὄχι μόνο νὰ μὴν τοῦ φέρνει ἐμπόδια στὴν ἀνάπτυξη τῆς δραστηριότητός του αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ὑποβοηθῆ. . . .

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΞΥΡΙΣΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 195)

κάνατε μεγάλη εὐχαρίστηση ἂν θέλατε νἄρθῆτε στοὺς γέρους. . . .Στὸν παπποῦ καὶ στὴ γιαγιὰ τοῦ μικροῦ. . . .

Ἐφτάσαμε, τέλος. . . .Ὁ κουρέας κι' ὁ γυιός του, μὲ πῆραν, ἀπὸ ἕνα μπράτσον ὁ καθένας, καὶ ἀνεβήκαμε ὥς τὸ πέμπτο πάτωμα.

—Παπποῦ! φώναξε ὁ Ἀλφρέδος μπαίνοντας. Σοῦ φέρνουμε τὸν πρῶτο μου πελάτη. . .

Οἱ δυὸ γέροι ἔκλαιγαν ἀπὸ τὴ συγκίνησή τους. Μὲ βάλαν καὶ κάθησα. Ὁ παπποῦς πέρασε τὰ τρεμουλιαστά του χέρια στὰ μάγουλά μου.

Στὸ τέλος, φωτογραφηθήκαμε κι' ὅλας.

—Ἔ, γι' ἀνάμνηση. . . ., εἶπε ὁ κουρέας.

Ὅταν γύρισα σπίτι ἦταν ὀχτὼ ἡ ὥρα, βράδυ. Ἡ γυναῖκα μου, ποὺ μὲ περίμενε ἀπὸ τὸ μεσημέρι, μοῦ ἔκανε μιὰ τρομερὴ σκηνή.

Ποτέ της δὲ θέλησε νὰ πιστέψῃ πῶς σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. . . .μὲ ξυρίζανε! . . . .

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΦΟΥΡΙΕ

ΜΕ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΛΑΣΚΑΡΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 196)

τῆς ἀστειοτάτης κωμωδίας μου. Ἡ συνάθροισις ἐγένετο ἐν τῇ ὄπισθεν τοῦ Βαρβακείου μάνδρα, ὅπου ἐμαζεύθησαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ πλὴν ἑνὸς ἱερωμένου συμμαθητοῦ μας ὀνόματι Χατζῆ Μήτρου ὁ ὁποῖος ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ὄχι μόνον διαβολικὸν ἀλλὰ καὶ ἐξ... ταγγελίας εἰς τὸν γυμνασιάρχην. Ἐγὼ τὴν Μάνδραν ἔδρεπα δάφνας. Τὰ χειρο... ματα ἔδιναν κι' ἔπαιρναν. «Ἐδίγδουπος ... βαρὺ κρατῆσαι αὐχένος ἔπι» μ' ἔκανε νὰ ... ὅτι τὴν φρικαλέαν ἐκείνην ἐντύπωσιν τοῦ ... τηρίου μου δὲν παρήγαγεν ἡ σκηνὴ τῆς ... μωδίας μου ἀλλὰ ἡ θέα τοῦ Γυμνασιάρχου θριαμβευτικῶς ὁδηγουμένου πρὸς τὴν ... δραν παρὰ τοῦ Χατζῆ Μήτρου, τοῦ πιστοῦ τοῦ ἐπιστάτου. Ἡ μοιραία κωμωδία μου ... σχέθη μὲ τὸν βαναυσότερον τρόπον ἀπὸ ... Γυμνασιάρχην, ἐγὼ ἤχθην ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου μάρτυς τῆς τέχνης, εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Γυμνασίου, τιμωρηθεὶς κατόπιν καὶ διὰ τετραημέρου ἀποβολῆς, οἱ δὲ δύσμοιροι ἀκροαταὶ ... ὑπεχρεώθησαν ν' ἀντιγράψωσιν πεντήκοντα σελίδες ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον.

—Σᾶς ἐπηρέασαν ὅλα αὐτά;

—Λοιπὸν ὁ διπλὸς γιακᾶς, ἡ φυλάκισις καὶ ἡ τετραήμερος ἀποβολή μου δὲν συνετέλεσαν εἰς τίποτε. Ἡ τελευταία μάλιστα συνετέλεσε εἰς τὸ νὰ ξαναγράψω ἐν ἡσυχίᾳ πλέον την ... τασχεθεῖσαν κωμωδίαν μου τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισα οὐχὶ πλέον νὰ ἀναγνώσω ἀλλὰ νὰ ἐκδώσω.

—Καὶ ἡ πρώτη σας νεότης μόνον ... γικὰς περιπετείας εἶχεν. Δὲν ὑπάρχουν ... ματικὰ περιστατικά;

—Ἐγὼ δὲν εἶχα ἐρωτικὰς περιπετείας ...

—Γιὰ θυμηθῆτε καλλίτερα.

Καὶ μετὰ μικρὰν συλλογὴν ὁ κ. Λάσκαρης μοῦ εἶπε:

—Ἆ! κάτι βρῆκα. Δὲν εἶναι ὅμως καθαρῶς ἐρωτικὴ περιπέτεια, εἶναι ἐρωτικο-κωμικο-τραγική. Λοιπὸν ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια ... προσκληθῆ ἡ γυναίκα μου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸ θεῖο μου, νὰ ... ράση ἐκεῖ ἕνα χειμῶνα. Ἡ πεθερά μου ... τὴν ὁποίαν συγκατοικοῦσα ἐνόμισε καλὸν ... τὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς κόρης της νὰ μὲ ... φυλάξῃ, μήπως μολύνω τὴν συζυγικὴ ... την. Ἀδίκως τῆς ἐπαναλάμβανα ἐγὼ νὰ ... νῃ ἥσυχη. Ὅταν εἶδα ὅτι τὰ λόγια δὲν ... τίποτε, ἀπεφάσισα νὰ ἐκδικηθῶ. Ἐπήγα ... πὸν εἰς τὴ Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ τῆς ζήτησα ἕνα καπέλλο γυναικεῖο, μιὰ ὀμπρέλλα, ἕνα πανωφόρι καὶ ἕνα μανσόν. Ὅλα αὐτὰ τὰ μετέφερα στὸ σπίτι μου καὶ τὰ ἐξαπλωσα ... τὶς καρέκλες καὶ τὶς πολυθρόνες τοῦ δωματίου ποὺ ἦτο παραπλεύρως στὸ δωμάτιο ... Μόλις τὸ πρωῒ τὰ εἶδε ἡ πεθερά μου, ...

ROSEMAIL

ΠΑΡΙΣΙ ΓΕΝΕΥΗ Ν. ΥΟΡΚΗ

Ὀδοντόπαστα ἀπὸ χυλὸ φρούτων

Ἡ ROSEMAIL, κατεργασμένη κατόπιν ἐπισταμένης μελέτης εἶνε ἀναμφισβητήτως ἡ ἀρίστη ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν διατήρησιν ὡραίας ὀδοντοστοιχίας εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον.

Ἀρωματισμένη ἀπὸ χυλὸ φράουλας, ἡ ὀδοντόπαστα Rosemail προσδίδει εἰς τὰ δόντια μιὰ λαμπρότητα ἀπαράμιλλη, ἐνισχύει καὶ τονώνει τὰ οὖλα καὶ τὰ χρωματίζει μὲ φυσικὸ κόκκινο χρῶμα.

Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα

Γεν. Ἀντιπρ. Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ

Στοὰ Πεσματζόγλου Ἀθῆναι

ποὺ δὲν ἔπεσε λιπόθυμος. Ἐπὶ δυὸ ὧρες ἐσπαρτάριζε καὶ ἄφριζε. Ἦρθε ἕνδεκα τὸ πρωΐ, ἐσήμανε μεσημέρι, ἦρθε δύο ἡ ὥρα, ἀλλὰ ἐγὼ μὲ κανένα τρόπο δὲν τὸ κουνοῦσα ἀπὸ τὴν κάμαρά μου μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κάνω τὴν πεθερά μου νὰ σκάσῃ. Ὅταν πιὰ ἔγινε ἐνδόμησι ἡ ὥρα, τὸ δωμάτιό μου ἐσείσθη ἀπὸ δυὸ κλωτσιὲς ποὺ ἔδωσε ἡ πεθερά μου στὴν πόρτα, ἐνῷ ἀγρία ἠκούετο ἡ φωνή της:

—Ξυπνῆστε ἐπὶ τέλους κακοηθέστατοι. Χαλᾶς τὸ κουράγιο σας.

Ἄνοιξα ἥσυχα καὶ τὴ ρώτησα ἀτάραχος, τί ἔχει;

—Τέτοια κακοήθεια, μοῦ εἶπε, δὲν τὴν περίμενα ἀπὸ σένα ἀναιδέστατε. Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ ποὺ θὰ ἐζήλευαν καὶ ἑκατόγχειρες ἀκόμη, εἰσῆλθεν ἀγριωπὴ εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

—Μὰ τί ζητᾶτε ἐπὶ τέλους; τὴν ρώτησα μὲ ὕφος ποὺ θὰ ἐζήλευε καὶ αὐτὸς ὁ Μολιέρος γιὰ τὸν Ταρτοῦφον του.

—Ποῦ ἔκρυψες—ἐβρυχήθη—αὐτὴ τὴ παλιοβρῶμα ποὺ ἐκουβάλησες ἐδῶ μέσα; Νεράϊδα ἦταν κι' ἐχάθη;

—Μὰ ποιάν;

—Αὐτὴν ποὺ ἅπλωσε τὰ ροῦχα της ἐκεῖ μέσα.

—Ἆ! Τὴν Κοτοπούλη; Αὐτὴ ὅμως μόνο τὰ πράγματά της μοῦ ἔδωσε νὰ τῆς φυλάξω. . . . ἡ ἴδια ἔμεινε σπίτι της! Θὰ στείλη μάλιστα σὲ λίγο νὰ τὰ πάρῃ!

—Τί ἔκανε λέει;

—Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω! Καὶ ἂν ἤθελα ἐγὼ νὰ φέρω καμμιὰ γυναίκα ἐδῶ μέσα, πρῶτα-πρῶτα θὰ ἔκρυβα τὰ ροῦχα της καὶ ὕστερα τὴν ἴδια, ἐνῷ τώρα βλέπετε ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ἀλλοῦ ὁ παππᾶς κι' ἀλλοῦ τὰ ράσα του. Καταλάβατε; Μὲ τὶς ὑγεῖες σας καὶ πᾶμε νὰ φᾶμε γιατὶ κοντεύω νὰ σκάσω ἀπὸ τὴν πεῖνα. Κι' ἐσεῖς θὰ πεινάσατε. Τὰ γέλια φέρνουν πεῖνα.

Καὶ σταματώντας τὴν συνομιλία ὁ κ. Λάσκαρης ἐστράφη κάπως ἀπότομα καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐπειδὴ μιλᾶμε γιὰ πεῖνα, ἐσεῖς δὲν πεινᾶτε; Κοντεύει δύο ἡ ὥρα. Ἂς πᾶμε νὰ φᾶμε καὶ συνεχίζουμε μετά.

Τὸ δεύτερον αὐτὸ μέρος τῆς συνομιλίας μας ποὺ ἀφορᾷ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἐκλεκτὸς συνομιλητής μου γράφει τὰ ἔργα του καὶ ἄλλας φιλολογικάς του ἀπόψεις θὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΔΥΟ ΛΙΠΟΤΑΧΤΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 200)

τάχτησα γιὰ νὰ κερδίσω τὸ θησαυρὸ καὶ νὰ σὲ παντρευτῶ, Μάγδα!

Ἐλαφρὰ βήματα ἀκούστηκαν. Σὲ λίγο, ἡ Μάγδα φάνηκε. Ἦταν ἕνα ὄμορφο κορίτσι, Πολωνέζα μᾶλλον παρὰ Αὐστριακή. Γελοῦσε δυνατά, καθώς, ἄλλωστε, κι' ὁ Βίλελμ Σβάρτς. Ἐγὼ τἄχα χαμένα. . . .Ὥστε νά, αὐτὴ ἦταν ἡ μικρούλα ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἀποχτήσῃ ὁ Βίλελμ Σβάρτς ἔπρεπε νὰ βρῇ ἕνα θησαυρό. . . .Τώρα, τὴν εἶχε παντρευτῆ. . . .Ὥστε. . . .ὥστε, ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὀργή. . . .τὸν εἶχε βρῆ λοιπὸν τὸ θησαυρό του;! . . . .

Ἤθελα νὰ μάθω. Τὸν ρώτησα. . . .

—Ὅταν, συνταγματάρχη μου, κάναμε τὴν ἐκστρατεία τῆς Κίνας, πέτυχα τὸ θησαυρό μου.

—Μὰ πῶς;

—Ἁπλούστατα: ἐκεῖ βρισκόταν καὶ τακτικὸς στρατός. Μιὰ μέρα, ὁ Κινέζος ἀρχιστράτηγος ἔκανε μιὰ ἐπίθεση κι' ὁ τακτικὸς στρατὸς τὄβαλε στὰ πόδια. Ἄκουσα μάλιστα νὰ λὲν πὼς οἱ φυγάδες εἶχαν ἐγκαταλείψει στοὺς ἐχθροὺς καὶ τὸ ταμεῖο τοῦ στρατεύματος! Ἐκεῖ πραγματικὸς θησαυρός: ἕνα ἑκατομμύριο σὲ χρυσάφι. Πῆρα τότε τὴν ἀπόφασί μου. . . . Μαζὶ μὲ τὸν Γκέρτς—θὰ τὸν θυμόσαστε βέβαια κι' αὐτόν—καὶ μερικοὺς ἄλλους, μπήκαμε στὶς γραμμὲς τῶν Κινέζων καὶ κατωρθώσαμε νὰ βροῦμε τὸ ταμεῖο. Φανταστῆτε πὼς οἱ Κινέζοι δὲν τὄχαν βρῆ ἀκόμα! . . . .Μοιραστήκαμε τὰ λεφτά, καὶ γίναμε ὅλοι μας πλούσιοι.

—Σβάρτς! εἶπα ἔξαφνα. Ἀμ' ὁ Γκέρτς, ὁ φίλος μου ὁ Γκέρτς, σὰν πλούτισε, τί ἀπόγινε; Αὐτός, θυμᾶμαι, δὲν γύρευε νὰ βρῇ κανένα θησαυρό. . . .δὲν εἶν' ἔτσι;. . . .

—Νά, συνταγματάρχη μου: Ὁ Γκὲρτς εἶχε μιὰ γυναίκα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. . . μιὰ ποὺ αὐτὴ δὲν τὸν ἀγαποῦσε. . . .Ὑπόφερε γι' αὐτό. . .Γι' αὐτό, εἶχεν ἔρθει στὴ λεγεῶνα γιὰ νὰ βρῇ τὴ λησμονιά...

—Καὶ τὴ βρῆκε;

—Ναί, συνταγματάρχη μου. Μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὴν περιπέτεια τοῦ θησαυροῦ, τὸν πέτυχε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά. Καί, φυσικά, πέθανε. . . .

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΣΤΗΝ ΠΙΑΤΣΑ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 203)

βουν καμμιά. . . . παραγγελία, κάνουν, τὴ νύχτα, μιὰ «τουρνὲ» στὶς φτωχικὲς συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐκεῖ εἶναι πασίγνωστοι. Καὶ μόνον ἡ ἐμφάνισή τους ἀρκεῖ. . . Τὴν ἑπομένη, τὸ «γραφεῖο τους» κατακλύζεται ἀπό. . . «ἀνέργους» μικροδολοφόνους ποὺ ζητοῦν ὡς ρουσφέτι νὰ τοὺς ἀνατεθῆ ἡ «δουλειά». . . .

Ὁ Τίμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους «μισθωτοὺς δολοφόνους» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔλεγε τελευταῖα σ' ἕναν γάλλο δημοσιογράφο:

—Μὴ νομίσῃς πὼς εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ ἐγκαταστήσῃς ἕνα τέτοιο γραφεῖο. Γιὰ νὰ ὀργανώσω τὸ δικό μου, ποὺ βρίσκεται στὴν 47η ὁδὸ τῆς 7ης λεωφόρου, στὸ «Τάϊμς Σκουαίρ», χρειάστηκαν νὰ περάσουν χρόνια. . . . Γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ἕνα τέτοιο γραφεῖο, πρέπει νἄχῃ πράκτορας παντοῦ, χιλιάδες: ὑπαλλήλους, ἀριστοκράτες, ὑπηρέτες, γυναῖκες. . . .

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ φόνος ἑνὸς ἀνθρώπου στοιχίζει χίλια δολλάρια.

Πλήρης τάξις, βλέπετε! ΖΑΝ ΛΑΣΣΕΡ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 64-67

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτερ.: Λ. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 3

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

8ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΩΡΩΝ

Ἀθρόοι καταφθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας καθημερινῶς οἱ κομισταὶ τῶν δελτίων, παραλαμβάνοντες τὰ Δῶρα τῆς «Ἑβδομάδος».

Ἡ τελευταία προθεσμία πρὸς παραλαβὴν τῶν δώρων θὰ εἶναι μέχρι τῆς Τρίτης 11 Νοεμβρίου εἰς τὰ γραφεῖα μας (Νοταρᾶ 15, ὄπισθεν Μουσείου) ἀπὸ τὰς 10—12 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Ἐ φ ι σ τ ῶ μ ε ν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῆς ἀ π α ρ ε γ κ λ ή τ ο υ τηρήσεως τῶν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἀναφερομένων ὅρων μας.

9ος ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Καθημερινῶς καταφθάνουν συμμετοχαὶ εἰς ἔμμετρα καὶ εἰς πεζὰ διὰ τὸν 9ον Λογοτεχνικὸν Διαγωνισμὸν ποὺ προεκήρυξε ἡ «Ἑβδομὰς» εἰς τὸ 157ο φύλλον της, προσκαλοῦσα νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν ὅλους τοὺς φιλολογοῦντας ἀναγνώστας της. Ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν λήγει, ὡς γνωστόν, τὴν 30ὴν Νοεμβρίου 1930.

—□□—

10ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ,,

Ποιὸς Ἕλλην καὶ ποιὰ Ἑλληνὶς κατέχουν στὸν μεγαλείτερο βαθμὸ τὸ «σ έ ξ ἀ π π ή λ», ὅ,τι δηλαδὴ ἀξιαγάπητο, ὡραῖο καὶ δυνατὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα στὰ μάτια τῶν ἄλλων;

Συμφώνως μὲ τὴν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα μας προκήρυξιν, δημοσιεύομεν σήμερον τὰς ἓξ τ ε λ ε υ τ α ί α ς φωτογραφίας ἐκλεκτῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων, εἰς τὸ προσεχὲς δὲ θὰ πληροφορήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον θέλει διεξαχθῆ ὁ διαγωνισμός, καθὼς καὶ διὰ τὰ διάφορα βραβεῖα.

Ἀρ. 25.—Σ ύ λ β ι ο ς Π α π α δ ό π ο υ λ ο ς, ὁ γνωστότατος ἐπιθεωρησιογράφος, ποιητὴς καὶ λόγιος.

Ἀρ. 26.—Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς Τ σ ο υ κ α λ ᾶ ς, ὁ ἔξοχος δικηγόρος καὶ ποινικολόγος τῆς Ἑλλάδος.

Ἀρ. 27.—Ἄ γ γ ε λ ο ς Τ α ν ά γ ρ α ς, ὁ μοναδικὸς Ἕλλην ψυχοερευνητής, πλοίαρχος τοῦ Π. Ν. καὶ συγγραφεὺς πολλῶν μυθιστορημάτων.

Ἀρ. 28.—Λ ι λ ί κ α Ν ά κ ο υ, ἡ ἐκλεκτὴ κοινωνιολόγος.

Ἀρ. 29.—Α ἰ μ ι λ ί α Σ τ. Δ ά φ ν η, ἡ ἐμπνευσμένη ποιήτρια καὶ διηγηματογράφος.

Ἀρ. 30.—Ἀ θ η ν ᾶ Σ α ρ α ν τ ί δ ο υ, λογοτέχνις, δημιουργικὴ μεταφράστρια τῶν Ρώσσων συγγραφέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕΣΣΑΡΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 209)

ὅμως αὐτὰ δὲν τὰ προσέχει, δὲν τὰ ἐξετάζει. Τοῦ κάνει ἐξ ἴσου μεγάλην ἐντύπωση κάθε μάτς τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ προσφέρει τὸν μεγάλο ἡδονισμὸ τῆς ἀθλητικῆς τροφῆς.

Εἶναι ἀκόμα πολὺ φιλαναγνώστης καὶ λατρεύει τὴ φιλολογία. Ἔχει σχεδὸν διαβάσει ὅλους τοὺς ποιητάς μας καὶ ἰδιαιτέρως ἐκτιμᾶ τὸ νεοελληνικὸ διανοούμενο κόσμο. Ἡ μουσική—λέγεται ἀπὸ τὶς κακὲς γλῶσσες—ὅτι τοῦ εἶναι πολύ. . . .ἀντιπαθής! Ἔ, θὰ ἔπρεπε, διάβολε, νὰ εἶναι καὶ κάπου στὴ ζωή του. . . . ἐξαντρίκ!

Καὶ τώρα τὸ σπουδαιότερο! Κάτι ποὺ θὰ προξενήσῃ λύπη, ταραχή, ἀναστάτωση στοὺς κύκλους τῶν φιλάθλων:

Ὁ Μεσσάρης φεύγει!

Στὸ Κέϊπτάουν τῆς Ἀφρικῆς, ζῆ κάποιος πάμπλουτος θεῖος του κι' ὁ ἀδελφός του. Κι' ὁ Ἄγγελος, εἶναι ὑποχρεωμένος κι' αὐτὸς νὰ πάῃ κοντά τους. Ἐκεῖ θὰ ἐργασθῆ σκοπιμώτερα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα σταθερὸ μέλλον, νὰ γίνῃ ἴσως πλούσιος, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὸ φούτμπωλ ποὺ τόσο τ' ἀγάπησε.

Πάντως, στὴν ἀγγλικὴ ἀποικία τῆς Ἀφρικῆς ποὺ πρόκειται νὰ πάῃ, ἔχει μάθει πὼς οἱ καλοὶ σπόρτσμαν εἶναι εὐπρόσδεκτοι τόσον στὶς μεγάλες δουλειές, ὅσον καὶ στὰ σπίτια τῶν πλουσίων ποὺ ἔχουν. . . .ἀνύπαντρες κόρες. . . .

Ἂς δώσῃ λοιπὸν καὶ τὸ «μάτς» τῆς ζωῆς μὲ τὸ ἴδιο θάρρος. Θὰ πετύχῃ!

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

Ἰατρόλογα

Ρωμαντικὴν μελαχροινοῦλαν, Μυτιλήνην. Ἐκ τῆς μελέτης τῶν περιγραφομένων παθολογικῶν ἐκδηλώσεών σας, τῶν ἀκτινογραφιῶν καὶ ἀναλύσεων ἐξάγεται σαφῶς ὅτι δὲν πρόκειται περὶ σοβαρῶν παθήσεων.

Ἡ κωλικὴ τῶν νεφρῶν προῆλθε συνεπείᾳ τῆς προηγηθείσης ψαμμιάσεως, πράγμα σύνηθες καὶ ἁπλοῦν. Πρὸς εὐκολίαν τῆς καθόδου αὐτῆς καὶ ἀποτροπὴν νέας ἐνσφηνώσεως, νὰ κάμνητε θερμὰ λουτρὰ καὶ νὰ λαμβάνετε

Benzoate de lithine	20,0
Benzoate de soude	15,0
Diviser en cachets No 40.	

ἕν μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλην πάθησίν σας, ἐφ' ὅσον, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ ὀπισθο-ρινικῶν ἀδενοειδῶν ἐκβλαστήσεων, παρῆλθεν αἱ πυρετικαὶ καὶ λοιπαὶ ἐνοχλήσεις καὶ ἐξ ἄλλου ἀφοῦ ὁ κ. Καθηγητὴς οὐδεμίαν εὑρίσκει πνευμονικὴν πάθησιν, φρονῶ ὅτι λόγος ἀνησυχίας δὲν ὑφίσταται, οὐδὲ κώλυμα εἰς τὴν ἀναγραφομένην ἐρώτησίν σας.

Τὰ σημειούμενα ὑφ' ὑμῶν τονωτικὰ φάρμακα δύνανται ν' ἀντικατασταθῶσιν ἐπωφελέστερον διὰ τῆς καλῆς τροφῆς, τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν γνωστῶν ὅρων τῆς ὑγιεινῆς.

Κάποιον, Φλωρίναν.—Νὰ εἶσθε ὑπερβέβαιος ὅτι ἡ ἀνώμαλος αὕτη κατάστασις θὰ παρέλθῃ διότι πρόκειται περὶ προδικοῦ ψυχικοῦ αἰτίου καὶ ὄχι περὶ ὀργανικῆς παθήσεως.

Ἑπομένως, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἰσορροπία εἰς τὸ νευρικόν σας σύστημα, συνιστῶ ν' ἀπορρίψετε τὸν φόβον τῆς ἀποτυχίας καὶ νὰ κάμνετε χλιαρὰ λουτρά. Τὰ φάρμακα οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχουν.

Ἀρμάνδον, Ἀθῆναι.—Προέρχεται ἐκ τῆς χρονίας ρινικῆς παθήσεώς σας καὶ ἡ συντομωτέρα ὁδὸς πρὸς θεραπείαν εἶναι νὰ ἐξετασθῆτε παρ' εἰδικοῦ ἰατροῦ, ἀναλόγως δὲ τῆς αἰτιολογίας τοῦ προκαλοῦντος αἰτίου, θὰ σᾶς ὑποδειχθῇ ὁ τρόπος τῆς θεραπείας.

Ἐν τῷ μεταξὺ πρὸς βελτίωσιν προσωρινὴν τῶν ἐνοχλήσεών σας νὰ ἐνσταλάζετε μετ' ἀπόμαξιν ἀπὸ 10 σταγόνας πρωΐαν καὶ ἑσπέρας

Huile mentholée	5%

Παραπονούμενον Α. Ν. Μ., Χανιά. "Οταν ἀναφαίνωνται νὰ τὰ καθαρίζετε διὰ πιέσεως καὶ νὰ ἐπαλείφετε διάλυσιν βάμματος ἰωδίου 1 πρὸς 5 οἰνόπνευμα. τὸ δὲ ἑσπέρας πουδράρισμα μὲ poudre de riz soufrée 3% Ἡ καθαριότης τοῦ μέρους ἐκείνου διὰ σάπωνος εἶναι ἀπαραίτητος.

"Οσον διὰ τὴν βλεφαρικήν σας πάθησιν νὰ ἐπαλείφετε τὸ ἑσπέρας vaseline à l'oxyde de zinc 4 % εἰς πρώτην δὲ εὐκαιρίαν νὰ συμβουλευθῆτε ὀφθαλμολόγον.

Γ. Ν., Κυπαρισσίαν.—Συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ ἰατροῦ σας ὅτι ἡ παῦσις θὰ ἐπέλθῃ μόνον δι' ἐξακολουθήσεως τῆς εἰδικῆς θεραπείας.

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας σας δύνασθε καὶ ἐξωτερικῶς νὰ ἐπισπεύσετε δι' ἰσχυρῶν ἐντριβῶν καθ' ἑκάστην μέ: Sublimé 0,30 Formol 0,40 Huile de ricin 1,0 Alcoolat de lavande 50,0 Alcool pur 250,0.

Χρῆσις ἐξωτερική. Δὶς τῆς ἑβδομάδος σαπούνισμα.

"Οσον διὰ τὴν ἄλλην ἐρώτησιν, γνωρίζω ἐκ πείρας ὅτι ἡ πλέον δραστηρία καὶ θετικὴ θεραπεία εἶναι ἡ δι' ὑδραργύρου, λαμβανομένου καθ' ἑκάστην ἐσωτερικῶς, δι' ἐντριβῶν ἢ δι' ἐνέσεων καὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐνδοφλεβίκως néo salvarsan τοῦ ὁποίου ἡ ποσότης αὐξάνεται βαθμηδόν, τας δὲ πολυειδεῖς παραφυάδας ἐκ μεταστηματισμοῦ αὐτῶν θεωρῶ ἀνεπαρκεῖς.

Ἀφρικανὸν νησιώτην. — Κατὰ τὴν ἐμπύησιν αὐτῶν ἐὰν εἶναι μικρὰ νὰ τὰ καλείφετε συχνὰ ἀραιὰ διάλυσιν ἰωδίου, ἐνῷ τὰ μεγάλα πρέπει νὰ τέμνωνται.

ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΧΩΝΙΑ

Ἀσφάλεια κατὰ παντὸς κινδύνου ἢ ἀπωλείας πετρελαίου, βενζίνης ἢ ἄλλων ὑγρῶν, χάρις εἰς τὸ αὐτόματον χωνί. Εὐθὺς ὡς γεμίσῃ ἡ λάμπα, φιάλη ἢ δοχεῖον σταματᾷ μόνον του χωρὶς ποτὲ νὰ χυθῇ ἔξω καὶ μιὰ σταγών. Τιμὴ 10 δραχμαί. Γραφεῖον Ε. Χ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Πατησίων 53 (Ἀθῆναι).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑ

Ἡ ἀποστολὴ τῶν βιβλίων διὰ τὸν διαγωνισμὸν ἤρχισε καὶ συνεχίζεται. Σημειώσατε νὰ ἐσωκλείσητε τὸ ποσὸν ἤτοι 1 δρχ. δι' ἕκαστον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς στείλουν τὰ βιβλία των. "Οσοι ἐσωκλείσατε ἀντὶ 6, διὰ τὰ ἓξ βιβλία θὰ λάβετε ἓν βιβλίον.

Κορτές, Κοκκινιάν. Εὐχαριστοῦμεν. Στείλατε τὰ δελτία σας καὶ τὴ βιβλιοθήκης.—Π. Τσεκούρα, Ἐνταῦθα. Ἐστάλη ὑπὸ τὸν τίτλον «Διάναυ Ἐκδόσεις Ι. Δασκαλέρου, Πορταριά. Βιβλία στοῦμεν θερμῶς. Στείλατε τὸ Βιβλιοθήκης τῶν βιβλίων ποὺ θέλετε.—Π. Ἀνδρ λὴν, Ἐνταῦθα. Ἁπλοῦν δέσιμον, τόμος, χρυσόδετος 75 δρχ.—Α. Χανιά. Ὅλα τὰ φύλλα ἐπάρχουν δρχ. ἕκαστον. Διὰ τὸ βιβλ. ἐπιδέκα Τ. Μαλισώρην, Νεμέαν. Εὐχαριστῶμεν. Μὲ τὴν νέαν μας ἐφαρμογὴ μαδόπληκτου» ἀνέρχονται εἰς πολύ —Γ. Κοτροκόση, Βαρθολομιό. delτία σας καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τὴν δὲν διορίζομεν. Εὐχαριστοῦμλάφην, Καλάμας. Δυστυχῶς δὲν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚ

Σ. Μαζόπουλον, Θεσσαλονίκην. μεν θερμῶς διὰ τὴν ἔκθεσιν.—Α. γορίνιον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δὲ σιν. Τὰ δελτία γίνονται δεκτὰ. «Πα γάπες» ἐστάλησαν.—Τ. Δόξαν. Πεχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν.—Κ. λον, Ἀγρίνιον. Εὐχαριστοῦμεν Ταγκαλάκην, Χαλανδρίτσαν. Εὐχαριστοῦμεν. Φωτογραφία Γ. Χανῆν, Λάρισαν. Εὐχαριστοῦμεν ἀποστέλλεται.—Θ. Ἀξελόν, Κάλυμν ριστοῦμεν θερμῶς. Ποία τύχη Δὲν ἐννοοῦμεν. Δυστυχῶς ἡ ἀνάτ κατάλληλος πρὸς δημοσίευσιν.—Β. Κ. αἰτήσεις σας ἐγκρίνεται. Ἀποστείλατε τογραφίας διὰ τὸ δελτίον. Φωτογρ πείων δὲν δημοσιεύομεν. Εὐχαριστ Παπαγεωργίου, Λαμίαν. Ἐπίσης Ἀποστείλατε δύο φωτογραφίας. μεν θερμῶς.—Ε. Μονογιού, Σέρρες. στοῦμεν. Δελτίον καὶ ὁδηγίαι Π. Κ., Κοκκινιά. Εὐχαριστοῦμεν. μεν.

Embrodanya

Η ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΧΟΥΣ ΕΛΥΘ

Ἄνευ οὐδεμιᾶς διαίτης!
Ἄνευ ἐσωτερικῶν φαρμάκων!
Χωρὶς γυμναστικὴν καὶ κουρ στικὸν δρόμον!

Μεταχειρίζεσθε τὴν **Embrodanya**, θὰ ἀρ ρεθῇ τὸ πάχος ἀπὸ ὁποιονδήποτε μέρος σώματός σας ἢ καὶ ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμα Τὰ ἀποτελέσματα τῆς **Embrodanya** τὰ ἰδῆτε ἐντὸς 6 ἡμερῶν.

Χρῆσις ἐξωτ ρικὴ ἐντελῶς ἀβλαβὴς

Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα εἰς φιάλας τῶν 100 δ

L.ᵗᵉ BORATOIRES DETECTA PARIS

Ἀντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη

ΦΡΕΙΔ ΜΑΡΧ. Εὐαγγελιστρίας 7, Ἀθῆναι

Διὰ Μακεδονίαν καὶ Θράκην

Γ. ΧΡ. Πέντζος, πλατεῖα Ἐμπορίου, Θεσ/νίκη

Ζητήσατε ὁδηγίας ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα καὶ τὸν ἀντιπρόσωπο

ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΣΑΣ

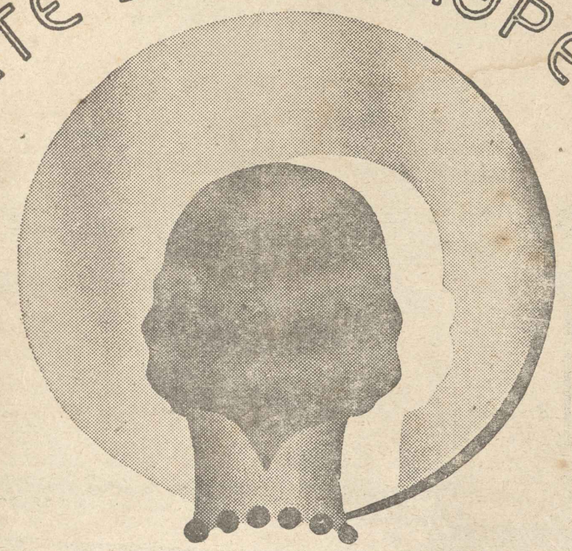

Τὰ καλλυντικὰ
δὲν ἐπαναφέρουν στὸ δέρμα τὴν ζωηρότητα
ποὺ ἔχασε ἀπὸ διάφορα σπλητήρια

Δέρμα χωρὶς ζωὴ σημαίνει ἢ σημαίνει κάτι μάγουλα εἶναι ἕνα σημεῖο, ὅτι στὸν ὀργανισμόν σας ἔχουν μαζευθῆ σωρὸς δηλητήρια. Μὴν ἀφίνετε τὴν ἐσωμίνδυνη αὐτὴ κατάσταση νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἀρχίσατε νὰ σέρνετε ἀσὸ αὔριο τὸ πρωΐ

Eno's «Fruit Salt». Τὸ Eno, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ τὸ σήμερον εὐχαριστον φαρμακευτικὸν τῆς δυσπεψίας, καθαρίζει τὸν ὀργανισμὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ δηλητήρια καὶ βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σημαντικὴν αὐτὴν μεταμόρφωσιν ἀσθενοῦς στὸ φρόνιμον τὴν ἀνθηρότητα τὸ μυστικὸν τῆς εὐημερίας.

ENO'S "FRUIT SALT"

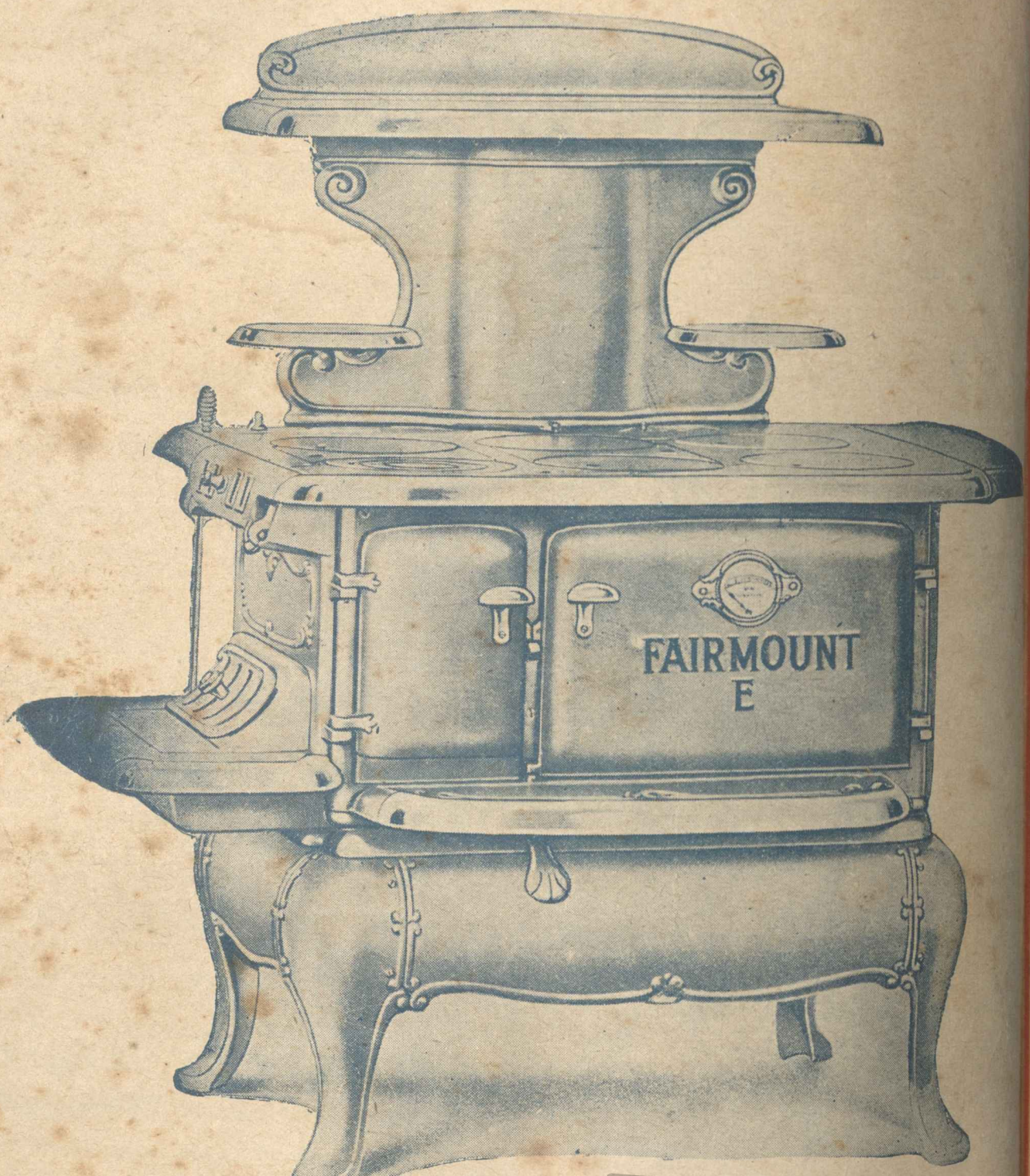

FAIRMOUNT

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ, ΚΑΘΑΡΟΝ, ΑΠΛΟΥΝ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ

ΜΕ 5 ΟΚΑΔΕΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗ:

Μαγειρική, Φοῦρνο, Ἐσχάρα, Σουβλάκια, χῶρον διὰ σίδηρα σιδηρώματος καὶ ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ ἐπὶ 8-10 ὥρας.

Ἐκ τῆς οἰκονομίας τῆς καυσίμου ὕλης ξεπληρώνεται ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν.

Εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου, ἔχομεν τὰ ὀνόματα κατενθουσιασμένων πελατῶν ποὺ ἀντικατέστησαν τὶς Κουζίνες των μὲ **FAIRMOUNT.**

Η ΙΔΙΑ ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΕ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΓΚΑΖΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

ΜΕΓΕΘΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΔΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ.

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Διὰ τὰς Κουζίνας **FAIRMOUNT** *κάθε στερεὰ καύσιμος ὕλη εἶναι κατάλληλος.*

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΠΑΡΑ ΤΩ ΓΕΝ. ΑΝΤ. **Ι. Ν. ΔΗΜΟΛΑΚΗ**

ΕΡΜΟΥ 86 (εἴσοδος Ἁγιᾶς 1) ΑΘΗΝΑΙ

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ Ν ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 17 Ἀθῆναι